

Nelah Mored

Sárkányvér

(részletek)

Előszó

A Sárkányvér szívemhez közel álló mese. Nem az első, amit áhítattal tettem le évek munkája, dédelgetése után, és nem is az utolsó még. Különlegessé egy kislány teszi: Szathmáry Nikolett.

Niki: az a kicsi lány, akit három évig vártunk haza, akit vágytunk tíz és fél évesnek látni – ismeretlenül is.

Niki sosem lehetett tíz éves. Sem tizenöt, sem húsz. Valaki megfosztotta a neki járó évektől.

De senkitől sem lehet *mindent* elvenni. Ő sem merülhet feledésbe. Nekem nem. Ha mást nem is tehetek, hát megőrzöm a neveit: a neveket, amelyeket hátrahagyott, amelyeket én, az idegen csak a már halott kislányról írt könyvből ismerhetek. Mesét szőttem köréjük, történetet, testet, lelket adtam nekik, odaadtam nekik mindent, amit tudtam, hogy éljenek, hogy boldogok és örök életűek legyenek – ha nem is jártam nagyobb sikerrel, mint a legtöbb anya.

Döbbenetes a gondolat, hogy ő már nem él. Hogy halott. Hogy nem növekszik, nem fejlődik. Hogy eltűnt, megszűnt, nincs már. Kell, hogy valami megmaradjon belőle, és nem csak a szeretteiben, nem csak nekik. Kell, szükségszerű, hogy ne enyészzen el egészen. Nem ismertem, mégis óriási, meghatározó részem ő, elidegeníthetetlen darabja az életemnek. Nem halott. Nem lehet az.

Talánok százai ébredtek bennem, amikor először láttam őt, és szikrázva, megállíthatatlanul sokasodnak az óta is. Fékezhetetlenül, mindent elsöpörve törnek rám, kínoznak, és nem tűnnek el, akárhányan néznek is bolondnak, ha beszélek róluk. Talánok és miértek serege gyötör, ezekről szól a mesém, mert szétfeszítenek, nem maradhatnak már bennem; „talán élhetne, ha nem, ha igen, ha máskor, ha máshogy, miért kellett, talán így volt elrendelve, talán rosszabb lett volna, miért nem tudhatom, miért nem ismerhetem, miért kellett tudom róla, miért nem járt neki, talán ő váltotta volna meg a világot, vagy ő taszítja kárhozatba, vagy talán soha senki nem tudott volna róla, jelentéktelenül elsüllyedt volna az idők végtelenjében, miért történt, miért történhetett?!” Talánok, miértek a sárkányaim mind, kínok közt születtek, mint mindenki. A születés gyötrelme talán maga a sors? Talán az kárhoztat minket életünkben is fájdalmak sorára?

Nem értem, mások miért élnek, hogyan élhetnek úgy, hogy nem gondolnak rá, miért nem érintette meg őket, miért nem omlik össze minden, ha ő már nincs. Azt sem értem, nekem miért határoz meg mindent a halála. Én ezt nem akartam, nem is ismertem őt. Különösebben nem is szeretem a kisgyerekeket. Ugyan miért ilyen fontos?

De bármiért is, ő bennem él, mint egy daganat, sosem hagy el, kapaszkodik belém a hideg csontujjaival, és én belé, örökké. Együtt hoztuk létre az ő meséjét, a mi kettőnk meséjét; nézett rám a mély, szomorú szemeivel, az anyajegyei az agyamba égtek. Minden szóba belesütötte magát, belém olvadt, és már nem halott, már él, mert én nem engedtem, hogy eltűnjön.

Alkohol, cigarettafüst, könnyek és sötét éjszakák harmata ragadt a lapokra, minden érzésem, minden csepp rohanó vérem benne van a sorokban. Még az életem vonalai is összekuszálódtak írás közben, a tenyerembe is beleköltözött Niki; az én kicsi lánykám is lett, egyetlen, drága gyermekem. Elvett tőlem valamit, és én odaadtam. Helyette azt adta, amit adhatott: minden elképzelhető fájdalmat.

A sárkányaim Niki szülőttei, ő adta a neveiket kedvelt dinoszauruszainak. Én kölcsönvettem, mesébe írtam, a miértek és talánok közé szőttem őket, mert már csak

ennyi, amit tehettem.

Szívfacsaróan kevés ez a harmincegy különös név. Igazságtalan, elfogadhatatlan, hogy ennyi legyen, ami Nikiből megmarad. Néhány kép, játék, név: amit a lelketlen ismeretlen – a másik *idegen* – meghagyott belőle. Annnyival többet érdemelt volna! Minden gyerek megérdemli, hogy biztonságban felnőhessen.

Ezért hát ezt a mesét, ami az övé is, Nikinek ajánlom, aki eltűnésekor biztosan, de talán még ma is túl fiatal és ártatlan lenne, hogy az én fájdalommal és gonosszal átszótt meséimet olvassa. Bár így lehetne. Bár soha ne kelt volna életre bennem ez a mese, bár ne ismertem volna meg a nevét, az arcát, bár egy ismeretlen, boldog kislány lenne. Bárcsak.

Neki ajánlom a mesémet – és a Szathmáry családnak, legfőképpen pedig Niki csodálni valóan erős, kitartó, mélyen szerető *édesanyjának*.

Nehéz belekezdeni egy történetbe. Jó lenne egy szóba sűriteni az egészet, egyszeriben elmondani mindent. A mese összes színes szála összegubancolódik, amint megpróbálnám valahol megemelni az egyiket. Úgy összefonódtak, hogy bárhol belefogni a felgombolyításukba kockázatos vállalkozás.

Nem könnyű megtalálni a megfelelő helyet és időt, hogy mi igazán fontos és érdekes, és azt sem egyszerű eldönteni, mit hallgassak el.

És különösen nehéz belekezdeni egy olyan mesébe, amit fáj megírni.

Talán ott kellene kezdenem, amikor Elanai elveszett.

Egy ragyogó napfényben fürdő, szép napon történt – természetesen. Soha nem jutott eszébe senkinek, főleg nem a kedves, félnék kis sárkánylánynak, hogy egy este majd nem ér haza, hogy nem ül a vacsoraasztalnál, ahol aznap senki nem eszik egy falatot sem, és nem ér haza reggelre sem, és nyolc évig nem lép be az ajtón, nyolc évre megszűnik a szeretett kis dolosori Elanaiként létezni.

Mégis az otthonától távol nőtt fel, nyolc évig kóborolt emberek és más szörnyetegek között, és a hiányával lerombolt maga mögött szinte mindent.

Először a szülei boldogsága, házassága, élete tűnt el, aztán a bátyjai süllyedtek egymás után a saját magányos csapdájukba. Meghalt a nagyapja, kis híján megőrült a nagyanyja, és egy másik család is elveszítette miatta a fiát. Elanai elrablója pedig ezzel a tetteivel óvatlanul eltépte az utolsó vékony kis szálat is, amely még valahai önmagához kötötte. Nem maradt esélye visszakapaszkodni, de a kegyes halál még nagyon soká váratta. És volt egy maradéktalanul állattá züllött sárkány is, akit szintén Elanai rántott ki a maga kis mocsarából, hogy aztán visszalökje oda meghalni, és utána az anyját is. És volt több tucat sárkánygyerek, akik hosszú éjszakákat rettegtek végig, ahogy a szüleik is a szomszéd szobában, mert senki nem tudhatta, nem lesz-e újabb rejtélyes eltűnés. És volt még sok-sok élet, amelyet teljesen összezavart az a kislány.

Erről kellene mesélnem, igen. De annyi minden történt még ez előtt, sok más szál vezetett ide, és muszáj volna azokat is szépen rendben felszedegetni. És hát... egy kicsit mintha addig, amíg nem mondom el, nem is történt volna meg az egész.

Mindenesetre kezdjünk hát bele.

Elanai nyugodt, csendes életet élt, vidám, kedves gyerek volt. A szülei, bátyjai szerették, volt mindig mit ennie, volt „legjobb barátnője”, a többi gyereksárkány is kedvelte. Semmiért nem kellett aggódnia, még egyetlen szégyellnivalóját, félvér voltát is rég tudomásul vette mindenki, különösebben már senkit sem érdekelt szülei egykor olyan nagyon ellenzett házassága. Elanai tökéletesen szerencsés gyerek volt.

Aztán egyszer épp akkor fordult be egy utcasarkon, amikor a város legutálatosabb lakója, Szomex is odaért a másik irányból. Elanai anyja, Tiffi rég megtanította a gyerekeit – ahogy minden jóérezésű anya Dolosorban – hogy lehetőség szerint tartsák magukat távol Szomextól; ha látják, köszönjenek, de ne álljanak le vele, mert abból csak baj lesz. Jórészt mindenki így volt Szomexszel, utáltak szóba elegyedni vele, mert a belőle fröcsögő ostoba utálat mindenkit beszennyezett. Nagyobb bajt még sosem kavart, mert mindenki kerülte, de valahogy mindig rezgett körülötte a levegő, forró és rossz volt a kipárolgása.

Elanai tehát, ahogy máskor is, igyekezett kitérni Szomex elől – ezúttal hiába.

Ugyan Szomex nemigen törődött a gyerekekkel, legtöbbször észre sem vette őket, de akkor Elanai akaratlanul észrevétette magát vele. Ugyanis míg a minél halkabban elmorgott köszönést celebrálta, hogy udvarias is legyen, de ne is vonja magára a sárkány figyelmét, a lány szeme megakadt Szomex lábán.

Pontosabban azon, ahogy az épp abban a pillanatban merült el egy tócsában, amely meglepően mélynek bizonyult. Szomex lába hirtelen eltűnt alóla. Térdig állt a vízben, és láthatóan teljesen megdöbbsent. Addig elgondolkodva sétált, és fel sem tűnt

neki sem a gyerek, sem a tócsa. Amikor aztán látta, milyen nevetséges helyzetbe került, feldühödött.

Elanai felvihogott. A szája elé kapta a kezét, de Szomex elnyúlt arca annyira mulatságos volt, és az a hang, ahogy a pocsolya mélyének vastag sara magába cuppantotta a lábát...

A sárkány bőszen pillantott rá. Elanai el akart iszkolni, ahogy anyjától tanulta. De Szomex megragadta a karját, és durván magához rántotta.

– Mi olyan vicces, fattyú?! – üvöltött visszataszító közelségből az arcába, mire a kislány sírva fakadt.

Karjának fáj a szorítás, és Szomex véreres szemei nagyon ijesztőek voltak. De ő nem érte be ennyivel, megrázta a gyereket, és a pocsolyába lökte. Elvégre csakis ő volt felelős a szerencsétlen esetért. Épp felemelte a lábát, hogy a szemtelen dög oldalába rúgjon, amikor kivágódott egy ajtó, és egy kipirult, nagyobbacska gyereksárkány rontott ki rajta.

– Mégis mit képzels?! – ordított rá Szomexre.

Stramm kölyök volt, de azért nem sok esélye lett volna a nagydarab felnőttel szemben, és ezt ő is, Szomex is tudta. A fiú azonban nem törődött ezzel. Elszántan lépett felé, hogy megvédje az ismeretlen kislányt. Szomex Elanairól megfélemlítve őt készült eltángálni, de ekkorra körülötte vagy öt-hat ablakban-ajtóban is megjelentek a lakók. Ugyanazzal a felháborodással meredtek Szomexre, amivel a gyerek.

Szomex egy dühös mordulással arrébb lökte a fiút, és elviharzott.

Cipur felsegítette a még mindig remegő, szipogó Elanait.

– Jól vagy? – kérdezte.

Elanainál csak öt-hat évvel tűnt idősebbnek, maga is jócskán gyerek volt még. De bátor gyerek. Megbántott, dacos tekintettel meredt a távolodó Szomex után, mint aki csak most veszi észre, milyen sárkányok élnek körülötte. De épp ilyen dühösen szúrta a tekintete a körülötte bámészkodó felnőttekbe is. Hiszen ők is hallották, látták az ablakokból, mi történt, de ha ő nem jön segíteni, hagyták volna, hogy még jobban megalázza a kicsit, csak mert félték néhány pofontól. Vagy ki tudja, miért.

Elanai még kapaszkodott kicsit a karjába, aztán lábra állt. Úgy tűnt, kezd megnyugodni. Már az illem is eszébe jutott, és fel-felszipogva megköszönte a segítséget.

– Nincs mit – háritotta a hálát ingerülten a fiú. – Ez csak természetes.

A szavai elég hangosra és becsmélőre sikerültek, hogy több ablak is sértődötten becsapódjon körülöttük. Cipur nem törődött velük.

– Haza tudsz menni? – kérdezte.

– Igen – felelte nem túl magabiztosan a lány, megszeppenve a fiú szigorú hangjától.

– Elkísérlek – sóhajtott a fiú.

Elanai arcán rögtön felragyogott egy mosoly, ami kárpótolta Cipurt a hosszú sétáért.

Útközben Elanai elmondta, hogy nem akart semmi rosszat, és nem akarta kinevetni Szomexet. De a fiú megint dühös lett, és megszidta a mentegetőzésért.

– Annak a piszoknak egyáltalán nem volt joga így bánni veled! Te csak egy gyerek vagy.

Ügyetlen szavak voltak. Máris látta, hogy sikerült megbántania a lányt, aki épp azon igyekezett, hogy „idősebb barátjához” hasonulva kihúzza magát. Most ismét összetöppedt.

– Nem fázol? – próbálta elterelni a gondolatait a fiú.

De Elanai nem fázott. Viszont nemsokára felderült az arca, és az emléke is eltűnt róla az iménti ijedtségnek, ugyanis megpillantotta Jáhut, a barátnőjét, apja egyik

távoli rokonának lányát. Igazi zöldhátú nemes lány volt, idősebb Elanainál egy évvel. Elanai rettentő büszke volt, hogy Jáhu látni fogja őt egy idősebb fiúval, és ráadásul olyan izgalmas történetet mesélhet neki, amilyen vele aztán sosem esett!

De Jáhu mereven elnézett a fiú mellett, és csak Elanainak köszönt. Ő látta, hogy Cipur milyen csodálattal bámul a lányra, és egyfelől rögtön féltékeny lett, másfelől bántotta, hogy a barátnője ilyen udvariatlan, és egyáltalán nem irigyli tőle a fiút.

Amikor Jáhu már továbbment, de még nem volt túl messze, Cipur észrevette, hogy Elanai őt nézi. Rögtön letörölte az arcáról a bántódott áhítatot, és felhúzta az orrát.

– Ismered ezt a nagyképű libát? – kérdezte, szinte kiáltva.

Elanai zavarában nem tudott felelni. Őt is feszélyezte Jáhu viselkedése, de nem akart összeveszni vele. Így csak habogott valamit.

Közben hazaértek. Tiffi nagyon hálás volt a fiúnak, amikor meghallotta, mi történt, bár Cipur igyekezett a tényeknél maradni, míg Elanai csak egyre színezte a szörnyű történetet. Tiffi azt akarta, hogy Máktif azonnal mondja meg a magáét annak a rémes alaknak, de Cipur meggyőzte, hogy nincs értelme. Szomexre úgysem hat semmilyen szó.

Végül az eset nagyrészt feledésbe merült. Tiffi még néhány napig félve nézett Elanai után, és nem szívesen engedte el egyedül. Végül megnyugodott.

Aztán egy nap Elanai nem ért haza, amikor ígérte.

Tiffi először nem aggódott. Megesett már, hogy a lánya késett kicsit, aztán sietősen kapkodott lábakkal, bűnbánóan iszkolt haza. De kezdett sötétedni. Elanai tudta, hogy nem maradhat kint este.

Máktif a fiaival elindult megkeresni, Tiffi otthon maradt, remélve, hogy hamar megérkezik a lánya valami ostoba, gyerekes kifogással.

A fiúk időközben belefutottak a magában kóborló, bánatosnak látszó Cipurba, aki velük tartott, amikor hallotta, kit keresnek. Mire egészen besötétedett, egyre többen és többen dugták ki a fejüket érdeklődve, és majd' mindenki csatlakozott hozzájuk. Az egész negyed, végül már a város nagy része a lányt kereste. Egész éjjel kutattak, de semmit nem találtak, csak egy szalagot, ami akár Elanaié is lehetett. Az a halványkék szalag divatos volt akkoriban a kicsik között, sokan kötötték ilyenekkel össze a színes krétáikat.

Cipur rögtön Szomexhez akart menni, de Máktif csitította: szerinte ilyesmire azért még ő sem vetemedne. Cipur nem felelt, sértődött volt, amiért nem hallgatnak rá. Aztán Mortesz, Tiffi egykori első kérője is bekapcsolódott a keresésbe, és mivel neki is rögtön Szomex jutott az eszébe, Máktif végül engedett.

De ő nem volt otthon. Egy ivóban találtak rá, és ott azt mondták, ebéd óta ott ücsörög. Márpedig Elanai csak délután ment el otthonról.

Így tovább keresték a város különböző pontjain a lányt, minden barátjánál megnézték, de senki nem látta. Jáhu sem, pedig hozzá indult Elanai.

Máktif ekkor komolyan megrémült. Mi történhetett, hogy a kislány nem ért oda, ahová igyekezett, de haza sem jött? Akkor mégis hol van? Az aggodalomtól a lélegzete is elfulladt, alig bírt megállni a lábán. Zavaros gondolatokkal, szédelegve járta a várost, támpont híján csak úgy összevissza. Nem bírt hazamenni. Nem tudott volna a felesége szemébe nézni, aki otthon ugyanolyan vértelenül, dermedten próbálta felfogni a történeteket.

De minden ijedtség, minden segítség kevés volt. Elanai már nem volt a városban. Alig kétutcányira az otthonától eltűnt, és többé senki nem látta. Miközben apja és szerettei, ismerősei, sőt, az idegenek is őutána kutattak, ő a hegyek között botorkált. És ha nem is hitt benne igazán senki, ebben igenis Szomex keze volt.

A bosszúálló, mocskos lelkű Szomex valamiért nagyon zokon vette a néhány

nappal előbbi esetet, feltétlenül elégtételt akart. Persze gyávasága általában visszatartotta volna a cselekvéstől. Csakhogy most volt valakije, aki a segítségére lehetett: egy ember. Egy fiú, aki régen jó embernek hitte magát. A jövője nyílnak és tisztának tűnt. Végül mégis ide jutott, a sárkányok közé, Szomex dohos, sötét pincéjébe, és tökéletesen elégedett volt a helyzetével. Szomextől mindent megkapott, amire szüksége volt, és remekül megértették egymást a sárkánnyal. Sokat beszélgettek, főleg a városban élő „mocskos bandáról”, meg a dolgok igazságtalanságáról.

Senki nem tudott a fiú létezéséről, pedig jó ideje rejtegette már a sárkány, mint valami kincset.

Ő pedig barátjával azonosulva éppolyan dühítőnek és megalázónak ítélte az Elanai miatt történeteket, mint Szomex, amikor az elmesélte az esetet „saját szavaival”. Úgy gondolta, ez a tett feltétlenül elégtételért kiált.

Egy ideig vitáztak arról, vajon a kis korcs fattyú, vagy csenevész védelmezője követett-e el nagyobb bűnt. Nem nyúlhattak mindkettőhöz, túl feltűnő lett volna. Végül arra jutottak, hogy az undorító kis keverék a fő vétkes.

Ezután már hamar elkészült a tervük. A fiú kilopózkodt a házból, és a házak tövében osonva megközelítette Tiffiék házát. Amint meglátta a kislányt, lecsapott. Az utca egy pillanatra kiürült, és a házak ablakai itt mind a másik oldal felé néztek. A dolog veszélytelen volt.

Kihasználva, hogy a lány a látványától egy pillanatra megdermedt, a fiú egy pofonnal a földre döntötte őt, majd fölé hajolva fejbe verte egy bottal. A kislány elveszítette az eszméletét, ő pedig vonszolni kezdte. Nem volt könnyű dolga, mert a lány nehéz volt, akkora, mint ő maga, és neki arra is figyelnie kellett, hogy ne vegyék észre. Mindenesetre egy kis szerencsével megoldotta a feladatot. Aztán feltolta a testet a kis kocsi, amit e célra készített elő, és akkortól már gyorsabban haladhatott. Magára vette a nagy, fejét is takaró köpönyeget, amelyben a kissárkányok szoktak akkoriban játszani, mert a piszkospiros lebernyegekben olyanok voltak, mint egy csapat kövér yoksa-madár. Ha látta volna őket valaki, azt hihette volna, hogy egy madárnak öltözött gyerek húzza a másikat, aki a ragadozó holt áldozatát játssza. De nem látta őket senki. A többség még az ebédjével volt elfoglalva, egy lélek sem járt az utcán, legalábbis arra nem, ahol a fiú kapkodta a lábát tehetetlen terhével.

Aztán kiértek a városból, és már nem volt menekvés.

Tiffiék háza közel volt a hegyek felőli határhoz, nem tartott soká kivonozolni a kis kordét. Akkor az ember kötelet kötött Elanai nyakába, és felrázta. Azt mondta a halálosan rémült gyerekeknek, hogy a barátnőjét már elfogta, és a társai a hegyen várják vele együtt. Amikor ő rémülten megkérdezte, Jáhuról beszél-e, ő gondolkodás nélkül bólintott. Aztán kilátásba helyezte, hogy ha a gyerek sikoltozik – amit egyébként itt már amúgy sem hallott volna senki, vagy a hegyi madarak agresszív viselkedésének vélte volna –, vagy szökni próbál, ő felszalad hozzájuk, és megölik Jáhut.

Elanai lebénult. Sosem került még ilyen helyzetbe, a legfélelmetesebb, ami valaha történt vele, a Szomexszel történt incidens volt. És arra tanították, hogy mindig mondjon igazat, nem tételezte fel hát másról sem, hogy hazudhat. Engedelmesen elindult a lény után, akit különben is mindennél szörnyűbbnek talált, és rettegett tőle, hogy szembeszálljon vele. Az égő szemek, a fenyegető, durva szavak minden bátorságát elvették.

A terv az volt, hogy a fiú felcipeli a gyereket jó magasra, és otthagyja egyedül. A pimasz kis pocok majd megtanulja, mi a tisztelet, ha egyedül kell hazabotorkálnia. De még jobb, ha nem is talál haza...

A fiú azonban fellelkesült a gyerek félelmétől, és úgy gondolta, felviszi inkább a hegy legtetetejére. Talán meg is veri, ahogy a rendetlen gyerekeket kell. Aztán bedugja

egy barlangba, és ráparancsol, hogy ne mozduljon onnan. Mire a kis dög rájön, hogy becsapta, már messze lesz, és ő legalább egy éjszakát végigretteg odafent. Előzetesnek addig is lekevert neki néhány pofont, hogy ne makrancoskodjon az úton.

A nyakára kötött kötél szörnyen szorította Elanai torkát. Levegő után kapkodva követte az előtte törtető ember hátát, eltompultan a vele történetektől. Nem tudta, mit kéne tennie. Könnyek buggyantak ki Tiffitől örökölt, égkék szeméből, megfényesítették az arcát. Még gyerek volt, nem volt olyan kemény, ellenálló a bőre, mint a felnőtt sárkányoké, talpát fel is sértették a durva sziklák.

Egészen addig baktatott félelemtől, fáradtságtól zsibbadtan, míg hirtelen meg nem értette, hová tartanak. A hegytetőről nincs hová menni.

Váratlanul megtorpant, megrántotta a kötelet. Megállásra készítette az embert is. Az dühösen, újabb verést ígérve visszafordult hozzá, de ő már nem figyelt rá. Megnőtt az ereje a hirtelen riadalomtól, és kétségbeesett elszántsággal nekiesett fogvatartójának. Már nem tudott Jáhura gondolni, egyedül magára. Csak jóval később jutott eszébe, milyen buta volt, amikor elhitte a képtelen mesét: hiszen Jáhu otthon várta őt, és onnan ez az izé semmiképp nem vihette el. De addigra már késő volt.

Addig csépelte, lökdöste az embert, míg erős farkának egy meglepetésszerű mozdulatával végre eltaszította magától, és egy alacsony mélyedésbe lökte. Úgy tűnt, alaposan beverte a fejét, mert nem mozdult. Elanai kirántotta a kezéből a még mindig szorongatott kötelet, és sírva, rettegve rohanni kezdett. Futtában cibálta le a nyakáról a fojtó hurkot, és dobta a mélybe. Kis híján követte is, mert a heves mozdulattól megtántorodott, és nem sok hiányzott, hogy a hegyes sziklák közé zuhanjon.

A sárkányok közül csak a férfiak tudnak repülni, de még ők is sokára növesztik elég nagyra a szárnyukat hozzá. És mivel a szárnyak csak afféle maradványai egy régi, vadabb életnek, így ők is csak hosszas gyakorlás után, nagy fáradtsággal, jó erőnlétben tudják valamire is használni őket. Egy lánynak, különösen egy gyereklánynak esélye sincs erre. Elanai hátán is csak a lányok apró, semmire sem használható szárnycsökevényei simultak a pikkelyes bőr fölé. Azok nem védték volna meg a haláltól.

De ő ügyesen megvetette a lábát, és gyorsan kalapáló szívvel már futott is tovább, amerre a visszautat sejtette. Hamarosan azonban ráereszkedett a hegyre a sötétség. Elanai nem mert megállni, és a kövek közt botorkálva reggelre reménytelenül eltévedt. Éhesen, fázva, végképp kimerülten behúzódott az első útjába kerülő szirtmélyedésbe, és összekuporodva álomba sírta magát.

Mire felébredt, teljesen elgémberedett, és majdnem halálra fagyott. Viszont talált a mélyedésben egy kevés ételmet. Valamelyik erre kószáló sárkány hagyhatta itt a szűkös kis csomagot. Talán egy gyógyfüvet kereső zgabe, az emberek mágusaihoz hasonló, náluk kisebb erejű varázslósárkány. Elanai mohón befalta, amit talált, és taláalomra körözve továbbindult. Már fogalma sem volt, hol van. Rettenetesen félt, pillanatonként vélte látni vagy hallani az embert, aki talán felkelt és keresi őt; éhesebb és fáradtabb volt, mint életében valaha is, és mindennél jobban vágyott látni az anyukáját. Össze volt zavarodva, nem értette, mi történt vele, hogyan és miért, már abban sem volt biztos, hogy valaki felhozta ide, és ez az egész nem csak egy rémálom.

Addig-addig botladozott a hegygerincen céltalanul, míg felfedezett egy lefelé ereszkedő ösvényt. Megkönnyebbült sóhajjal követni kezdte. Erre már gyorsabban haladt, mert a talán kecskék patájától vájt kis úton könnyebben megvethette a lábát, nem kellett minden lépésért megküzdnie.

Még egy éjszakát töltött a hegyen. A sötétben folyton felriadt, szörnyűségeket álmodott és annyira átfagyott, hogy azt hitte, sosem kel fel többé. Sajogtak az izmai, alig látott, a könnyek marták a szemét, és alig tudott nyelni, olyan szomjas volt.

Amikor megvirradt, egy ideig még feküdt a ványadt kis bokor alatt, ahol

meghúzta magát. Gyámoltalanul, elesetten pislogott a magányos sziklák között, és forrón remélte, hogy megpillantja az apukáját, a bátyjait, *valakit*, aki segíteni jön. Könyörgött magában, nem tudva, hogy láz tüzeli az agyát, hogy jöjjön valaki, bárki, nyalábolja fel a földről, és vigye haza.

Amikor aztán hiába várt, a teste viszont egyre kétségbeesettebben követelte, hogy induljon, keressen vizet, élelmet, meleg helyet, feltápáskodott. Esetlenül megpróbálta magát leporolni egy kicsit. Átfutott az agyán, hogy szégyenkezne most az anyja, ha látná: olyan piszkos, mint egy varacskos disznó. Remegve, szipogva elindult az előző nap talált csapást követve. És nemsokára leért végre a hegyről. Egy apró, füves völgybe érkezett, ahol megláthatta a csapás gazdáit, a legelésző kecskéket.

Az izgalomtól rövid időre megfeledkezett nyomorúságos állapotáról, és kicsit erőre kapott. A hús eddig mindig magától került eléje, de az éhség a segítségére sietett, és hosszas, ügyetlen kergetőzés jutalmaként el tudott fogni egy apró, süvölvény állatot. Aztán persze rohanhatott a kapálózó élelemmel a feldühödött, roppant ürge fajtársak elől, akik ádázul üldözve őt nagyon is vissza akarták kapni kis társukat. De végül egy kis szerencséivel és találékonysággal megszabadult tőlük.

Csak hogy akkor már végképp nem tudta, mihez kezdjen. A szorongatott, szabadulni vágyó gida megölése meghaladta a képességeit. Rettenetesen korgott a gyomra, gyenge volt, beteg és éhes, de egyrészt képtelen volt bántani a kicsiny lényt, másrészt sem kése, sem egyebe nem volt, amivel megtegye. Fogai, körmei eszébe sem jutottak. Csak szorította, bámulta az állatot, semmi áron nem engedte volna el, de nem tudott mit tenni vele.

Hirtelen valami szörnyű, üvöltő hangot hallott, amitől az ölében remegő kecske egyszerre mintha minden irányba szaladni akart volna, örült rángatózásba kezdett, és kiszakította magát a fogságból. Ahogy kicsúszott a sárkánykarmok közül, rohant vissza a társaihoz. Elanai utána lendült, de pár lépés után feladta. Nem volt képes erre az egészre még egyszer.

Ekkor tőle nem is messze, nagyjából ott, ahol a növendékkecske eltűnt a szeme elől, a fák közül előugrott egy hatalmas farkas. Elanai megdermedt. Kis híján felsikoltott, de még időben az ajkába harapott. A farkas ettől függetlenül észrevette őt, de túl nagyra találhatta vagy túl rágósra, és inkább a kecske után iramodott. Elanai hamarosan hallhatta is a rémült hangot, amely után a kis állat nem adott ki többé egyet sem.

Ekkor a lány, maga sem tudta miért, futni kezdett a hang irányába. Tudta, hogy a farkasok nem járnak egyedül, szinte várta, hogy felbukkanjon a többi is. Érezte, hogy épp az ellenkező irányba kéne rohannia, menedéket keresnie. De már nem is emlékezett, milyen, ha nem szorul össze az éhségtől és rettegéstől a gyomra; futott a farkas után.

Meg is látta mindjárt, amint előtte áll felmeredő szőrrel, neki háttal, és vadul tépkedi a kecske meleg testét.

A gyereksárkány gyomra hirtelen hatalmasat kordult. Nem várta meg, amíg a farkas erre megfordul, rettenetesen gyűlölte, és meg akarta védeni a kecskéjét. Félt, haza akart menni és enni akart. A kétnapi nélkülözéstől egészen beszűkült a tudata, nem tudott gondolkodni. Kimeresztette a körmeit, elővillantotta a fogait; maga is vadállattá vedlett egy pillanat alatt. Nem volt gyerek többé.

Azért igazából nem a harcias fellépése volt, ami megzavarta és elűzte a farkast. Sokkal inkább a mérete meg az ordítása. Elanai ugyanis magából kikelve, öntudatlanul, artikulálatlanul üvöltött, és rárohant a farkasra. Az pedig néhány dühös vicsorítás és nem túl meggyőző előretörés után inkább eliszkolt. Elanai pedig csak állt, és hangosan lihegett. Képtelen volt megmozdulni. Hirtelen felfogta, hogy a farkas egészen nyugodtan darabokra téphette volna őt is.

Aztán lassan összeszedte magát, és odament a kecske teteméhez. Sírva az undortól, körmeivel tépkedte ki a lehető legkisebb darabokat a húsából, és rosszulléttel küzdve a szájába tömkölte. Elszántan rágott, nyelte az émelyítő ízű nyers húst, a szomjúságtól közben kis híján megfulladt. Felnyalta a széttépett húson csorgó vért, de az nem segített.

Amikor nem bírta tovább, otthagyta a szörnyű tetemet. Nem gondolkodott, csak a teste parancsa vezette. Nem fogta fel még, csak a lelke legmélyén, hogy ez máris túl sok volt. Nem volt már visszaút a régi élete felé.

Még mindig nagyon éhes volt, sőt, talán még éhesebb. Visszabotorkált a völgymélyedésbe. A kecskék már megnyugodtak, csendben legeltek, csak néha rándult meg egyiknek-másiknak a hátán egy izom a rémület emléktől. Elanai egyszer csak megértette, hogy másképp is kaphat ételmet, de főleg folyadékot ezektől az állatoktól. Ostobának érezte magát, amiért ez előbb nem jutott eszébe.

Lassan odament az egyik anyakecskéhez. Beleborzongott a gondolatba, hogy ez talán épp annak az anyja, akiből az előbb evett. Az állat nem menekült el előle. Békésen tűrte, hogy hozzálépjen, és véres kezével megsimogassa a hátát. Engedelmesen vele ment, amikor egy kicsit odébb vezette a többiektől, majd egy kis kőtálcént mélyedő gödör fölé állította. Elanai ügyetlen kezei nehezen tudták megvalósítani a tervét, de aztán lassan csordogálni kezdett a tej vékony sugara.

Az állat továbbra sem tiltakozott. Nyilvánvalóan rendszeresen fejték.

Elanai csak azt nem tudta, hogy mivel az ösvény, amelyen leereszkedett, nem a hegy keleti, hanem nyugati oldalán kígyózott, ezt a műveletet nem sárkány-, hanem emberkéz szokta végezni. A köd borította, nehezen járható hegyről lefelé semmit sem látott, nem tudhatta, hogy rossz úton jár: elhagyta Kerafiel, és az emberek földjének peremén ereszkedett le a sziklák közül.

Amikor megtelt a kis tál, lehajolt, és tenyerével merve mohón itta a kezéről vérrel keveredő, erős ízű és furcsa szagú, zsíros tejet. A teste hálásan, megmegrándulva fogadta be az éltető folyadékot, és egyre többet kívánt. A kecske közben visszabaktatott a többiekhez.

Frofenksz fáradhatatlanul kereste őt. Nem rajta múlt, hogy olyan soká nem járt sikerrel.

Ő ébredt rá leggyorsabban, hogy rossz felé keresgélnek. Akkor már majdnem hatvan nap telt el a legapróbb nyom nélkül. Ő még nem volt megfontolt férfi, aki okosan végig tudta volna gondolni a terveket, csak ment a csapatokkal, és várta a diadalt. Aztán hirtelen megvilágosodott előtte: Elanai nincs Kerafielben.

Ötletét akkora ostobaságnak tartották, hogy egy pillanatra maga is elbizonytalanodott. Hol máshol lehetne?

De nem hagyta magát eltéríteni. Elment egy zgabéhez, hogy megkérje, próbáljon valamilyen varázssal a lány nyomára akadni. Frofik megpróbálta, de egy zgabe azért nem igazi mágus. Az egy pillanat alatt összegyűjthetett volna egy gömböcnyi energiát, hogy megtudja, amit akar. De Frofiknak nehezebb dolga volt. Elanait emberek között

látta, és a lány nagyon félt. De többet nem tudott meg.

Frofenksznek azonban ez is elég volt. Hiszen ő tudta!

Emberek! Csak egy *ember* képes ilyesmire.

A csapatok nagy része azonnal fel akart hagyni a kereséssel. Nem mehetnek Kerafiel határain túl, emberek közé! Ha Elanai ott van, úgysem élhet sokáig. Nem menthetik meg.

De Máktif és a fiai, meg a csapatok legbátrabb tagjai, és persze Frofenksz elindultak, hogy átkeljenek a Ksube leglankásabb oldalán.

Ambraf nem akarta elengedni a fiát. Így is épp eléggé belelovalta már magát ebbe a keresésbe, de hogy átkeljen a hegyen! Mégsem tehetett semmit a fiú elhatározása ellen. Egyrészt tudta, hogy kemény kis kölyök, aki sokat bír, másrészt azzal is tisztában volt, hogy Máktif vigyázni fog rá, mintha csak a saját fiára. És látta Frofenksz szemében az elszánt lángot. Ismerte jól az érzést, ő is átélte. Ha valamit elkezdett, be kellett fejeznie. Nem viselte el a kudarcot. Engedte hát, hadd menjen. Remélte, úgyis hamar hazatérnek, vagy legalábbis Frofenksz talán beleun a dologba.

Később milliószor megbánta, hogy nem tiltotta el a kereséstől már az első nap.

Átkeltek a hegyen, keresni kezdték a lány nyomait. De egyet sem találtak. Frofenksz nem értette, amit a felnőttek suttoztak: talán a mocsárban veszett el Elanai. Értetlenül bámulta a mocsarakat, hiszen azok jól láthatóan veszélyesek voltak, különben is, Elanai minek ment volna arra? Ha szabad, biztosan hazafelé indul. Ha pedig nem, nincs az az örült, aki egy ilyen szottyadt rémségen akarná keresztülrángatni. Ő biztosan tudta, hogy Elanai él. És lelkesedése a többiekre is átragadt.

Megkerülték a mocsárvidéket, és kutatni kezdték a sivatagban. Gondolták, egy sárkány akárhol keltene akkora feltűnést, hogy emlékezzenek rá. De nem találtak senkit, aki akár csak hallott volna a felbukkanásáról. Viszont őket a legritkább esetben fogadták örömmel. Mindenholnan elzavarták őket, volt, ahol egyenesen az életükre törtek. Küzdeniük kellett az életben maradásért.

Hamarosan Máktif úgy döntött, a csapat felét, köztük a fiait, hazaküldi. Nem volt hajlandó több gyermeke életét veszélyeztetni. Frofenkszet is velük akarta küldeni, de ő megmakacsolta magát. Azt mondta, nem hagyja cserben, akinek szüksége van rá.

– Én talán azt teszem? – förmedt rá Mifo. – Talán mi sorsára akarjuk hagyni a hűgunkat?

– Talán igen – felelte hetykén a királyi sarj, nem meglepő módon fenn hordva az orrát.

– Elég! – dörrent rájuk Máktif. – Nem azért vagyunk itt, hogy a ti kakaskodásokat hallgassuk. Veszélyben vagyunk, erre nincs idő. Mifo, tegyétek, amit mondtam. Senki nem hiszi, hogy ne akarnátok megtalálni Elanait. De ez túl sok. Frofenksz, téged meg rám bízott az apád. Fogadj szót! Itt veszélyben vagy. Gyerek vagy még. Eredj haza. Majd mi megkeressük a lányomat.

Csak hogy Frofenkszet nem lehetett meggyőzni. Kijelentette, hogy ha kell, egyedül, de ő megtalálja a lányt. Máktif végül jobbnak látta maga mellett tartani, mint kockáztatni, hogy egyedül vág neki az útnak.

Tulajdonképpen Frofenksz szívesen hazament volna. A csaták összezavarták. Nem értette, miért akarják megölni őket. Látta elhullani az ellenük törő embereket, és néhány társát is. Ami azt illeti, félt. Döbbenetes volt a halál kézzelfogható közelsége. De túl büszke volt. Nem értette Elanai bátyjait. Nem tudta volna elviselni, hogy – ahogy ő érezte – kudarcot vallva, vesztésként kullogjon vissza Dolosorba. Miféle herceg lenne ő, ha megfutna a bajban?

Maradt hát. Magában próbálta rendezni az új tapasztalatokat, az új érzéseket, félelmeket. Büntudata volt, amiért a harc hevében engedett Máktif parancsának, és

hátrahúzódott, míg ők küzdöttek. Úgy érezte, kötelessége lett volna az első sorban harcolni. Nem lett volna szabad félnie a haláltól.

Nem volt, aki elmondja neki, milyen butaság, ami bántja. Egyedül volt, mint Elanai.

Soká tartott, míg az egész pusztát keresztül-kasul átfésülték. Az idő csak telt, kegyetlenül rohant, és Máktif egyre több és több sárkányt engedett haza, belátva, hogy alig van esély. Talán már réges-rég nincs is. Ő nem adta fel, de nem akarta magához kötni azokat, akiket várnak otthon. Már csak öten voltak vele, köztük egy csökönyös kölyök, akire vigyázni kellett. És amikor a kis csapat végül átvergődött a sivatagon, ahol semmiféle nyomra nem bukkantak, egyre kilátástalanabbnak érezte a keresést. Hogyan juthatott volna az a gyereklány ilyen messzire? És ha eljutott is: már három év telt el. Hogyan élhetne ilyen sokáig egyedül?

De Korioniban szinte azonnal nyomra bukkantak: amikor megjelentek a határon, mindenütt az fogadta őket: „Ezek is *olyanok!*” Vagyis valahol a közelben kellett hogy legyen egy sárkány.

Lelkesülten folytatták útjukat, érezve, közel már a cél.

Aztán a pillanatnyi remény után hamar megtudták: elkéstek. Látták a megürült ketrecet. Hallották, mi történt, csupán öt nappal előbb. Csak Elanai lehetett a sárkány, akiről beszéltek.

Frofenksz maga is megborzongott, elképzelve a lány életét abban a szörnyű kalitkában. De amikor látta Máktif ökölbe feszülő kezét, a szemét elöntő könnyeket, ő is, mint a többiek, elfordult, hogy ne lássák az apa fájalmát.

Máktif nem tudott uralkodni magán. Nem kapott levegőt, a szeme a ketrecre tapadt, semmi mást nem látott. Megkapaszkodott a fémrácsokban, és addig szorította őket, míg az ujjai kis híján eltörtek.

– Kislányom! Kislányom! – suttogta merev ajkakkal, kétségbeesetten.

Jó ideje gépiesen menetelt a sivatagban, többet gondolt a társaira meg az otthoniakra, mint Elanaira. De az a ketrec újra közel hozta őt, túlságosan is közel. Olyan tehetetlen volt, olyan nagy erővel áradt el benne az önvád és a szégyen, amiért engedte, hogy így megalázzák Elanait, aki számított a védelmére, hogy földre lökte a fájdalom. Egyik társa fel akarta segíteni, de ő ellökte magától. Órjögve ugrott fel, és a tőlük kissé távolabb csoportosuló emberek közé rontott, akik a hirtelen érkezett, hatalmas, félelmetes sárkánycsapatot bámulták kíváncsian, borzongva. Rögtön szétrebbentek, Máktif egyet sem ragadhatott meg közülük. Magán kívül üldözte őket, a levegőből ontva rájuk forró lángnyelveit. De mind elmenekültek.

Sokára csillapodott le. Valahányszor a rácsokra pillantott, és mögéjük látta a kislánya segélykérő szemeit, a csodaszép, csillogó kis szemeit, mintha valaki örült erővel összeszorította volna a torkát. Fuldoklott a könnyeitől.

Végül Frofenksz lépett hozzá. Rá sem maradt hatástalan, amit látott, de keményen tartotta magát. Máktif is összeszedte magát, látva, hogy ő milyen erős, milyen... felnőtt. Elszégyellte magát iménti szenvedélyes kitörése miatt.

– Mennünk kéne – mondta halkán a fiú. – Ha Elanai csak nemrég indult el, akkor nem lehet messze. Még utolérhetjük.

– Igazad van – mondta Máktif, fáradtan Frofenksz vállára támaszkodva. – Okos fiú vagy.

És elindultak, amilyen gyorsan csak tudtak. Csakhogy fogalmuk sem volt, merre kellene menniük, az emberektől pedig nem számíthattak útbaigazításra. Ők tisztában voltak vele, merről érkeztek, és remélték, hogy Elanai is, így egyenesen Kerafiel felé fordultak. Nem volt más választásuk.

De sajnos Elanai csak azt tudta, hogy az otthon messze van, azt nem, hogy merre. Így míg a férfiak délkelet felé tartottak, hazafelé, ő egyenesen keletnek ment,

találomra. Elkerülték egymást.

Mire pedig a keresők elérték újra a hegyek lábát, egyetlen árva nyom nélkül, hiába tértek ki erre, fordultak arra számtalanszor, várva, hogy valami majd csak eligazítja őket, tanácstalanná váltak végképp. Nagyon hosszú idő telt már el, több mint három és fél év. Egy kislánynak végtelen idő egyedül, segítség és élelem nélkül. Máktifon és Frofenszen kívül mindenki belátta már, hogy nincs esély rá, hogy még életben találják bárhol is. Már abban is kételkedtek, hogy az a messzi ketrec őt rejtette. Az otthonukhoz olyan közel pedig csak megerősödött bennük a vágy: elengedni végre a gyereket. Hagyni, hogy emlékké olvadjon, és ők visszatérjenek a saját életükbe. Elanai halott, tudomásul kell venni.

Már Máktifot is egyre többször érintette meg a bizonyosság: igazuk van. Így kell hogy legyen. Meg kellett volna hogy találják, ha életben van. Ki akart tartani, de a hegyek látványa őt is elgyengítette. A feleségének, a két fiának szüksége van rá. Élniük kell, Elanai nélkül, de muszáj. Nem kereshet örökké egy árnyat.

Úgy döntött, hazamenni. Frofensz nem mert ellenkezni, amikor látta, hogy Máktif is nekivág a hegyeknek. Keservesen, szótlanul kapaszkodtak az éles, csúszós és omladékos hegyeken – ilyen magasra nem emelte őket a szárnyuk. Amikor a tetőre értek, Máktif visszanezett. Frofensz tudta, hogy a szeme még mindig Elanait keresi. És a bűnbocsánatot.

A többiek már előre tekintettek, hazafelé. De Frofensz csak bámulta az apa megfeszülő arcát, reménytelenül cikázó tekintetét, és amikor Máktif könnyei leszaladtak az arcán, muszáj volt elfordulnia.

És akkor hirtelen meglátott valamit a mélyben.

A Ksube királyi magasából nagyon messzire el lehetett látni, legalábbis a fagyok közeledtével, amikor rövid időre feltisztult az örök köd. Frofensz fiatal szeme addig futtatta pillantását, míg csak a tér engedte. És valahol nagyon messze, ahol a Nap rázza le magáról minden reggel a sivatag homokját, hogy győzedelmesen ismét a hegyek fölé emelkedjen, a lehetetlenül kék messzeségben Frofensz egy karavánt pillantott meg.

Először csak a port látta, amit a lovak, tevék patái kavartak. De aztán már kivette az állatokat is, meg a hátukon a picinél is kisebb ember-hangyákat. És mögöttük azt a zöldes villanást...

Felnyögött. A teste minden izma megfeszült, mint egy szagot fogott kopóé. Olyan bizonytalan volt a kép, hogy nem merte hinni, olyan nagyon messze volt... De izgatottsága Máktifra is átragadt, és ő is arrafelé nézett. Egymásra pillantottak, és elszántan visszafelé indultak, egyetlen szó nélkül. Abban a pillanatban közelebb voltak egymáshoz, mint apa és fia lehetek volna.

Társaik már jócskán lejjebb kapaszkodtak a másik oldalon, amikor észrevették eltűnésüket. Úgy gondolták, Máktifnak még szüksége lehet egy kis magányra, és a fiú vele maradt. Talán nem akarták beismerni, de nem bírtak újra nekivágni az útnak. Inkább úgy tettek, mintha elhinnék, hogy Máktifék majd utánuk jönnek.

Mire a két sárkány leért újra a mocsár oldalán, már nem láthatták a fenti jelenést. De elindultak arra, amerre emlékezetük mutatta a képet. Igyekeztek gyorsan repülni, követve a karaván feltételezett útját.

A lovas lassanként közelebb ért. Adeta a szája szélét fogai közé harapva igyekezett a helyzethez méltó arckifejezést ölteni. Csak hát nem tudta, milyen is az. Daryk elárulta, és ez nem megbocsátható. De valahogy kimerült, elcsigázott állapotában nem tudott haraggal tekinteni rá. Sőt, mintha egyenesen a régi barátinak szóló boldog örömeire fajzó érzések bizsergették volna a szívét.

Ennek ellenére próbált minél hűvösebben fordulni Daryk felé, arra jutva, hogy ez az, amit érdemel. Csakhogy nem volt könnyű közönyösnek maradnia, miután a vágtaból átmenet nélkül visszafogott, port köpülő lóról levetődő fiú ellenállhatatlan hévvel magához rántotta. Jó ideig el sem engedte, szorította, ő meg tehetetlenül állt, küzdött az ösztönös viszont-ölelési inger ellen, és várta, hogy Daryk felhagyjon azzal, hogy lesimogassa a fejéről az összes haját, kiszorítsa az utolsó leheletnyi levegőt a tüdejéből; remegett a ráárasztott érzelmek súlyától, utálatburka veszélyesen recsegett-ropogott. Már-már felemelte ő is a karját egy röpke simogatásra, amikor a fiú végre egy hajszálnyit hátralépett.

– Hát megvagy – suttogta, ostobán boldog vigyorral, még mindig szorongatva a lány tagjait.

Adeta sután elmosolyodott.

Daryk, miután saját kezűleg itatta-etette meg a két nyomorult kóborlót, még azon az estén indulni akart vissza Ptromeóba, a neharok legnagyobb állandó táborát rejtő oázisba. A Hafréért aggódó Gleio és a visszatérésért nem különösebben lelkesedő Adeta hiába tiltakozott, Daryk érvei megfellebbezhetetlenek voltak: ő meg a két kimerült vándor nem sokat tehetnek a lányért. Örülhetnek, ha egyáltalán bárhová elérnek azzal a kevés tartalékkal, ami nála van. Kénytelenek voltak hát vele tartani.

Mindketten gyengék voltak, viszont soványak és könnyűek is, így a szerencsétlen, királyi paripa hamarosan azon kapta magát, hogy szép szál lovasa elé egy csenevész fiú, mögé meg egy ványadt lányka került. Méltatlankodva fújtatott, lábával a köveket kapálta, de végül csak el kellett indulnia.

Adeta nem tudta, mit kéne éreznie Darykkal kapcsolatban, de nem is igazán volt ereje az érzelmein töprengeni, vagy épp a tervein. Csendesen zötyögött mögötte a lovon, és bután bámulta ismerős, férfiatlanul selymes fürtjeit, érezte derekán a kemény izmok játékát a feszes, fiatal bőr alatt, és fáradtan beszívta a mindig otthonához tartozónak érzett illatát.

Abban biztos volt, hogy ha visszamegy is, nem lesz a fiú felesége. Nem bizony.

Mindenesetre annak is örült volna, ha a sivatag legutolsó csavargója akad rá. Hiába volt a pusztá gyermeke, alig ismerte azt. Egyedül sosem talált volna el Ptromeóba, vagy bárhová. A Nehar törzs leendő fejének lányaként nem kellett megtanulnia mindazt, amit a pusztá többi fia és lánya tudott. Nem volt szüksége megismerni a Nap járásának titkait, a sivatag természetét, a forrásokat, a rejtett utakat. Mindent a lába elé hordtak. Ő csak a játékaival, kedvteléseivel törődött. Így aztán Daryk nélkül épp annyi esélye volt a sivatag peremén életben maradni, mint egy zöldellő fenyőnek. És most már a fiúért is felelős volt, aki félig-meddig miatta lett számkivetett. Egyszer kisegítette a szerencse, másodszor erre már nem számíthatott.

Lassan haladtak. Egyetlen lovuk és kevés élelmük-italuk volt. Minden erejükre szükség volt, hogy elérjék az első, kétnapi járóföldre lévő forrást. Gleio ugyan hamarosan társai minden tiltakozása ellenére lemászott a fáradt lóról, és inkább gyalogolt, hogy kímélje az állatot, de ez sem segített valami sokat. Legfeljebb annyit, hogy a ló boldogabb lett.

Az a két nap kegyetlen nehezen telt, nem csak a kínzó szomjúság, de a Daryk és Adeta közt zsongó feszültség miatt is. A lány hamar erőre kapott, ahogy vizet érzett a torka, és fásult beletörődése kezdte átadni a helyét a dacos ellenállásnak, ami elűzte

otthonról. Gleio döbbenetesen nézte, ahogy pillanatról pillanatra feszesül a tartása, egyre jobban eltávolodik a fiútól a csípője, majd lepattan a lóról, és inkább vele kutya, ezzel persze gyaloglásra kényszerítve Darykot is. Folyamatosan viszkedett a nyomasztó érzéstől, amit a megkönnyebbült, majd egyre dühösebb fiú és a nyakas lány közelsége keltett.

Adeta pillanatokkal a találkozás első öröme után visszatalált ahhoz a megvető utálathoz, amellyel az óta illetve Darykot, amióta az elkövette ellene a megbocsáthatatlant, Daryk pedig láthatóan nehezen türtőztette magát, hogy aggodalomtól-haragtól súlyos kezével ne rántsa magához a lányt, és ne fenekelje el, mint egy makrancos gyereket. Gleiót arra tanították, hogy férfi és nő nem tartozik össze, de azt nem hitte volna, hogy ilyen szédítő indulatokat kelthet, ha a két nem mégis összekerül.

Daryk a maga részéről szintén nem élvezte az utat, teljesen megértette a feszengető fiút. De nem akart belemélyedni a dologba, tartott Adeta éles nyelvétől. Kapott már ízelítőt belőle, amikor szóba került a házasság...

Voltaképpen ő úgy gondolta, helyesen cselekedett, amikor Adeta kezét kérte. És örült volna, ha a lány igent mond.

Nagyon régóta barátok voltak, együtt nőttek fel. Szoros, mély szeretet kötötte őket össze kicsi koruktól. Alig telt el nap nélkül, hogy ne találkoztak volna. Adeta mindig neki mondta el, amit másnak nem akart, benne bízott feltétel nélkül, amióta csak élt. Még apjánál is jobban szerette.

Domad volt a leendő nehar vezér, és ahogy közeledett elődje idejének lejárta, egyre kevesebb ideje jutott Adetára. Daryk vigasztalta az elmagányosodott lányt, neki sírta el az apja elutasítása miatti fájdalmait. Eltávolodtak egymástól, és Domadnak nem volt érzéke hozzá, hogy feloldja a feszültséget. Mire észrevette, hogy egyáltalán baj van, kezdett késő lenni. Ő azt gondolta, a lányának elég, ha tudja, mennyire szereti őt, és megérti, hogy vannak az életben fontos dolgok, amelyekkel neki törődnie kell. Adeta értelmes lány volt, persze érzelmes, mint afféle asszonyszemély, de eddig még sosem látta, hogy az esze így cserbenhagyja. Nem számolt egy kamaszlány lelkének sérülékenységével. Fogalma sem volt, hogyan állíthatná helyre addig felhőtlen kapcsolatukat, és ez dühítette.

Aztán lassan magától javult a helyzet, Adeta kicsit idősebb, érettebb lett, megnyugodott, nem kis részben Daryk odaadó hűségének, okos tanácsainak köszönhetően. Belátta, hogy apjának kötelességei vannak, nem lehet csak az övé. Bár ennek ellenére úgy érezte, Domadnak több időt kellett volna rá szakítania, felhagyott a dacos elutasítással. Kezdett felnőni.

Ez azonban nem csak előnyökkel járt: az egyik, Domad közeli embereivel elköltött vacsorán egy kéjsóvár tekintetű, hideglelősen undok harcos nevetve célozgatott rá, hogy Adeta lassanként az apja nyakán marad. Már rég férjhez kellett volna adni.

Adeta legszívesebben leköpte volna az élcélődőt, ám ekkor legnagyobb megdöbbenésére az apja ahelyett, hogy rendre utasította volna a pofátlan dögöt, helyeslően bólogatott, és elgondolkodva hümmögött. Ő is gondolt már ilyesmire, mondta.

Adeta szívét jeges rémület markolta meg. Egyáltalán nem akart férjhez menni, szeretett volna örökké a gyönyörű testfestésekkel foglalkozni, amelyek művészetét még anyjától tanulta. Amióta ő meghalt, a lány akkor érezte csak közel magához, ha valakinek a bőrét a ragyogó, enyhe varázserővel bíró festményekkel ékíthette, amelyek megvédték az éji fagytól vagy a szerelmi varázsoktól, gyógyították a gyomor betegségeit vagy épp kinövesztették az elhullott haját. Eszébe sem jutott volna férjhez választani azok közül a tuskók közül, akik szerinte apját körülvették, és akik őt mint a

leendő vezér lányát örömmel fogadták volna. Nem festhetett volna tovább, nem lett volna illő, és egyáltalán! Nem volt kedve kisbabákhoz, semmihez, amivel a házasság járt. Remélte, nagyon remélte, hogy eltérítheti apját a tervétől.

Úgy tűnt, be is válik a reménye. Múltak a napok, és nem történt semmi, az apja nem szólt a dologról. Mígnem egy este csendesen beszélgettek Domad sátrában, végre kettesben, ahogy ő rég vágyta. Szép este volt, Adeta vidám volt és élénk, Domad pedig örült, hogy ilyennek látta.

Adeta arca elkomorult, amikor a sátor lapja felemelkedett, határozottan nem örült, hogy megzavarják őket. De rögtön felderült, amikor meglátta a belépő Darykot. Örömmel mutatott helyet neki kettejük közt, előre élvezve a várható régi, megszokott estéket idéző közös beszélgetést, nevetést és tréfákozást. Mindig úgy érezte, hogy Domad kicsit a fiának tekinti Darykot, és a legnagyobb mértékben támogatta kettejük barátságát. Számlálhatatlan közös pillanat emlékét őrizte, és amikor úgy tűnt, visszakaphatja hármasuk gyerekkorából ismerős harmóniáját, hirtelen – talán a vacsora során elfogyasztott nem kevés bor biztatására is – úgy érezte, szeretné forrón magához ölelni életének két szívből szeretett férfinét.

Csak hogy aztán Daryk egy félszeg mosoly után megköszöri a torkát, és köntörfalazás nélkül megkérte Domadtól a kezét!

Adeta azt hitte, rosszul hall. Meglepetésében félrenyelt egy falatnyit az épp málán rágsált gyümölcsből, és kis híján megfulladt. Könnybe lábadt szemmel bámult apjára, rémülten várva, hogy Domad rögtön felnevet, és elégedetten megveregeti Daryk vállát, amiért a tréfa ilyen jól sikerült. Vagy ha mégsem tréfa, hát nemet mond. De nem ez történt. Domad némi gondolkodás után elmosolyodott, és Daryk vállát valóban megveregetve igent mondott.

Adeta felugrott, mint akit megcsíptek, egy ideig némán tátogott-hápozott, aztán kirohant a sátorból. A magáéba menekült, és sírva összekuporodott. El sem tudta volna képzelni, hogy Daryk ilyen csúnyán elárulja. Még akkor is mindig mellette állt, ha nem adott neki igazat. Mindig feltétlen barátja volt, ez lehetetlen! Épp ő, az egyetlen, akiben bízott, akitől hasonló helyzetben segítséget remélt. És az apja is! Már megint cserbenhagyta őt, amikor a segítségére lett volna szüksége, ki tudja, hányadszor. Annyira szerette őt mindig, mégis már nem érti többé a lányát, talán nem is szereti már.

Domad persze szerette őt, de valóban nem értette. És ez ismét feldühítette. Előbbi bizonytalan beleegyezését pedig még inkább megszilárdította. Sosem tűrte az engedetlenséget, harcos volt, nem igazi apa. Minden ereje és szeretete ellenére az empátiája egy légyével sem vetekedhetett volna. Megnyugtatta Darykot, hogy a lány csak megijedt, reggelre biztosan összeszedi majd magát, és akkor beszélhetnek mindenről.

De reggelre már nem volt miről beszélni, mert Adeta megmakacsolta magát.

Azt mondta Daryknak, nem lesz csak úgy felesége. Azt akarja, hogy a fiú kiérdemelje őt. Domad hiába mondott ellent, hiába volt minden szigor és parancs. Nem volt mit mondania, amikor Adeta azzal állt elő, hogy Daryk mégiscsak alsóbb sorból való, mint ő. A családja sosem tartozott a tanácsba, ő is csak az esze, bátorsága és tiszta szíve miatt lehetett Domad közelében.

Ráadásul Daryk habozás nélkül belement a dologba. Adeta azt remélte, nem teszi. Hogy meghátrál. Ugyanis azt szabta ki feladatul, hogy szerezzen neki jegyajándékul egy soraz-követ.

Határozottan nem volt tisztességes kérés. A soraz a sivatag egyik olyan ajándéka, amelyért túl nagy árat kér. A legpusztítóbb viharok kavargják csak fel annyira a homokot, hogy a kő, amelyet a legmélyebb dűnék növelnek bensőjükben, a felszínre kerüljön. Hiába próbálna bárki ásni, sosem találja rá. És mikor a vihar

elvonul, pillanatokon belül befedi újra a homok. Annak, aki meg akar egyet kaparintani, ott kell állnia a vihar peremén, kockáztatva az életét, és azonnal érte rohanni, amint kicsit is gyengül a szél.

Adeta biztos volt benne, hogy Daryk eláll a házasságtól, és minden olyan lesz, mit régen. De ő nem tette. Zokszó nélkül fogadta a feladatot, csupán az ígéretét kérte, hogy valóban jegyajándéknak fogadja a követ, ha ő elhozza.

Adeta megzavarodott. Nem akarta a halálba küldeni Darykot, csak elijeszteni a lánykéréstől. Nem gondolkodott, nem mérte fel, mit tesz, semmi más nem érdekelt, csak hogy újra olyan legyen minden... De már nem visszakozerhatott.

Apja majdnem kihúzta a csávából, ugyanis szörnyű dühre lobbant, amikor meghallotta az ostoba ötletet. Nagyon haragudott Adetára, és megtiltotta Daryknak, hogy teljesítse a kérést. Azt mondta, őt nem fogja megszegyeníteni a lánya. Ha igent mondott, Adeta hozzá fog menni a fiúhoz. A lány szinte megkönnyebbült.

De Daryk nem fogadta el így őt. Elindult, hogy azért is elhozza a sorazt, és sokáig nem tért haza.

Adeta kétségbeesett. Az apja nem beszélt vele, a legjobb barátja talán meghalt, és az egész törzs ellene fordult, amiért csökönös ostobaságával ilyen veszélybe sodorta egyik legkiválóbb fiukat. Mind arra számítottak, hogy Daryk soha nem tér vissza, és már előre költötték az új, a fiút sirató dalokat.

Ezek az esti tüzek körüli énekek a sivatag elmaradhatatlan jellemzői. Úgy tartoznak hozzá, mint a szél a homokhoz. Halk, lágy dallamok, rendszerint szomorkásak. A vidám dalok a mulatságokra valók, a tánchoz tartoznak. A többi viszont olyan sivatagi mesékről szól, amelyeket minden gyerek ismer, mégis mindig megborzonegatják a bőrt szélbe olvadó, örök szépségükkel. És az új dalok máris temették Darykot, a bátor, büszke fiút, aki meghalt csökönös kedveséért. Adeta, ahogy hallgatta őket a sátra magányában, folyton könnyekre fakadt. Ő is félt, hogy a dalok máris igazat szólnak. A viharos szél pusztító erejével szembeszállni egy ostoba kőért... Buta volt és kegyetlen.

Aztán egy éjjel meghallotta az asszonyokat hangosan, lelkesen, hitetlenkedve kiáltozni: az órszemek látták Darykot közeledni.

A lány ekkor végleg elvesztette a talajt. Daryk megszerezte neki a követ! Biztos volt benne, hogy nem futamodott meg, akkor nem tért volna vissza. Inkább meghalt volna, mint hogy szégyenben maradjon. Hallatlanul megkönnyebbült, amiért a fiú élt, viszont tudta, hogy most aztán hozzá kell mennie.

Ha nem tudta volna, az apja haladéktalanul eljött hozzá, hogy ezt az orra alá dörgölje. Ő pedig nem tudott újabb kifogást kieszelni. Egész élete felborult, hihetetlen gyorsasággal, olyan akadály előtt állt, amire nem volt felkészülve. Minden, amit biztosnak hitt, összeomlott, és nem volt már semmi, amibe kapaszkodjon.

Így aztán reggelre, mire Daryk megérkezett, ő megszökött.

– Nézd, szeretném... – zökentette ki Daryk, mire idáig jutott az emlékezésben.

– Te csak ne szeressél semmit – fojtotta belé a szót Adeta hűvösen. – Szerethetél volna mindenfélét azelőtt. Most már felejtse el az összes ötletedet. Hazamegyek veled, mert nincs más választásom. Társalogni már igazán nem kötelező.

– De én szeretnék! Egyszerűen nem értelek! Nem érem, miért utálsz, most komolyan!

– *Most komolyan?* – affektált Adeta, egyre jobban felpaprikázódva. – Akkor azt hiszem, arra sincs esély, hogy megmagyarázzam.

– Azért próbáld meg, kérek!

Adeta felsóhajtott.

– Mégis mit nem értesz?

- Mi bajod velem? Miért szöktél meg előlem? Szívesebben mentél volna Ekadhoz?
 - Már miért mentem volna?! Vedd tudomásul, hogy sem Ekadra, sem rád nem volt szükségem! Nem akartam férjhez menni.
 - De hát muszáj volt!
 - Már miért... Tudod mit? Hagyjuk ezt. Nem akarok beszélni sem erről, sem másról.
 - Úgy legyen – szúrta be Gleio csendesen.
- El is hallgattak mindketten.

Elszaladt négy év az Alioxból megmenekült vándorok felett. Ez alatt Hafre és Gleio is, Daryk és Adeta is meglepő fordulatokkal szembesült.

Az alioxiak, ha ott maradnak, valószínűleg boldogtalanok lettek volna. Talán soha nem is látták volna egymást többé. De a szerelmük, vagy legalább annak egy tiszta foszlánya, drága töredéke megmaradt volna. Vagy elfelejtették volna egymást, és elégedettek lettek volna az életükkel. Hiszen még gyerekek voltak. Új élmények vártak volna rájuk hamarosan, házasság, család, új otthon, megbecsülés és tisztelet, újféle szeretet. Könnyen lehet, hogy egy idő után már nem is gondoltak volna egymásra.

A talánok sora mindig végtelen. Így viszont, szabadulva a falaktól és szabályoktól, de sosem hagyva hátra az emlékeket, a megnyomorító szokásokat, a betegül túlzó erkölcsiséget, még ennyi boldogság sem jutott nekik.

Pedig Gleio nem hagyta magát eltéríteni tervétől, és a házasságtól húzódozó Adeta buzgón mellé állt. Domad tehetetlen volt. Miután kicsikarta lányából az ígéretet, hogy utána belemegy a házasságba – Adeta bármit megígért, csak elmelessen –, sereget adva a két elszánt fiatal mellé elengedte őket Alioxba. Nem volt különösebben veszélyes vállalkozás, a sivatag peremén megtúrt városért, amely nem tartozik sehová, Alira bizonyosan nem fog elégtételt venni.

Csakhogy Adeta nem számított rá, hogy Daryk is vele tart majd. A fiú Domaddal egyetértésben elébe vágott a terveinek: sejtették, hogy újra szökni próbálna, ezért a seregnek a hadicélon kívül feladata volt rá is vigyázni, és Daryk személyesen is ügyelt rá.

A kicsi, erős csapat hamarosan betört Alioxba Hafréért. A gyanútlan város tehetetlen volt gyakorlott erejükkel szemben. Lerombolták az Ubiren hídjának kapuit, szabaddá tették az átjárást. A mégoly jól képzett katonák sem állhattak ellen lehengerlő rohamuknak. Ráadásul a város környékén élő kivaszítottak, meg azok, akik a városban életükkel valamiért is elégedetlenek voltak, de addig hallgattak bűnösnek hitt érzéseikről, megrészegülve a szabadság szelétől a lelkesítő új gondolatokkal és hangos rikoltásokkal érkező sereg mellé álltak. Így aztán nem csak a lány, de sokan mások is velük tartottak, gyerekeikkel együtt.

Hafre határtalanul boldog volt. Már-már kezdte feladni a reményt, hogy valaha újra látja Gleiót. Lassan már azon töprengett, kit válasszon, amikor a következő évben szülei szertartásosan megkérdik, van-e, akit az élete párjául kívánna. De Gleio visszajött, és kiszabadította börtönéből.

Amint eltávolodtak Alioxtól, az első adandó alkalommal hozzáment a kedveséhez. Szörnyen fiatal, ragyogó arcuk láttán Adeta mélyet sóhajtott. Örült az örömüknek, de irigy is volt rá. Szeretett volna egyszer így mosolyogni, amikor a kezét nyújtja valakinek, és erre már a leghalványabb esélyt sem látta. Kiszemmiszítettnek érezte magát, amiért sosem lehet része ilyen bizonyos boldogságban. Ha sikerül valahogy kibújni a rá váró frigy alól, jó ideig biztos nem erőlteti a dolgot. Ha megkénytelen lesz hozzámenni Darykhoz, bizony nem fog ilyen tejbetökösen vigyorogni...

Aztán egy újabb sóhajjal elintézte a komor gondolatot, és próbált a szökésre koncentrálni. Számos tervet kiagyalt, de egyiket sem akadt alkalma véghez vinni. Daryk úgy vigyázott rá, mint egy kutya a legnagyobb csontra, amit valaha talált.

Adeta bánatosan elbúcsúzott a boldog pártól, és épp csak egy hajszálnyi reménnyel hazafelé indult, életében először nem érezve otthonának Ptromeót. Azelőtt imádta a meleg, biztos fészket. Ha apjával más törzseket látogattak meg, vagy más táborban aludtak, vagy bármi másért volt távol tőle, vágyott a hatalmas, zöld sziget után.

Nem ott született pedig. Csak kétesztendősen került a neharokhoz.

Volt Korioniban egy kereskedő, egy a sok vállalkozó kedvű férfi közül, akik a Világ peremén abból éltek, hogy a sivatag népével csereberéltek. Ételt, kényelmi cikkeket kínáltak a barbároknak, ők meg a Világnak szokatlan, egzotikus állatokkal, az oázisok ritka, részegítő fűszereivel, mesés tehetségű asszonyaik keze munkájával: ékszerekkel, díszes nyergekkel, mives szövésű ruhákkal, szőnyegekkel fizettek.

Caro tehetséges volt, és sok viszontagságot eltűrt. Nem volt rest nohtomokon át kóborolni a különböző törzsek között. Remekül értett hozzájuk, bármelyik ádáz harcos megszelídült a közelében. És olyan nagyszerűen ismerte a sivatagot, annyira tévedhetetlen volt, hogy sok társa megosztotta vele a hasznát, hogy csatlakozhasson hozzá útjai során.

Egy alkalommal azonban a jó Carót elhagyta a szerencséje. Épp egyedül utazott, csak a tevehajcsárok voltak vele, akik a málhásállatokat vezették. Nem messze Korioni határától útjuk egy aprócska tábor mellett vezetett el. A sátrak díszítése egyértelművé tette, hogy dablanákkal van dolguk, de küllemük azt is, hogy egy elhanyagolt, szedett-vedett banda lakja őket.

Caro nem szeretett kihagyni egyetlen alkalmat sem az üzletkötésre. A legutolsó odúban is képes volt rászógni valamit a lakókra. Így aztán bemerészkedtek a sátrak közé. Hamar rájött, hogy ez nem volt valami jó ötlet, de már késő volt. A haramiaküllemű dablanák köréje gyűltek, követelték, mutassa a portékáját. Ő kirakosgatta az áru egy részét. A férfiak mohón válogattak, alku nélkül halmozták maguk mellé a holmikat. Caro látta, hogy a negyedére sincs cserealapjuk, de nem szólt. Inkább hagyott volna már ott mindent, csak élve kijusson abból az átkozott táborból.

Aztán elérkezett a pillanat, amikor a férfiak befejezték a mustrát. Megkérdezték, mennyi lesz az ár. Caro nyelt egyet. Tudta, ha valamikor, hát most fogják megölni. Azt mondta, két teve, ami nagyjából a valós érték tizede volt. Erre a vezérnek látszó fickó kurjantott egyet. Hívó szavára a legtávolabbi sátorból előoldalgott egy asszony. A karjában egy kisbaba sírt keservesen.

A férfi megragadta a nő karját, kitépte a kezéből a gyereket, és azt mondta:

– Na, ez megér kétszer annyit is. Vidd, és ne is lássalak!

Caro azt sem tudta, mit mondjon. A dermedten álló nőt bámulta, és egyetlen gondolatot sem volt képes magában megformálni. Döbbent hallgatását a férfi rosszállásnak vette.

– Nem bánom, vidd az anyját is. De most már elég az alkudozásból. Fogd őket, és takarodj!

Caro végre feleszmélt, és hálálkodva átvette a fizetséget. Amilyen gyorsan

lehetett, eliszkolt. Már átlépte Korioni határát, mire legközelebb megállt.

Nem volt boldog. Jelentős veszteséget könyvelhetett el, ráadásul a nyakába varrtak két idegen jöttmentet. Viszont legalább élt. Ez is valami. De ennek biztosítása a továbbiakban korántsem tűnt egyszerűnek: ha hazamegy *ezekkel*, vérmes asszonya holtbiztosan megöli. Magyarázhatja ő, hogy évszázadnyi út során sem jutna eszébe máshol keresni örömet, mint az ő gyönyörű gömbölydedségének dombjai és völgyei közt, ha egyszer a körülmények ellene szólnak...

Nem is ment haza. Fogta a kétes értékű, szótlan szerzeményeket, és Rapadir kapuja felől kissé nyugatnak fordulva elzötykölődött maradék árujával a legközelebbi faluig. Itt kibérelt egy megfelelő kis házikót, gondolva, ez még mindig olcsóbb, mint ha az asszonya rájön... rájön arra, ami nincs is, de amit nem lehet vele elhíttetni. Otthagytta a nőt meg a lányát, és megbízott egy vénasszonyt, hogy lássa el őket.

Nem is nézett a kis falu felé, csak ha muszáj volt. Néha ellenőrizte az asszonyt, akire „áruját” bízta, aztán már iszkolt is elfele. Eltelt vagy egy esztendő is, mire jobb ötlete támadt. A neharok közé készült épp, és eszébe jutott, hogy hasonlóképp szabadulhatna meg a koloncoktól, mint ahogy szerezte őket. Becsületes lelke kissé lázadozott a csúf megoldás ellen, de kereskedőszelleme fájlalta a költségeket, és különben is úgy gondolta, a családi béke mindennél előbbre való. A neharok közt igazán derék fickókat is megismert az évek során, akik bizonyosan jól bánnának velük. Ráadásul az asszony azt mondta, közülük való. A dablának elrabolták, és a férfi, akie lett, nem tartott már igényt rá, amikor gyereke lett. De talán a neharok visszafogadják.

Végül az egész dolog sokkal jobban sült el, mint Caro várta. Amint megérkezett a neharok fő oázisába, Domad, akit mindenki Aloch, a vezér legvalószínűbb utódjaként tisztelt, meglátta szokatlan áruját. Magához intette Carót, és megkérdezte, asszonya-e a nő. Ő sietett leszögezni, hogy határozottan nem: áru a tipegő lánnyal együtt, bár nem épp drága, fontosabb, hogy jó helyre kerüljenek.

Domadnak láthatóan szándékában állt megvenni őket, és Caro ennek nagyon megörült. A leendő vezér legutolsó szolgájának lenni is nagyobb szerencse, mint bárki más asszonyának. Ha nála hagyja a nőt meg a gyereket, tiszta lehet a lelkiismerete. Hirtelen ötlettel arra kérte hát Domadot, fogadja el őket ajándékba, és cserébe csak az ígéretet kérte, hogy sosem bánik majd rosszul velük. Domad ezt készségesen meg is ígérte.

De Caro tévedett, amikor azt hitte, hogy a férfi az asszonyt akarta, és a gyereket vette hozzá tartozó nyűgnek. Valójában Domadnak a kicsin akadt meg a szeme. Az anyja egy pillanatig sem érdekelte. Elhelyezte egy sátorban, és mindig barátságosan, kedvesen szólt hozzá, nem hagyta, hogy bármiben hiányt szenvedjen. Ezen felül azonban nem nagyon törődött vele. A kislányt viszont naponta többször is magához kérette, nem bírt betelni vele. Olyan kedves, mosolygós kis jószág volt, hogy szívből megszerette. Adeta cserfes, bájos baba volt, gyorsan elfogadta új helyzetét, és hamarosan már jobban ragaszkodott apjaként szeretett megmentőjéhez, mint a tulajdon anyjához.

Őt annyira tönkretette a méltatlan bánásmód, amit dablana uránál kellett eltűrnie, hogy egészen üressé, érzelmentelenné vált. Szerette Adetát, és mindig megvédte legjobb képessége szerint. De nem tudta volna úgy dédelgetni, úgy tutujgatni, mint Domad, aki az örületig rajongott érte. Ő egyébként ezt el is várta, és roppantul élvezte. Enoi pedig korán őszülő tincsei alól felpillantva mindig fáradt mosollyal nyugtázta, hogy végre jó helyen van a gyereke, vele együtt.

Adeta Domad lánya lett. A születése nem számított, ők ketten annyira összetartoztak, mint a fa meg az ága. Adeta vidám, féktelen önzésének, bájának kellett a védő imádat, amivel Domad körülvette, neki meg a gyermek, akit pazarlón

eláraszthatott a szeretetével.

Ami azt illeti, nem volt épp megfontolt apa. Irgalmatlanul elkényeztette a lányát. Egész napokat tudott eltölteni azzal, hogy gyönyörködött a gyerek felfedezővágyában, hallgatta és ismételte a sok „babát”, „papát”, „Oadot”, „iszit” és „méget”. Szeretettel igazgatta ügyetlen ujjával a kis pihehajat, elomló sóhajjal követte mindenhová a lányt, fáradhatatlanul teljesítette minden szeszélyét. Akaratos, szemtelen kis fruskát nevelt belőle, aki gyakran hozott ki mindenkit a sodrából izgága szertelenségével.

Az egyetlen Domadon kívül, akit sosem zavart a kis akarnok önzése, Daryk volt, kicsi korától társa és barátja. A fiú a törzs egyik megbecsült, de a tanácsban helytel nem rendelkező, idős urának sokadik fia volt, kedvelt, de nem épp nagy reményekkel bíró ifjú. Elsősorban Adeta barátságának köszönhető, hogy felfigyeltek rá, és később lehetősége volt bizonyítani: méltó a figyelemre.

Ők ketten mindig együtt voltak, és a kisfiú büszkén taníttatta türelmetlen, de ügyes kis barátnőjét mindarra, amit ő már tudott: beszélni, biztos lábon járni, később lovat megülni, tevét hajtani. Együtt nőttek, együtt éltek a hatalmas, szerető és kegyetlen sivatag mélyén.

Adeta annyira mélyen csalódott, amikor Daryk mégis ellene fordult, hogy a hazaúton minden éjjel álmatlanul forgolódott, az emberi hálátlanságon töprengve, sírva, dacosan a sötétbe meredve, szomorúan vágyva, bár felébredhetne a rémálomból, és visszakaphatná Darykot. Hiányzott a barátja.

Aztán egy este a harcosok megláttak egy arzor bakot. A sivatag e különös vándora hatalmas állat, nagy tűrőképességű és remekül rejtőzik. Széles patáin fürgén futó alakját ritkán látni.

A férfiak azonnal izgatottan utánaeredtek. Mind vágytak a húsára, amelynek friss, zsíros, puha combjából a hosszú ideje legfinomabb vacsorát remélték a kemény szárított hús után.

A ritka jelenés még Darykot is annyira lázba hozta, hogy Adetáról megfeledkezve maga is utánavetette magát. Hosszú üldözés után az ő nagyszerű lova ért először a nyomába, az ő nyila talált célba elsőként. Őt illette a felosztás joga, és a legnagyobb darab a húsból. Már meg is nyúzta a hatalmas testet, és épp nekilátott volna a feldarabolásának, amikor belényilallt a felismerés: Adeta egyedül maradt! Amióta rohagnak itt a bak után, már híre-hamva sem lehet. A zsákmányt hátrahagyva lélekszakadva pattant a lovára, és irgalmatlan iramot diktálva indult vissza. Jócskán eltávolodtak a vadászat hevében, és ő nagyon félt, hogy nem látja többé Adetát.

De legnagyobb meglepetésére a szembetűnően zavart lány épp ott volt, ahol hagyta. Idegesen tépelődött, hol elfordítva a lovat az otthonától, hol megint megállítva, hogy aztán haját ingerülten a füle mögé tűrögetve megint megrántsa a kantárszárat.

Amikor meglátta jegyesét, egy pillanatra örömféle suhant át az arcán. Mintha fellélegzett volna, hogy immár lehetetlen menekülnie. Aztán visszatért a dacos utálat az arcára, és Daryk nem tudhatta, nem a képzelete játszott-e vele. Mellé lovagolt, vitte a lendület. Aztán nem szólt semmit, csak megkönnyebbülten felsóhajtott. Nem tudta, Adetát vajon a sivatagtól való félelem vagy más tartotta-e vissza, de nem is törődött vele. A lényeg hogy megvan.

Mikor hazaértek, Domad izgatottan kereste a lányát a menetben. Örömmel ölelte magához, és meglepődve érezte, hogy Adeta mintha ismét a régi szeretettel viszonzná az ölelést. Az utóbbi években a lánya és közte egyre mélyült a szakadék. Őt lefoglalta, hogy szövögesse álmait a neharok vezetéséről. Adeta közben lassan felnőve egyre új érzéseket fedezett fel, és hol terhes volt neki az apja imádata, hol hisztérikusan követelte. Ő csak egy férfi volt, nem érthette, ami egy növekvő, anyátlan lányban ment végbe.

Minden lány eltávolodik az apjától egyszer. Eljön az idő, amikor egyedül kell megbirkóznia az étellel, és ellenségesen küzd mindenkivel, aki be akar törni új világába. Vannak bölcs szülők, akik ösztönösen, vagy emlékezve saját gyerekkorukra nem zargatják ilyenkor gyermeküket. Domad nem ilyen szülő volt. Ő sokszor szomorúan gondolt rá, hogy talán soha nem térnek vissza a régi boldog idők. Talán Adeta már sosem lesz az a felhőtlenül boldog, gondtalanul szerető lány, sosem látja többé azt a békét a szemében. De akkor mintha mégis...

Aztán a lány kibontakozott az ölelésből. Röpke mosolyt csillantott az apjára, és bement a sátrába. Leült, nagyot szusszant. Át akarta gondolni a dolgokat. De belefáradt az ajakrágásba, az újra meg újra összekeveredő gondolatokba. Az önvádat váltogató dac kimerítette, és az út is hosszú volt. Így végül lefeküdt. Éjjel zavaros álmok kergették egymást a fejében Hafre és Gleio szép szerelméről, Darykról, Domadról és a gyerekkoráról, aminek már örökre vége.

Reggel kimerültebben ébredt, mint ahogy lefeküdt. Kedvetlen és morcos volt. Amikor Daryk meglátogatta, csípősebb volt a nyelve, mint valaha. Mindazonáltal a fiú látott valamiféle pajkos szikrát is a szemében. Egy-egy pillanatra még egy mosoly árnyékát is felfedezni vélte. De az egymásra sorjázó kemény, szűrő megjegyzések elbizonytalanították. Gyámoltalanul, elveszetten próbálta összeszedni magát, hiába. Nagy nehezen kibökte, hogy Domad szeretné, ha öt nap múlva összeházasodnának. Adeta hűvösen vette tudomásul a hírt. Felesleges lett volna tovább tiltakoznia, a sátra körül féltucat jól megtermett őr tornyosult álló nap.

Persze a sivatag lányai általában annak asszonyai lesznek, akit szeretnek, és aki szereti őket. A házasságoknak nincs olyan értéke, mint a Világban: nincs föld, amit őrizni kéne. Vagyon sincs olyan, mint a Világban. De ha az ember a leendő vezér lánya, más a helyzet. Az előkelők megválogatják, kihez adják a lányukat. És hát az asszonyok ebben a sivar világban mégiscsak árucikkek csupán...

Miután Daryk hosszas várakozás után sem kapott más választ, mint dacos hallgatást, felállt, hogy szerencsétlenül eloldalogjon. Már-már kilépett a sátorból, amikor megérezte, hogy valami van a kezében. Szívesen farba rúgta volna magát. Hiszen igazából ezért jött! Megfordult, és átadta Adetának a kis csomagot: a senkiföldje, mindenki oázisa, Naizaul ritka kincseit rejtő batyut, amelynek tartalma láttán Adeta régen sikítózva ugrott volna a nyakába. Ezúttal Daryk csak remélni mert, hogy a lány nem vágja hozzá, vagy tapossa meg a jó szívvvel adott ajándékot.

Tudniillik Naizaulban, a hihetetlenül apró, de pazarlón gazdag oázisban olyan fák és bokrok nőnek, amik sehol máshol a Világon. Mind csak egyszer terem évente. Szépen sorban követik egymást; először, ahogy elmúlik a mindig iszonyú szárazság, a pezole sápadt levelei bújnak elő, hogy aztán megjelenjenek az apró, kemény, kékesvörös bogyók, amelyek hűvös, savanykás íze mintha valami sosem ismert titkot súgna; aztán a rogab durva törzse hajt ki hosszú, elnyúlt dióféle terméseit nevelni, amelyek csontkeménysége lágy, álom-zöld belsőt takar, édes talányt, mint az éjszaka. Következik a ledeza gyenge, finom kis cserjéje, az is zöldbe borul, és előtűnnek a láng-sárga, lédús kis gömböcök, amelyek édese olyan, mint a gyerekkacaj; nevetni kell, ahogy a lé kicsordul az ember száján, és sírni, hogy elmúlt a gyerekkor. És lassan minden gyümölcs beérik; végül az orakaz is megnyitja hamvas bimbóit, és a szépséges, mélykék szirmok közül elszabadul a semmi másra nem emlékeztető, érzékkavaró fűszeres illat, a bódító csoda, amit csak a szépséges virágok fantasztikusan sokszínű, elunthatatlan íze múlhat felül. És a rövid napok alatt pillanatonként új csoda éled, új növény osztja szét adományait. Aztán az oázis elsorvad újra, visszabújik megtévesztő páncéljába egy újabb évre.

Nos, Naizaul azokban a napokban épp virult, és Daryk elküldött a kincseiért. A két maréknyi csodáért Adeta kezében Daryk egy fél ménest kaphatott volna a

legpompásabb lovakból.

A lány lehajtott fejjel nézte a kibontott csomagot, sűrűn sötétlő pillái elfedték a szemét. Mindenesetre nem vágta Darykhoz, amit kapott. Egy rekedt köszönömre is futotta tőle, a fiú pedig remélte, hogy nem az indulat fullasztotta el a hangját, és nem attól lettek olyan merevek a mozdulatai. Nem mintha tudta volna, miért is fél, de jó ideje nem értette Adetát, és nyugodtan kinézte belőle, hogy sértésnek veszi kedves ajándékát.

Igyekezett elinalni, mielőtt még valami katasztrófa történne. Aztán kínos vagy nem, még egyszer lénytelen volt visszafordulni kifelé menet, ha végképp idiótának is érezte magát ettől, és bátortalanul a köpenye alatt rejtegetett másik ajándékért nyúlt. Azt remélte, ha átadja, valami csoda történik, és végre visszakapja a régi Adetát.

A lány felé nyújtotta a sorazt, amit rég magánál hordott, amióta egy rettenetesen hosszú, kegyetlen vihar után végre meglátta felfénylő szépségét a sárga-fekete homokon. Amint megpillantotta, elszállt minden félelme. Annyira szép volt a kerek, maroknyi kő millió álom-lila szikrájával a még örvénylő, napfénytől ragyogó homokszemek között, forró, lágy fénye olyan lenyűgöző volt, hogy mindent kiszorított a fiú fejéből a lenyűgözött csodálat. Az egyetlen dolog volt, amit méltónak érzett valaha is Adetához. Rohant biztosnak épp nem mondható menedékéből, hogy megkaparintsa, mielőtt újra eltűnne. Nem érdekelte, hogy nem jut levegőhöz a kavargó homokban és szélben, nem kémlelte a horizontot, hogy csak visszavonult-e a vihar egy pillanatra, vagy igazán vége, futott a csoda felé. Amikor kézbe fogta a tüneményt, nem is a szeme elé, de a szívéhez emelte először, magához ölelte, és boldog volt, mint még soha.

Adeta úgy bámulta a tüneményt, hogy a szája is elnyílt. Megbabonázták a varázslatos szögletek és ívek, a minden emberi mestermunkánál tökéletesebbre csiszolt részletek.

Mivel Daryk nem említette a követ, azt hitte, hogy a fiú a nélkül tért haza a keresésből. Hogy kudarcot vallott. De a pompás csoda-töredék ott feküdt a fiú kezén, teljes valójában...

Olyan szép volt, el sem tudta hinni, hogy valaki is lemondhat róla. Látott egyszer egy sorazt, nagyon régen, még gyerekként, de az sokkal kisebb és jelentéktelenebb volt. Talán nem is volt valódi. Vagy talán nem ilyen őszinte szerelem segített felszínre kerülnie.

Elbűvölte szépségre fogékony lelkét a kő döbbenetes, pazarló fenségessége, a forróság, amely a lágy, ibolyaszín szikrák közül áradt felé. Muszáj volt megérintenie. Azt sem tudta, mit csinál, mohón kapott a tündéri holmi után, és elragadtatottan rásimította a puhának tetsző, örökkévalóságot rejtő kőre a tenyerét. Csak ahogy az ujjai Daryk bőréhez értek, eszmélt fel, és húzta vissza a kezét.

– Vedd csak el – mondta a fiú.

– Nem – suttogta Adeta, kivételesen minden önuralmát elveszítve, megbabonázottan meredve a sorazra. – Nem érdemlem meg.

Daryk egy ideig hallgatott. Aztán megfogta Adeta kezét. Beletette a követ, és rázárta az ujjait.

– Nagyon félttem, hogy sosem találalak meg. Hogy nem mondhatom el: én semmire nem kényszerítlek. Csak azt akartam, hogy gyere haza. Megállapodtam apáddal, már nem adhat máshoz. De ha akarod, én sem veszek el. Csak ne szökj el többé, kérlek! Fogadd el a követ; ha akarod, hát jegy-nem-ajándékként. Ígéretként, hogy nem kell hozzám jönnöd.

Adeta végül nem adta vissza a sorazt, hitetlenkedve bámulta, de nem köszönte meg. Nem fogadta el Daryk ajánlatát, és nem ígért semmit. Egyáltalán, semmit sem mondott.

Így aztán az esküvő már megfellebbezhetetlen volt.

Csakhoggy addig még volt öt nap. Domad az előzmények ismeretében nem akart semmit a véletlenre bízni, nem engedhette meg magának, hogy a lánya ismét megszégyenítsse. Az esküvőt nem hozhatta előbbre, Adeta rangjával meg kellett adni a módját az eseménynek. De addig is a sátor előtti strázsákon felül Darykra ruházta a lánya őrzését a biztonság kedvéért. Felszólította a fiút, hogy éjjel-nappal maradjon vele; míg el nem vette, ne hagyja egyedül.

Ő ettől meglehetősen kínosan érezte magát. Eredeti terve az volt, hogy átadja a naizauli kincseket meg a sorazt, és nem is megy Adeta közelébe, míg az esküvő el nem jön. Ehhez képest nem sokkal az után, hogy végre kimenekült a sátrából, kénytelen volt visszatérni, aminél még az is vonzóbbnak tűnt, hogy újra szembenézzen azzal a rettenetes viharral, amelytől a követ vette el.

A szomszédos sátrakból és a tábortüzek mellől jól hallhatóan átszűrődött a pajzán nevetés, mindenki azt találgatta, Daryk kihasználja-e a helyzetet, hiszen voltaképp már-már a neje a csökönyös kis csikó, akit vigyáz. Elegük volt Adeta makacskodásából. Helyeselték volna, ha Daryk végre letöri a büszkeségét.

Nos, Daryk semmi ilyesmit nem tett, csupán kényelmetlenül feszengett Adeta szótlanságának tüzeiben égve egész nap. Aztán estére belefáradt a föl-alá járkálásba, és leült mellé, gondolataiba merülve, míg ő nemtörődömséget tettetve feküdt, kinyilvánítva, hogy nem fog semmit tenni, ha – kinézi belőle, mondta a szeme – a fiú bármivel is próbálkozna, épp csak megvető, jeges gyűlölete fogja megdermeszteni őt. A mellette heverő, érintetlen ajándékcsomag látványa szörnyen nyomasztotta Darykot. Az viszont egy kis önbizalmat adott, hogy a követ nem látta sehol. Nem dobta valami méltatlan sarokba a lány. Talán valami jobb helyet talált neki...

Daryk egyébiránt nagyon kedves és kifejezetten szép fiú volt. Nem egy lány szeretett volna vele eljátszozni, még több vágyott az asszonyává lenni. Zárkózott, csinos arca, hosszú, finom orra, kék szeme, napszín haja, rózsás szája egyszerűen nem tudott nem kellemes benyomást kelteni. Azelőtt Adeta is eléggé vonzónak találta, bár még nem sokszor töprengett ezen. De az éjszaka hűvösében a meleg fényű sátorban különösen szép volt. Őszinte tekintete pedig még inkább kiemelte akaratos állának, szőkén borostás arcának még mindig kissé gyerekes báját.

Adeta igyekezett minderről nem tudomást venni. Elkényeztetett, csökönyös lány volt, nem akarta beismerni, hogy veszített. Hiába bizonyította a fiú százféleképpen, mennyire szereti, hiába, hogy a soraznak csak a látványa is bármelyik lányt egy életre meggyőzte volna, ő makacs volt, nem viselte el a kényszert. Egészen addig a házassági ajánlatig burokban élt. Csak azért törték volna fel az őt óvó tojánhéjat, hogy férjhez adva új héjba tegyék.

Ahogy nézték a semmit szótlanul, a lánynak hirtelen eszébe jutott a régi este, amikor Daryk és ő a tüzeiktől távol, az oázis peremén üldögéltek, jóval minden rossz előtt, évekkel korábban.

Egy ideje a fiú zavart és ideges volt, és Adeta makacs kérdezősködésére azon az éjszakán elmondta végre, mi baja: hogy életében először egy lánnyal töltötte az éjszakát. A halvány csillagfényben is látszott, mennyire pirul az arca, milyen zavart a tekintete. Adeta nem értette, miért a düh-féle mardosás a gyomra környékén, miért ég az ő arca is, de próbált elfogulatlan érdeklődéssel fordulni barátja felé. Ő pedig lassanként elmesélte, milyen lenyűgöző és taszító volt egyszerre az az éjszaka. Nem volt hajlandó soha elárulni, melyik lány volt, aki oly ügyesen becsalogatta a sátrába, de Adetának azért voltak sejtései.

Akkor először nem találták meg tökéletesen az összhangot. A maga részéről Adeta halvány irigykedéssel és szégyennel viszonyult az ügghöz, hiszen hiába volt fiatalabb, ráadásul lány, úgy érezte, tapasztalatlan, semmire sem jó fruskává silányult

Daryk mellett. A fiú pedig nem tudta, elmondhatja-e a mindennél jobban szeretett kislánynak, milyen csodálatos, felszabadult és büszke érzés volt egy nő testébe hatolni, és milyen nagyon szégyellte magát, amikor az kedvesen, jóindulatúan elmagyarázta, mit és hogyan tegyen, hogy ne csak neki legyen ilyen. Nem tudta, nem sérti-e valamiképp Adetát ez az egész. A dolog egyszerre tűnt éterien tisztának, természetesnek, és lealázóan mocskosnak.

Adeta hirtelen belepirult az emlékébe. Mivel akkor egyikük sem mondta ki, mit gondol igazán, az azóta eltelt évek alatt többé nem beszéltek efféle dolgokról. Többé nem kérdezte Darykot a lányokkal való ügyeiről, ő pedig nem beszélt róluk, és nem kérdezte Adetát, mit gondol a fiúkról. Barátok maradtak, de többé nem mondhatták, hogy nincsenek titkaik egymás előtt.

Daryk közben a maga részéről egészen másfelé kalandozott gondolatban. Őt nem a múlt, sokkal inkább a jelen és a közeljövő foglalkoztatta. Azon töprengött, mivel győzhetné meg Adetát arról, hogy semmi nem változott. Ha a lelke mélyén igazat adott is azoknak, akik arról próbálták meggyőzni, hogy az ilyen konok lányon bizony más nem segít, csak egy kiadós verés, nem volt hajlandó igazán elfogadni, hogy bármire is kényszerítenie kellene őt.

– Kérlek, ne nézz már rám úgy, mint egy féregre – mondta, amikor már semmi másra nem tudott gondolni, csak Adeta mereven rászegeződő szemeire, gőgösen felhúzott orrára.

Adeta nem felelt. De Daryk már magára talált, nem tudta többé zavarba kergetni a lány dacosságát. Csak egy hajszálynit csökkent az elszántsága.

– Miért nem hiszed el, hogy nem akarlak, nem is akartalak bántani?

– Hagyjuk ezt! – förmedt rá Adeta, kizökkenve zavarba ejtő elmélkedéséből. – Tedd csak, amit ők akarnak! És egyáltalán: vegyél csak el, mit tehetnék már ellene? De tudd meg: én újra meg fogok szökni, az első adandó alkalommal.

– Ne beszélj butaságokat! – kapta fel a fejét Daryk ijedten. – Nem kockáztathatod még egyszer az életedet.

Egy pillanatra elhallgatott, visszanyelte rémült indulatát. A gondolatra is kiverte a veríték, hogy újra keresnie kell a lányt, nem tudva, él-e még. De megnyugtatta magát. Láta a szemében, amikor rátalált, mennyire megtanulta, mi a félelem, míg távol volt az ismert oázistól. Akármilyen dacos, ennyire azért nem bátor. Csak őt akarja rémisztgetni a fenyegetőzéssel.

Rápillantott Adetára, és látta, ahogy elégedetten vigyorogva nyugtázza, hogy sikerült halálra rémítenie őt a hazug ígérettel. Ő sem tudta fékezni saját, szétfelé törekvő százugait. Megkönnyebbült nevetésében jól hallhatóan benne volt a nagyon rég benne élő, múlhatatlan szeretet is, amit a lány önző játékaik mindig előcsaltak.

De egy pillanat múlva Adeta megint úgy nézett rá, hogy képtelen volt hirtelen jött vidámságát megőrizni, és kétségbeesetten érezte, hogy sosem tudja majd kivonni magát a gonoszfajta varázs alól, amivel a lány bűvöli. Máskor magabiztos volt, éleslátó és határozott. De Adeta kifordította magából, elbizonytalanította, kihúzta alóla a talajt. Az egyik pillanatban úgy érezte, a lány megenyhült, és lassan majd minden rendbe jön, néhány ilyen nevetés, és mindent elfelednek, a következőben már élete legborzasztóbb, legdrámaibb helyzetének érezte a mostanit, és biztos volt benne, hogy sosem jut át többé a köztük támadt szakadékon.

– Miért hiszed, hogy megtenném? – kérdezte értetlenül, vágyva a lány régi bizalmát. – Én is hallom őket, nem csak te. Tudom, mit várnak tőlem. Mondd, nem néznél rám legalább?! – fakadt ki, ellentmondva ezzel előbbi kérésének, de szörnyen zavarta, hogy Adeta immár hosszú pillanatok óta a sátor tetejét tanulmányozza elmélyülten.

A lány teljesítette a kérését, és a szeme nem volt ellenséges. Túl sok érdeklődés

sem volt benne, az igaz.

– Nem, mintha könnyű lenne – sóhajtott a fiú, egy röpke, csibészes vigyort hamar elnyomva. – Erős a kísértés, bitang erős, ami azt illeti. Itt ülök melletted, és...

Egy pillanatra megfeledkezett magáról, és önkéntelenül végigsimított Adeta karján.

– Tudod te egyáltalán, milyen nagyon gyönyörű vagy? Gondolom, igen... Valahogy megváltoztál az utóbbi években. Nem mint a régen nem lettél volna szép, de... – Daryk hangja megbicsaklott. Megköszöri a torkát, és újabb próbát tett. Képes volt hangot kiadni. – Na mindegy. Hagyjuk.

Teljességgel meglepő módon Adeta arcán kis csalódottság látszott. Daryk felnevetett.

– Hát jó, ne hagyjuk. Ha örömet leled benne, hogy kínozz, elmondom: olyan vagy, mint a legszebb paripa a tevék közt. Tudom, nem épp költői, de te még nem próbáltál a saját szemedbe nézve beszélni ilyesmiről.

Olyan a bőrd, hogy az ember megvadul tőle, hogy nem érintheti meg, és ha mégis megteszi, újra meg újra érinteni akarja; ha előrehajolsz, és a hajad előrefolyva szabadon hagyja a nyakad azokkal a lehetetlenül pici pihékkal, meg kell örülni tőle. Egy életen át tudnék melletted ülni, és örömmel halnék meg, ha közben az illatodat szívhatnám magamba, ami jobban megszedít, mint három vödör gattila.

Felnőttem, és egészen valamirevaló fickó lett belőlem. Jó harcos vagyok, és sok mindenhez értek. Elismernek a tanácsban, Domad egyik legbizalmasabb embere lettem. Sok harcban vettem részt, és mindig megálltam a helyem. De ha veled vagyok, már jó ideje elveszítem minden magabiztosságomat, minden büszkeségemet. Teljesen elhülyülök a közeledben, és ez nem valami jó érzés.

Amíg nem utáltál ilyen hevesen, sőt, úgy tűnt, kedveltél is – amikor hozzád értem, az felért egy villámcsapással. Ha hozzáértem ahhoz a világító szőke hajadhoz, alig tudtam visszahúzni a kezemet. A pisze kis orrod, a hatalmas barna szemeid, az a gömbölyű kis állad, a nem is létezően piros szád... Te nem tudhatod mégsem, milyen szép vagy, mert nem láttad magad az én szememmel – Daryk kissé kifulladt az érzéseitől; észbe kapott, hogy akihez beszél, nem veszi épp szívesen tőle a szavait. Igyekezett némileg színtelenebb hangot megütni. – És most már remélem elégedett vagy, hogy hallhattad.

Felpillantott a lány válláról, és döbbenet láta, hogy míg ő elkalandozott, és a dicsért bőr, haj és alak bámulásába mélyedt, a lány arca sosem látott mélybíbor árnyalatot öltött. Pislogott kettőt, de nem tudta hová tenni a dolgot. Adeta sosem jött zavarba a bókoktól. Élvezte őket, nevetett az őt csodálók hevületén, természetesnek vette. Most meg leforrázva ült, és úgy tűnt, minden szó örökre elapadt benne a hirtelen rátört forró pirtól.

– Szeretlek – mondta ki Daryk akaratlanul.

Aztán felpattant. Legszívesebben kirohant volna a sátorból, hogy sose álljon meg.

– De tényleg... – nyögte ki sután, hátat fordítva a lánynak. – Mindig is így volt. És reméltem, hogy egyszer majd... Nem azért kértelek meg... – csak ránézett végre Adetára.

Félbe is szakította magát rögtön, egyszerűen nem tudta folytatni. Minek emlegesse fel a reményeit? Teljesen biztos volt benne, hogy azok sosem teljesülhetnek be.

Soká tartott, míg újra összeszedte magát, de Adeta nem zavarta meg ebben egyetlen szóval sem, így Daryk nyugodtan folytathatta monológját.

– Nem beszélsz velem, rendben. De azért nem árt, ha tudsz valamit: amikor eljött hozzám az apád, és megkért, hogy vigyázzak rád, és azt mondta, hogy szerinte jó

férjed leszek, hogy boldog lehetnél velem... Szeret téged, nem is tudhatod, mennyire. Mégis arra kért... Azt mondta, igaza van a többieknek, mert te a makacsságodtól nem látod, milyen szép életed lehetne, ha hagynád. Azt mondta, mire elkészül minden az esküvőre, talán... meggyőzhetnék végre, mert te túl büszke vagy...

Beleegyeztem abba, amit kért, mert egyszerűbb volt igent mondani, mint megmagyarázni, hogy én nem megalázni akarlak, csak szeretni. Szeretném hinni, hogy jobban ismerlek bárki másnál, és nem kell, hogy „meggyőzzek”. És most mégsem könnyű ellenállnom a kísértésnek, mert minden apró porcikámat betöltöd, és másra sem tudok gondolni, mint rád...

Másrésről viszont számomra nem épp vonzó egy olyan lány, aki remegve viszolyog még az érintésemtől is. Úgyhogy nem fogok hozzád nyúlni, és ha a feleségem leszel, sem tenném soha, ha te nem akarod. Pedig örökké ölelnék, ha engednél...

Sosem mondtam ez neked. Vártam, hogy egyszer majd te is... De hát hiába vártam, igaz?

Csak azt kérem, hallgass az eszedre. Mellettem biztonságban leszel, nyugodtan élhetsz. Vagy talán van valaki, akinek szívesebben lennél a felesége? Domád férjhez akar adni, ez tény. Ha akadna valaki... Ha te... Ha van más, mondd meg, kérlek, és én elengedlek, esküszöm.

De ha nincs, akkor kérlek, *kérlek*, gyere hozzám, mielőtt máshoz kényszerítenének. Légy a feleségem önszántadból.

Adeta még mindig nem mondott semmit. Daryk úgy érezte, végleg kudarcot vallott.

– Azt hiszem, tényleg be kéne ezt fejezni. Úgysem tudom megmagyarázni, ha egyszer nem akarod hallani. Biztos fáradt is vagy. Mit szólnál, ha én befognám a számat, te meg megpróbálnál aludni? Már ha nem zavar túlzottan a jelenlétem. Jelen pillanatban, ha akarnám, sem hagyhatnálak magadra.

Adeta erre sem felelt, csak bámulta egy ideig Darykot, aztán belelegyezően elfordította még mindig vörös arcát, és lehunyta a szemét. A fiú kioltotta a fényt adó lámpást, aztán visszaült Adeta mellé. A lány fölé hajolva, megérintve a haját mégis megszólalt újra, mert a sötétben váratlanul elszállt az iménti bizonyossága, és ismét belemarkolt a lelkébe a félelem:

– Ugye igazából nem szöknél meg újra?

– Te mit gondolsz? – kérdezte Adeta, elfordítva a fejét, furcsán bizonytalan hangon.

Daryk biztos tudásának maradéka is semmivé foszlott. Néhány nap, és Adeta a felesége lesz, így vagy úgy. De ha újra elszökne...

Végül nem tudta meggyőzni magát, hogy ostobaság ettől tartania. Szinte maga előtt látta már a reggelre kiürült sátrat; egy másik törzs harcosaiba botolva a lányt... Úgy belelovalta magát a rémképekbe, hogy magáról megfélelkezve megmarkolta a lány vállát, felülni kényszerítette, és megrázta:

– Mondd, hogy nem szöksz meg!

De a lány azért sem mondta. Így Daryk attól tartva, ha ő elaludna, a lány elfutna, kijátszaná valahogy az óreit is, és konoksága miatt a halálba menekülne, végül melléje feküdt. Ellentmondást nem tűrően magához ölelte, azzal a határozott szándékkal, hogy nem engedi el egész éjjel.

Adeta nem tiltakozott, úgymint hiába. Ha meg nem ígéri, hogy marad, Daryk nem fogja elengedni.

Beletörődve a sorsába fészkelődött kicsit a gúzsban, aztán elaludt.

Hajnal felé felébredt, legalábbis majdnem. Nem volt egészen magánál, amikor Darykról megfélelkezve, súlyosan rátelepült, kavargó álmaitól kábán fel akart kelni,

hogy kiszáradt torkát egy kis vízhez juttassa.

Daryk viszont félálomban is óvón ölelte, és megérezve mozgását ösztönösen a karjai közül kicsúszó test után kapott. Hevesebbre sikerült a mozdulat, mint szeretne volna: a csuklójánál megragadott lány visszaesett a párnái közé, és fogódzót keresve nem épp gyengéden orrba verte a könyökével Darykot.

Erre aztán végre mindketten igazából felébredtek. A helyzet meglehetősen kínos volt. Daryk finom, lányosan keskeny orra mindig is kényes volt a legkisebb inzultusra is, és a lány már érezte is a sérülést felmérő kezén a vére melegét. Nem nagyon tudták, most akkor nevetni vagy bosszankodni kéne-e. Adeta a kezébe akadó takaróval igyekezett felitatni a vért, és aggodalmas hangon biztosította Darykot, hogy szándékolatlanul bántotta. De annyira nevetséges volt a fiú befogott orrú hangján a mentegetőzés, miszerint valójában ő a hibás, hogy a lány büntudata máris nevetésbe csapott át. Daryk kevésbé találta mulatságosnak a dolgot.

Az éjszaka attól kezdve különösebb katasztrófa nélkül zajlott. Daryk, bár nem tudta biztosan, valóban hallotta-e a lány nevetésében a maró gúnyt, ami az ő logikátlan féltésének szólt, kissé sértetten felkelt, és a sarokban gubbasztva töltötte a reggelig még hátralévő időt. Büszkesége feltámadt, és úgy döntött, inkább szökjön meg a lány, mint hogy kinevesse. De azért éber maradt, és reggelre vörös volt a szeme, mint a hajnali Nap fénye. Adeta meg csak aludt édesen, gondtalanul.

A reggel menthetetlenül eljött, még ha egyikük sem rajongott érte. Adeta nem is vállalta, hogy kilépjen a sátorból. Gyáván úgy tett, mintha még aludna. Daryknak viszont muszáj volt kimennie, hogy megtudja, hogy állnak az előkészületek. Így ő nem kerülhette el a bámuló szempárokat, a biztató vagy gúnyos megjegyzéseket, az arcát fürkésző, az éjszaka történetekre következtetni próbáló nők sugdosását. Feldagadt orrát sem igen volt mivel elrejtene, de igyekezett a lehetőségekhez képest méltóságteljesen elvonulni a népek között, majd vissza. Meg kell hagyni, elég jól csinálta. Mondhatni hősiesen.

De Adeta sem menekülhetett. Az ételt hozó lányok szándékosan hirtelen léptek a sátrába, hogy ne legyen ideje elfedni semmit, amit esetleg szeretne. A takarón éktelenkedő vérfolt pedig igencsak feltűnően árulkodott, ha nem is feltétlenül arról, amire a lányok gondoltak. Mindenesetre Adeta úgy gondolta, kevésbé kínos, ha inkább egy szót sem szól, mint ha a Daryk orrvérzéséről szóló nevetséges mesével próbálkozna.

Nemsokára aztán véget ért a kényszerű összezártság, amely alatt Adeta ha három szót szólt, bár azt nem túl fölényesen vagy ellenségesen. Aztán megtartották a kézfogót.

Adeta rezzenetlen arccal állt, míg apja átadta őt a törzs színe előtt a férjének. Ugyanúgy vonult be az esti vigalom után a sátorba is, amit a többi lánnyal együtt maga készített elő, hogy ott várja a férjét, akinek még hagyományosan ígéretet kell tenni az apa előtt, hogy jól bánik majd vele.

Míg zajlott ez a hosszas ígéretés, melynek során az apa szertartásos kérdéseket tesz fel a „jól bánás” részleteivel kapcsolatban, amelyre a fiúnak rendre meg kell felelnie, Adeta odabenn a merev tartással együtt hamar levedlette a zavaróan díszes ruhát, a súlyos ékszereket. Csak a legalsó, hosszú ingféle darabot hagyta magán, amelyben végre nem érezte felszerszámozott, eladott lónak magát. Az utolsó nyaklánc beakadt a hajába, alig tudta kiráncigálni. Amikor végre sikerült, és az ékszer a földön koppant, halkan felnevetett.

Mire pedig Daryk nem túl nagy meggyőződéssel, viszont igen nagy zaj és biztatás közepette belépett, ő a gazdagon hímzett párnák és takarók között ült ragyogóan vidám arccal, egymásba kulcsolt lábakkal, ölében Daryk ajándékával. Épp egy szem ledeza tűnt el oly nagyon méltatott, kerek kis ajkai között. Daryk

meglepetten megtorpant. Nem mondhatni, hogy túl gyorsan értette volna meg a helyzetet. Arra számított, hogy ellenséges, de legalábbis dacosan elutasító asszony fogadja majd. Ehhez képest egyáltalán nem értette, min mosolyog a felesége, mikor az imént még igencsak megalázott és sértett képpel vonult el mellőle.

Sőt, nemhogy mosolygott, de nevetett is, ahogy a kis csomagot maga mellé téve, felpattanva eléje szaladt, és neki is felkínált egy gyümölcsöt.

Ő továbbra is értetlenül beleharapott abba, amit felé nyújtottak. Miközben az édes levet nyelte, még mindig erősen töprengett, de nem találta a megoldást. Nem is igazán mert már találgatni. Adeta meg csak nevetett, és kézen fogva megpróbálta beljebb húzni a férjét sátorba. De ő nem hagyta magát.

– Megmondanád... – kezdte, de elakadt. Újra megpróbálta. – Mondd csak, tulajdonképpen...

De tulajdonképpen Adeta megcsókolta, nem is csak ímmel-ámmal. Át is ölelte. Ő pedig nem tudta ezt nem viszonzni. Ölelte, félve, hogy sosem teheti többé, hogy Adeta tüstént visszaváltozik. De a lány csak csókolta, és ringatózott a karjaiban. Nagy sokára szakadt el a szájától, és pihent meg a feje a vállán.

– Én is tudom...

– Én viszont nem tudom – mondta a zavart Daryk.

Adeta kissé szigorúan nézett fel rá, nehezményezve a félbeszakítást.

– Én is tudom, hogy bolond vagyok. Tudnom kellett volna, hogy bízhatok benned, mindig.

– Igen – mondta a fiú kissé ostobán, bambán meredve a keze közt Adeta vállára, mintha attól várna választ. – És most honnan is tudod?

– Tőled.

– Tőlem. Nem gondoltam, hogy ekkora hatással voltak rád a szavaim, én inkább úgy éreztem magam, miközben beszéltem, mint egy...

– Nem azok a szavaid, amikre gondolsz. Amikor másodszor tartottunk hazafelé Alioból, egyik éjjel, mire végre majdnem elaludtam, rögtön fel is riadtam, mert meghallottam a hangod a sátram mellett. A barátodnak feleltél, aki azt kérdezte, miért vagy olyan letört. Te meg elmondtad, hogy már látod, ostobaság volt azt hinned, hogy én majd megenyhülök, és egyszer szívesen leszek a feleséged. Pedig te, bár ez volt minden vágyad, egyáltalán nem azért kértél meg, mert feleségül akartál venni. Hallottad Ekadtól, hogy másnapra tervezi a lánykérést, és szerinte apám biztosan igent fog mondani neki, hiszen a támogatása épp kapóra jön neki, amikor a vezérré válás közel már.

Mondtad azt is, hogy tudtad, ez sajnos így lesz. Bár Ekad szerinted nyilvánvalóan tökéletesen méltatlan a kezemre, Domad szemszögéből kiváló harcos, nagyszerű fickó. Apa minden erénye ellenére sosem tudná asszonyszemmel nézni a barátját. Ebben, gondolom, igazad volt.

Így aztán Ekadot megelőzve toppantál aznap olyan hirtelen Apa sátrába, eléggé magadra haragítva a másik kérőt, és kértél meg, tudva, hogy neked is éppolyan örömmel mond igent az apám. És remélve, hogy hozzád én is nagyobb kedvvel megyek. De ha nem is, gondoltad, eléldéghetnénk egymás mellett, ha muszáj, csak ne kelljen Ekaddal élnem, akitől mindig is viszolyogtam.

Azzal folytattad, hogy gondolkodás nélkül cselekedtél, semmi másra nem figyeltél, csak hogy kiments a szorult helyzetből. Hogy mindig is magától értetődően szerettél, gyerekkorunktól, de jó ideig nem jutott volna még eszedbe, hogy mennyire, ha Ekad nem áll elő az ötletével. És fel sem merült benned, hogy én nem örülök majd a dolognak, főleg hogy *ennyire*. Amihez képest én megutáltalak, és inkább a lehetséges halált, mint a veled kötött házasságot választva megszöktem.

A barátod, aki igazából elég jól szórakozott az egész histórián, igyekezett

megvigasztalni, de nem jutott sokra. Én meg ültem a sötétben, mint akit fejbe vertek, és nagyon ostobának éreztem magam. Aztán ő még megkérdezte, miért nem avattál be engem is. Különben nekem is ez járt a fejemben, de te kifakadtál, hogy ugyan mikor?! Rohantál, hogy előbb érj oda, mint Ekad. Aztán az apám előtt mégsem mondhattad, hogy ő túl vak, hogy lássa, hogy Ekad egy... Szóval nem megfelelő. Aztán megszöktem. Az óta meg, hogy megtaláltál, nem állok veled szóba. És különben is. Azt hitted, tudni fogom, hogy sosem tennél olyat, amivel ártasz nekem. Azt hitted, bízni fogok benned.

Ekkorra már erősen előntött a szégyen. Nem is gondoltam rá, hogy te tényleg soha nem bántottál, még akaratlanul sem. Én számos alkalommal megsértettelek-bántottalak, figyelmetlen voltam veled és hányaveti. De te sosem adtál vissza semmit a kölcsönből. Tudhattam volna, hogy ez nem változik meg soha. De én nem tudtam, mert egy ostoba liba vagyok.

Azért persze büszkeség belém is szorult... Talán több is a kelleténél. Reggelre arra jutottam, hogy mégsem vagy áruló kutya, viszont akkor is szólnod kellett volna, vagy jelezned valahogy, vagy mittudomén'. Igenis te vagy a hibás, és kész! Kis híján megöltem magam miattad, arról nem szólva, hogy majdnem megnősültem! Megérdemelsz hát még némi szenvedést.

Szóval nem mondtam semmit. Egész az esküvőig kitarítottam az ál-dacossággal.

Bár amikor a naizauli gyümölcsöket hoztad, meginogtam. A soraztól meg majdhogynem összeomlottam. De a megkezdett játékot be kell fejezni – mondta, immár a párnák közt kuporogva, Daryk vállának dőlve, az említett finomságokból hol Daryk, hol a saját szájába juttatva. – Egyéként az asszonyok szerint ezek növelik a termékenységet. Kíváncsi vagyok, igaz-e? Aztán amit az orrbaverós éjen mondtál, az sem segítette éppen a tervem betartását.

– De ha te elhatározol valamit... – fejezte be Daryk, kissé boldogtalanul, de határozottan könnyebb szívvel. – Még jó, hogy nem tartottak tovább az előkészületek. Kezdték már beleőszülni. Szörnyű kegyetlen tudsz lenni.

– Ne haragudj – kérte őszintén Adeta.

Őszinteségéből némileg levont, hogy mielőtt Daryk felelhetett volna, elnevette magát.

– Sajnálom. De olyan vicces volt, ahogy szenvedtél!

– Én is roppant jól szórakoztam, köszönöm – fanyalgott a fiú.

Adeta átaraszolt Daryk mögé, és átölelte a nyakát.

– Hát, talán nem annyira, mint én – mondta, miközben szája a férje tarkótáji tincsei között keresgélt valamit, meglehetősen lelkesen. – De nem mondhatod, hogy nem érdemelted meg. És legalább lesz min nevetnünk, ha már öregek és rozogák leszünk.

Daryk nem felelt, inkább megcsókolta a nyaka körül indázó karcsú kart.

– És mit mondasz – kérdezte –, akkor végül nem olyan nagy baj, hogy így alakult? Hogy a feleségem vagy?

– Hát... Olyan furcsa érzés. Mintha valamiféle csalók lennénk. Mindenki szerint szerelemből kértél meg, pedig csak azért, hogy segíts rajtam...

– Holott igazán szeretlek, még ha nem is tudtam, mennyire, amíg el nem képzeltelek Ekad karjaiban.

– Hát ezt inkább ne is képzeljük el... De közben azt is hiszik, hogy én meg kényszerből mentem hozzád, pedig...

– Pedig magam sem tudom, miért tetted. Tudod, hogy ha kértél volna, én lemondok rólad.

– Meg is ijesztett ez az ajánlatod. Én sosem képzeltem el, milyen lenne feleségnek lenni. Azt hittem, azért, mert nem akarok az lenni. De amikor hallottalak

azon az éjszakán, már tudtam, hogy azért volt, mert csak a te feleséged akartam lenni. Nem gondoltam rá, nem is vettem észre, mit érzek igazából. Miután azon a régi estén elmondtad, hogy te meg az a lány...

– Jaj, kérlek, ne is emlékeztess rá! Olyan ostoba dolog volt épp neked beszélnem erről.

– Pedig beszéltél. És én akkortól, még az előtt, hogy megértettem volna, milyen természetesen hozzád tartozom, egyértelműnek gondoltam, hogy te valaki másé leszel.

– De hát még gyerek voltál!

- Tudom én. De attól kezdve nem is jutott eszembe, hogy te és én... Csak abban a sátorban jöttem rá, amikor hallottam, hogy igazából nem is akarsz elvenni, mennyire szeretném, ha egyszer *igazán* megkérnél, hogy legyek a feleséged.

Daryk felé fordult, kezébe fogta az arcát.

- És megteszed? Leszel *igazán* a feleségem?

És Adeta az lett, teljes testével-lelkével. Reggelre pedig mindkét fél kölcsönösen megbocsátott mindent a másiknak, és kiérdemeltek még vagy százféle bűnre elegendő bocsánatot.

Adeta később a sivatagtól kapott követ egy láncon mindig a nyakában hordta, a ruhája alá rejtve, hogy csak ő és Daryk lássák, a férje hátára pedig ráfestette az óvó jelet, amely minden vihartól megvédi viselőjét.

„Zúg a fejem, Jáhu – írta Elanai első levelében, amikor Monójébe érkezett. – Olyan idegen ez a lány, és olyan jó. Sosem ismert, mégis kockáztatta az életét értem. Most talán haldoklik, és ez szörnyen igazságtalan!

Nagyon félek. Ha meghal, azt már nem bírom ki. Ki vagyok én, mondd meg? Gyerekkoromban jó voltam én is, ugye? Kérlek, mondd hogy jó voltam. Nem akartam bántani senkit. Nem tettem rosszat. Miért okoztam akkor ennyi fájdalmat? Hogy történhetett ez a sok rossz miattam? Nem csak a szeretteimmel, de olyanokkal, akiket nem is láttam soha. Mit mondhatnék Prifi szüleinek? És a királynak, a királynénak? A testvéreimnek, a nagyinak? Hogyan hozhatnám rendbe mindezt?

Néha úgy érzem, ez meg sem történt, még mindig a mocsárban vagyok, és elvette az eszemet a menekülés. Mintha csak képzelném vagy álmodnám ezeket a

dolgokat. Aztán rájövök, hogy igaz, itt vagyok, és a kezem ökölbe szorul, hogy talán újra meghal miattam valaki.

Amikor kicsi voltam, nem is tudtam, hogy meghalhat, akit szeretek. Azt hittem, a halál csak az öregeket fenyegeti, és azok közül is csak azokat, akiket már senki nem szeret. Mire pedig megtudtam, hogy bárkit utolér, már nem volt kiért aggódjak. Ugyan kit féltettem volna magamon kívül?

De most itt van Prifi, ő igazi, élő és tiszta, olyan értékes, nem lenne szabad betegnek lennie. Mégis meghalhat, nem akadályozhatom meg. Nem akarok így érezni. Annyit félttem már, nem akarok többé. De most rettegek a halálától.

Megint idegen lettem, elmúlt az a kis biztonság, amit már kezdtem érezni, a tudat, hogy tartozom valahová. Prifi újra megmutatta, hogy csak egy kártékony állat vagyok, betolakodó, élősködő. Úgy érzem, nincs itt helyem.

Frofenksz az egyetlen, akihez úgy érzem, közöm van. Bármennyire szorongat a bűntudat mellette, amiért kettejük életét is egészen kifordítottam, tönkretettem, ő megkönnyebbülés nekem. Ő hasonlít rám. Számára is majdnem ugyanannyira nehéz, hogy bármit is kezdjen a visszakapott életével, ami azelőtt olyan egyszerű volt, olyan lehatárolt.”

„Annyian és annyiszor győzködtünk, kértünk már – szólt Jáhu válasza –, hogy ne hibáztasd magad, és ne vállalj magadra minden bűnt. Fogadd el végre, ami történt, és felejts. Nem tudom, mit mondhatnék még, hogyan segíthetnék, hogy könnyebb legyen. Szörnyű, hogy az a lány beteg, és remélem, meggyógyul. De akár így lesz, akár úgy, nem miattad lesz. Próbáld meg elhinni, hogy nem te tetted beteggé, és bár ne így lenne, de ha meghal is, azt sem te okozod. Az igazság az, hogy a saját felelőtlenségének köszönheti a bajt. Tudom, ez kegyetlenül hangzik. De így van. Az ő döntése volt, hogy betegek közt dolgozzon, és az is, hogy ne tartsa be az utasítást.

És bárhogy is volt, bármennyi közöd van mindahhoz, ami elromlott, az, hogy most itt vagy közöttünk, nem a bajok forrása. Az eltűnésed az. Ha meghaltál volna valahol időközben, akkor is kerestek volna, és a legtöbb rossz akkor is megtörtént volna. Nem a visszatérésed okozta ezeket.

Elmondom még egyszer, utoljára: *te nem dönthettél*. Nem te választottad a sorsodat. Bármit is tettél, gondoltál, mondtál, nem te akartad. Ott és akkor úgy kellett lennie. Ha tettél is rosszat, nem te akartad.

Nos, ez azért nem teljesen igaz. Bocsáss meg, ha fáj, amit mondok. Nehéz belegondolnom, nehéz kimondanom, de az igazság az, hogy érthetővé teszi a tetteidet az elrablásod, a körülmények... De azért mégis te voltál, aki úgy viselkedett, úgy élt. Nem mondhatom, hogy egészen ártatlan vagy. De nem is vagy olyan rossz, mint hiszed. Más világban éltél, máshogyan, mint mi. Sem nekem, sem másnak nincs joga ítélni feletted. Még neked sincs.

Nem is tudom, drágám. Hogy is mondhatnám el, nekem is nehéz megértenem. Sosem kellett sokat gondolkodnom senkiről, semmiről. Könnyű volt minden. Amióta visszakerültél az életembe, minden nehezebb lett. Bonyolultabbak, színesebbek a dolgok. Én talán nem vagyok elég okos, elég érzékeny, hogy megértsem őket. De ha te rossz vagy, hát én talán jobb lettem tőled, miattad. Ne légy túl szigorú magadhoz, kérlek. Ki tudja megmondani, mit tett volna a helyedben?

És ahogy mondtad, ez már a múlt. Már nem változtathatsz rajta. Ne is rágódj rajta túl sokat. Törődj azzal, ami most van. Ha elmennél, eltűnnél, az talán segítene, helyrehozna bármit?

Valóban hihetetlen, mennyi rossz szabadult el attól a naptól. De ki tudja, hogy *te* szabadítottad-e el? Meglehet, az az ember volt. Vagy a sors. Így kellett lennie. Én nem tudom. Csak az biztos, hogy a családot nem azért várt haza, Prifi és a herceg nem

azért pocskolták rád azokat az éveket, hogy a múlton sírj egész életedben.

Nem könnyű, amikor nem tehetsz semmit, hogy változtass valamin, ami rossz. De tudod mit? Ez van. Az élet időnként pocsek. És igazágtalan. De ki mondta, hogy mindig minden szép lesz? Néha engedd kicsit, hogy maguktól gyógyuljanak a sebek, meglehet, úgy hamarabb múlnak, mint ha egyfolytában vakarászod, borogatod őket. Remélj néha. Légy bátor. Meglehet, hogy Prifi nem gyógyul meg, és talán te sem leszel soha a régi, és minden egyre csak rosszabb lesz. De próbáld meg elhinni, hogy éppannyira lehetséges az ellenkezője is.

Én is félek, elhiheted. Kicsit kevésbé vagyok önző, mint azelőtt, és ez máris egy halom gondot szakasztott a nyakamba. Mi lesz, ha még többet változom? Amióta elmentél, egyfolytában Cipur járt a fejemben. Én tényleg nem akartam bántani őt, csak... Nem akartam becsapni. De hiányzik. Olyan hülye érzés. Hosszú ideje minden erőmmel küzdöttem, hogy levakarjam magamról, most meg, hogy végre sikerült, szeretném visszakapni. Úgy szeretném, ha nem lenne sárgahátú! Tudom, hogy ez rosszul esik neked, de hadd legyenek kicsit őszinte, jó? Ne haragudj. Neki nem mondhatom el, neked hadd.

Az a három találka volt életem három legszebb napja. Ha nem lenne... Én biztos lennék benne, hogy szeretem. De legalábbis nagyon vonzódok hozzá. Olyan okos, olyan határozott, olyan meghatóan odavan értem. Legalábbis volt. Nem is értem. Én nem vagyok szeretnivaló, te mondtad. Valószínűleg így van. Sosem gondolkodtam ezen. Annyian ugráltak körül, hogy nem kellett azon gyötrődnöm, fontos, jó vagyok-e. De azért nem lehetek olyan rossz sem, ugye? Hiszen te is szeretsz. *Valami* kis jónak kell lennie bennem. Szeretnék úgy érezni, ahogy te. Könnyebb lenne, ha nem törődnek senkivel. Ha erősebb lennék. De szégyellem, hogy tetszik ez a fiú. Gusztustalan, tudom. De ha egyszer így van.

Ennek ellenére nem tudtam letagadni magam előtt, hogy kell nekem, valamire, nem tudom. Talán tényleg csak az önzés, de úgy éreztem, kell, és kész. Úgyhogy összeszedtem magam, és elmentem hozzá, hogy bocsánatot kérjek. Ismersz, tudod, hogy ez nekem nem könnyű. Nevetséges, de attól, hogy megtettem, olyan büszke voltam magamra, hogy úgy éreztem, nem lehet, hogy ne bocsásson meg.

Hát tévedtem. Kis híján kidobott, amikor megpróbáltam elhebegni a mondandómat. Megijesztett a dühe. De mindketten tudjuk, hogy neki volt igaza. Milyen jogon kérhetném, hogy ne haragudjon? Szörnyen viselkedtem vele. És ő senki mástól nem tűri a tiszteletlenséget. Tőlem miért kéne?

Nem is rajtam múlt, hogy végül csak jutottunk valamire. Amikor kinyögtem, hogy sajnálom, ő meg felszólított, hogy azonnal kotródjak a közeléből, és ha ő megtette, hogy békén hagy, hát én se zaklassam, nem igazán tudtam mit mondani. Csak összetöppedtem és szégyelltem magam. El akartam iszkolni, elbújni valahol, hogy kibőghessem magam, de a lábam nem mozdult. Bámultam rá, mint egy idióta, és éreztem, hogy mindjárt sírni fogok. Ezt persze ő is látta, és idegesen közölte, hogy el ne kezdjem, mert cseppet sem kíváncsi a hisztimre. És azt is mondta, hogy elkényeztetett liba vagyok, és nyugodtan bömböljek annak, akit érdekel.

Na, erre rá is zendítettem. Őszintén szólva megsértett, és cseppet sem kívántam előtte sírni, de nem tudtam abbahagyni. Soha senki nem beszélt még így velem. Leszámítva egy indulatos kis mocsárszőkevényt, nem tudom, ismered-e...?

Cipur teljesen kiborult a bögésemtől. Addig nagyon hűvös volt, kimért és utálatos. De akkor megolvadt. Egy darabig idéttlenül, idegesen nyeldekelt, és a falat bámulta. Aztán szerencsétlenül megveregette a vállamat, magához ölelt, én meg csak sírtam. Már nem akartam elfutni, maradni akartam, ismételtettem hüppögve, hogy ne haragudjon, ő meg százszor biztosított, hogy nem haragszik, csak nyugodjak már meg. Olyan ijedt volt, hogy sírás közben a hisztérikus vihogás is környékezett. Sosem

gondoltam volna, hogy egy olyan fiú, mint ő, ennyire képes kiforgatni magamból.

Na mindegy, a délután megbocsátásba fúlt, és én nagyon boldogan mentem haza, habár ennek ellenére egész éjjel bőgtem azon, milyen lehetetlen egy liba vagyok. De megkaptam, amit akartam. Azóta Cipur újra folyton a közelemben van.

Úgy félek, hogy újra meg fogom bántani! Hol szeretném magamhoz láncolni örökre, hol úgy érzem, menekülnöm kell előle. Volt, hogy nem nyitottam ajtót neki, mintha nem lennék itthon, és úgy undorodtam magamtól. Megfertőztél a szeretetével, és már nem tudok szabadulni az érzéstől. De még mindig szeretnék. Néha azt kívánom, bár soha ne nézett volna rám, annyival könnyebb lenne. Bár ne is ismerném. Nem vagyok elég bátor szeretni őt.

Nemrég megfogta a kezemet, és én majd' meghaltam az örömtől, hogy hozzám ért. Legszívesebben rajta csüngtem volna örökre. Aztán eszembe jutott, hogy megláthatnak vele, és máris szerettem volna elhúzni a kezemet. És a legrosszabb, hogy ő is tudja. Mindig tudja, mit gondolok. Akkor is rögtön megérezte, és láttam, hogy nagyon dühös. Elengedett, és sokáig nem szólt hozzám. Nem tudom, hányszor fogja még elnézni, hogy ilyen vagyok.

Azt hiszem, azon a délutánon, amikor elmentem hozzá, úgy döntött, tesz velem egy utolsó próbát, és nagyon komolyan gondolja. Elszántan lenyeli minden ocsmány húzásomat, látom, hogy reméli, ha elég időt hagy nekem, megváltozom. De ki tudja, időben legyőzőm-e magam, mielőtt még nála betelne a pohár?"

„Hát mit mondjak, nem irigylem Cipurt. Ha nem haragszol, téged egy cseppet sem sajnállak. Valójában megérdemelsz egy kis szenvedést, csak kár, hogy ennek is jobbára ő issza meg a levét.

Teljes jóindulattal, a lehető legmélyebb barátsággal kérdezem: nem tudnál kicsit kevésbé ütődött lenni?! Már ne is haragudj, de mikor kapsz még egyszer az életben egy ilyen lehetőséget? Cipur nagyon becsületes, jó fiú, és nem lehet könnyű elviselni az őszintétlenséget. Lehet, hogy beszélned kellene vele erről. Talán ha elmondod, hogy igyekszel legyőzni magadat, könnyebben viseli a sértéseidet.

Vagy nem. Nem tudom, megértheti-e. Nem túl hízelgő rá nézve, amit érzel. Talán jobb lenne, ha nem adnék tanácsot...

Nekem sem könnyű megérteni téged, ami azt illeti. Folyton hibáztatlak. Nem értem, hogy viselkedhetsz így velem. Viszont próbálkozom. És gondolom, ő is megpróbálná. Csak nehogy túlfeszítsd a húrt. Még egyszer nem hiszem, hogy visszaszerezheted.

De ha már itt tartunk, én sem vagyok sokkal jobb, mint te. Nem haladok jobban az ártó gondolataim eltemetésével. Fofenksz is próbál segíteni, és főleg megérteni, de az ő tűrőképessége sem végtelen. Sosem tudom, mennyit mondhatok el neki, mi lesz, ami túl soknak bizonyul majd. Félek hogy mire rájövök, késő lesz.

Furcsa, de úgy érzem, barátokká váltunk. És ez egyre fontosabb nekem. Amikor először látott meg a mocsárban, és olyan viszolyogva nézett rám, nem hittem, hogy valaha tud majd szeretettel nézni rám, de tud. És azt akarom, hogy ez ne változzon. Ő az egyetlen, akinek, úgy érzem, én is hasznára vagyok. Hogy végre valakinek segíthetek. Neki is jó elmondania azokat a dolgokat, amiket más nem ért meg. Prifivel beszélhetett bármiről, de ő most nem bírja el még az ő gondját is. Talán soha nem is lesz rá képes többé.

Erről is beszéltünk nemrég. Nem könnyű eldönteni, melyikünk érzi magát bűnösebbnek szegény lány miatt. Ha számít valamit egy sárkány akarata, a vágy, hogy változtassunk valamin, akkor Prifi sosem halhat meg.

De nem csak ez került szóba. Sokat beszélünk a Kerafieltől távol töltött évekről is. Ugyan ki érthetné meg ezt rajtunk kívül? Itt senki nem élt át még hasonlót sem.

Valami torz módon mindkettőnknek hiányzik az az élet. Néha visszamenekülnék mindketten, bármi vár is ott. Hát nem szörnyű ez?

Először nagyon bátortalan voltam vele. Csak elmentünk Prifihez, alig szóltunk egymáshoz, én rá sem mertem nézni, úgy féltem a megvetésétől, a csalódásától.

Erről is kérdeztem. És ő nagy nehezen elmondta, mennyire fájt neki megtalálni engem. Különösen úgy, ahogy megtalált. Annyira szégyelltem magam, amikor erről beszélt! Ezek után még kevésbé mertem őszinte lenni vele. Amit ő elmondott, bevallott, nem tűnt olyan rettenetesnek ahhoz képest, amit én mondtam volna.

Beszélt arról, hogy szinte nem is érzett már semmit a szülei és a húga iránt a sivatagban, néha abban sem volt biztos, hogy valaha jelentettek neki valamit. Még most sincs a leghalványabb fogalma sem, hová tegye őket, hogyan kellene viselkednie velük. A saját kishúga, akit a természet bízott rá, akit védenie és tanítania kellett volna, alig ismeri őt, bizalmatlan vele, és ő nem is igazán képes tenni, hogy ez megváltozzon. Engem választott helyette is.

De én még most is úgy érzem, ez semmi, ha arra gondolok, én mennyire mélyen gyűlöltem az apámat, amiért nem jött értem, hányszor átkoztam el abban az undorító ketrechen, és milyen gyorsan és könnyen felejtettem el őt is, és mindenkit később. Nem is beszélve arról, amiket aztán tettem...

Nem mondtam hát semmit, amíg ő nem kezdett lassanként faggatni, és nem tudtam nem elmondani, hogyan éltem. Minden kérdésére feleltem, akkor is, ha rajta is látszott, hogy igazából nem akarja hallani a választ. Nem tudom, miért kínozzuk magunkat ezzel az egésszel, de valahogy kell, hogy emlékezzünk, hogy... felelősséget vállaljunk. Nem hiszem, hogy valaha is el tudok mondani mindent, vagy megértetni bárkivel is azt az életet. De ő hősiiesen küzd az ellenérzései ellen. Valahogy úgy, mint te.

Neked is keveset mondtam, igaz?

Nem csak az a nehéz, hogy vállaljam a múltat. Felidézni sem tudom tisztán. Akkoriban nem gondolkodtam semmin, most már túl bonyolult. Nem tudom, jobb lennék-e most, ha itt nőtem volna fel, ha itthon maradhatok. De egyre inkább úgy érzem, hogy akarom, hogy értsenek, legalább egy valaki értsen meg, segítsen, bocsásson meg. Akkor nekem is sikerülhet.

Annyira erős bennem az akarat, a vágy, hogy anyám és apám is megértse... Bárcsak elmagyarázhatnám, megértethetném velük, hogy tudom, szeretnek. Pontosan tudom, mennyire. Akarom, hogy tudják, én is szeretem őket, jobban, mint hittem. De lehetetlen átérezniük, milyen hitvány csalónak érzem magam, amiért a lányuk bőrébe bújva elfogadom az érintésüket, a szeretetüket, ami nem az enyém, nincs jogom elvenni. Mégis hogyan szerethetnek engem? Miért? Hiszen nem is ismernek. Én már alig emlékszem a gyerekkoromra. Magamra. Rájuk. Nagyon régen volt, és olyan sokan és olyan sokat tettek érte, hogy ne gondoljak rá. Mégis mit mondhatnék nekik?

Frofenksznek el tudom mondani. Tőle már nem félek. Azt hiszem, időközben belenyugodott, hogy nem az a rémülten reszkető, csillogó szemű kislány vagyok, akinek a keresésére indult."

„Jaj, Elanai, hogyan változhat ilyen gyorsan ilyen sokat az élet? Nem is változott, ez már nem is ugyanaz az élet. Én olyan gyerekes vagyok, olyan idétlen... és olyan szerelemes! Azt hiszem, teljesen meglágyult az agyam. Folytonos vigyorgási kényszerben szenvedek.

Igazad volt, nagyon is. Kicsinyes voltam és ostoba. Talán még mindig az vagyok.

Nem volt könnyű elmennem Cipurhoz azon a délutánon. De örülök, hogy megtettem. Addig abban a hitben ringattam magam, hogy majd szépen lehiggad, és visszajön magától, mint eddig. Nem is igazán tudtam, mennyire akartam, hogy így

legyen. Elképzelttem, hogy kegyesen visszafogadom majd. Amikor megláttam, akkor értettem meg, hogy nem jött volna soha.

Megbocsátott, és az óta is, sokszor. Újra megfogadtam a tanácsodat, és megpróbáltam elmondani neki őszintén, mennyire zavar a származása, és mennyire szégyellem, hogy így van. Azt hiszem, így volt helyes, de olyan szörnyű volt!

Látnod kellett volna, ahogy ott ült, és hallgatott. Ahogy megfeszült a szája, elsötétült a szeme. Ijesztő volt. Láttam, mennyire sérti, mennyire bántja, amit mondok. Mintha kőből lett volna. Alig bírtam kipréselni magamból a szavakat. Szerettem volna azt kiáltani, hogy nem érdekel, szeretem, de hazugság lett volna. Szörnyen félttem, hogy feláll és elmegy. Azt hiszem, neki is megfordult a fejében, nagyon komolyan. Szinte gyűlölt. És jogosan, hiszen csak félig beszéltem minderről azért, hogy megértsen. Legalább felerészben azért csináltam, hogy nekem könnyebb legyen.

Láttam, hogy mindjárt otthagya, és pánikba estem, bármi áron vissza akartam tartani. Amikor már majdnem felpattant, megfogtam a kezét, ő elhúzta volna, én meg csak csimpaszkodtam bele és szoritottam az ujjait. Rémesen nevetséges helyzet volt, ahogy ott huzakodtunk! Ha visszagondolok rá, talpig belepirulok, és muszáj nevetnem, de akkor cseppet sem volt vicces, ahogy felállt, és minden erejével próbálta lefejtetni az ujjaimat a kezéről, és azt mondta, ha nem eresztem, nem garantálja, hogy nem fog felpofozni. Nagyon elszánt volt, mindenképpen menni akart. Én viszont ott akartam tartani, és két kézzel szorongattam, és már megint elbőgtem magam, azt bömböltem, hogy üssön meg, nem érdekel, csak ne hagyjon ott.

Olyan szálnalmas voltam. Ő még mindig nagyon mereven tartotta magát, még mindig dühös volt, de nem bírta ki, odahajolt, kötelességének érezte talán, hogy megérintsen, megöleljen, bár ez nem ment könnyen, mivel az egyik kezét addigra már könyékig eltulajdonítottam.

És akkor az utolsó csepp eszem is cserbenhagyott. Amikor átkarolt, megkértem hogy menjen el. A sírástól alig bírtam érthetően beszélni. Egy pillanattal előbb mindent megtettem volna, hogy maradjon, akkor meg én küldtem el. Ő habozott egy pillanattal, aztán felállt és elment.

Nyomorultul éreztem magam. Zokogva vonszoltam haza magam, mindenki engem bámult. Anyám próbált vigasztalni, de nem értette, mi a bajom. Azt mondta, most aztán láthatom, mire vezet, ha *ilyenekkel* keveredünk. Hogy most legalább észre térek végre, és elfelejtjük az egészet. Apám jó ideje haragszik rám, most hagyjam végre ezt a kölyköt, és foglalkozzék azzal, hogy őt kiengeszteljem, és nemsokára minden rendben lesz.

Megértettem, miért lettél rám mindig olyan dühös, ha erről beszéltünk. Legszívesebben ráordítottam volna az anyámra, hogy hagyja abba. Ocsmányság volt, amit mondott, hiába akart jót. Ő nem is ismeri Cipurt. Fogalma sincs róla, milyen figyelmes, milyen elnéző, milyen kedves. De nem mondtam semmit. Ő meg megsimogatott, aztán békén hagyott.

Nem lenne igaz, ha azt mondanám neked vagy Cipurnak, hogy többé nem zavar a származása. Zavar. Lehet, hogy ez mindig így marad. Furcsán érzem magam miatta. De akarom, hogy másképp legyen.

Másnapra kicsit összeszedtem már magam, de még mindig fogalmam sem volt, mit tegyek. Menjek el hozzá? Tegyek még nehezebbé, hozzam megint ilyen kínos helyzetbe mindkettőnket? Vagy várjak?

Hát, ezen nem kellett soká töprengenem, mert hamarosan megjelent ő, derűs arccal, és sétálni hívott. Úgy viselkedett, mintha semmi sem történt volna. Azt hiszem, megszavazott nekem még némi időt.

És az óta minden olyan jó. Folyton együtt vagyunk, és az sem érdekel, ha a

szüleim e miatt kitagadnak, de az sem, ha az egész város kiközösít. Már nem érdekelnek mások. Már csak a megszokás talán, ami miatt maradt bennem ellenkezés.

Te megérted, ugye? Én nem vagyok rossz. Így érzek, és mindent megteszek ellene, amit csak tudok. Egyre jobban akarok vele lenni. Már olyan elveszett vagyok nélküle. Nem tudom, mit akarok tőle, vagy hogy lehet-e ennek az egésznek jövője, lehet, hogy már holnap elege lesz belőlem, de már nem kell más. Akkor sem, ha sosem fogadom el Cipurt igazán.

Olyan vagyok, mint egy hülye lányregény, mi? Mint azok a lányok, akiken annyit neveltünk. De én tényleg *halálosan* szeretem, ahogy ők mondanák. Egyszer talán nevetek majd magamon is. Most viszont úgy érzem, nem élhetek nélküle, csak ő kell, örökké, mindig.

Úgy szeretném, ha itt lennél! Melletted egyszerűnek tűnik minden. A te szemedben látom, milyen értelmetlen, ami nyomaszt. Jobb vagyok, ha itt vagy.

Mégis mit kéne most éreznem? Szégyellem néha még mindig, hogy Cipurral vagyok, és ez rémes. És nem tudok nélküle lenni. És félek, hogy még ha el is múlik ez az ostobaság, ő akkor is rájön majd egyszer, milyen élhetetlen, üres kis senki vagyok. Ő annyival jobb és értékesebb, mint én. Mi lesz, ha egyszer csak nem kellek már neki?

Szeretném, ha itt lennél, és újra lehordanál, és megmondanád, mit tegyek és hogyan.”

„Boglárkám, te szerelmetes bolond! Ne emlékeztess a hibáimra, számot vetek velük anélkül is elégszer. Nem foglak kioktatni többé, elsőre sem kellett volna. Nem akarom megmondani, hogyan élj, érezz. Én csak szeretném, ha boldog lennél. És szentül hittem, hogy ez Cipurral sikerülne. Remélem, igazam is volt. De ha mégis másként érzel, nem az én dolgom, nem szabad vádolnom téged, amiért más vagy. Szép dolog prédikálni az elfogadásról, a nyitottságról, de én sem jeleskedem eme erények gyakorlásában. Nem is olyan könnyű, igaz?”

Ettől függetlenül a soraid arról tanúskodnak, hogy máris rengeteget változtál. Ahogy én látom, jófelé. Nagyon sajnálom, hogy a szüleid nem nézik jó szemmel ezt a kapcsolatot. Tudom, mennyire szereted őket. Talán megkérhetnéd Minászt, hogy beszéljen velük.

És ne add fel. Cipur türelmes, ezt már bizonyította, többet elvisel, mint elvárható lenne. Légy őszinte vele ezután is, és reméljük, ez elég lesz.

Egyébként nincs túl sok jogalapom szerelmi tanácsokat osztogatni, figyelembe véve az én tapasztalataimat. Inkább én szorulnék tanácsra, de nagyon jóra. Vagy egy nyaklevesre... Ha te idiótának érzed magad, amikor sorozatosan csak telesírod a beszélgetéseiteket – ami egyébként tényleg kínos egy kicsit –, akkor minek tartsam én magam?

Meg kell mondjam, felettébb jól szórakoztam a leveleden. Szeretlek, de tényleg teljesen lökött vagy. Viszont hogy ne borítsuk fel az igazságosság egyensúlyát, te is kapsz nevetnivalót:

Frofenksz tegnap megcsókolt.

Prifi szerencsére sokkal jobban van, egyelőre elmúlt a veszély. Ettől mindketten nagyon megkönnyebbültünk, tőle jöttünk éppen, kimondhatatlanul boldogok voltunk, rettentő jókedvűek, gyerekesen vidámak. Olyan volt ez is, mint a lányregények. Egy ideig. A madarak énekeltek, a szellő lágyan simogatta a fákat... Csupa cukormázazs idill. Úgy éreztük magunkat, mint az iskolás kölykök, akik megúsztak valami súlyos büntetést, cinkosan neveltünk, és teljesen kelekótyák voltunk.

Aztán kezdtünk lehiggadni. Frofenksz egyre furcsábban nézett rám, és zavarban

volt. Én nem kevésbé. Egyikünknek sincsenek szerteágazó ismeretei az efféle érzésekről. Ráadásul eddig nem is igazán mertünk ilyesmire gondolni, amíg Prifiért aggódtunk. Most túl hirtelen kaptunk lehetőséget megnyugodni.

Így aztán komoly társalgásba menekültünk, mert az biztosabb talajnak tűnt mindkettőnknek. Egyszer csak azon vettem észre magam, hogy a palotakertben ücsörgünk, és ő a sivatagról mesél. Olyan különös, neki egész más emlékei vannak erről is, mint nekem. Ő vágyik utána, számára gyönyörű, csodás hely volt. Befogadta őt. Én gyűlöltem. Nekem az is csak ellenség volt. Meséltem azokról az ocsmány emberekről, akik végigvonszoltak a homokban a karavánjuk mögött, és akkor ő egyszer csak megragadta a karomat, magához húzott, és megcsókolt.

Annyira megdöbbsentem, én nem is tudom, gőzöm sem volt, mit csinállok, hátrahőköltem, és... Jáhu, én lekevertem neki egy pofont! Teljes erőmből megütöttem. Nem tudom, miért csináltam. Egy pillanatra olyan dühös voltam rá, megint úgy éreztem, mintha még *ott* lennék.

Visszarántottam a kezemet, nem is értettem, hogyan lendült olyan gyorsan, ki akarta ezt? Ő bámult rám dermedten, én meg rettenetesen elszégyelltem magam, egy hang sem jött ki a torkomon, tátogtam, mint egy hal, végül eliszkoltam. Hátranézni sem mertem. Amikor a bömböléseidről olvastam, csak ciccegettem, a fejemet csóváltam, de akkor az én torkomat is kislányos könnyek fojtogatták. Most pedig én is erősen vigyorgok magamon, hasonlóképpen kipirulva. Na persze könnyebben nevetgelnék, ha én is olyan szerencsésen kikecmeregtem volna a helyzetből.

Estig kóboroltam fel-alá, próbáltam összeszedni a gondolataimat, meg a maradék önbecsülésemet. Elég kevés sikerrel. Képtelen voltam Frofensz szeme elé kerülni. Csak mászkáltam, nem bírtam egy helyben maradni. Én megpofoztam! El tudod te ezt képzelni? Hát én teljesen nem vagyok normális.

Estére arra jutottam, hogy visszaurranok a palotába, elbújok a szobámban, aztán kétszáz éves koromig ki sem jövök. Ott fog elemészteni a szégyen. Egész jó tervnek tűnt.

Csakhogy az ajtóm előtt ott ült Frofensz. Meglátott, már nem menekülhettem el. Szörnyen szégyelltem magam, de hirtelen az is tudatosult bennem, hogy Frofensz megcsókolt. Én meg lettem csókolva! Remegni kezdett a lábam. Aztán némi szerencsétlen ácsorgás után nyeltem egy nagyot, leültem mellé, és megpróbáltam elmondani, mi történt velem délután. Először csak össze-vissza dadogtam, de ő nem szólt közbe, és lassan sikerült kinyögnöm néhány értelmesnek tűnő szót.

Bár valójában magam sem tudom, mi volt ez a pofon. Eddig eszembe sem jutott, hogy Frofensz és én... Senkire nem gondoltam így. Annyira meglepett. Sosem volt senki, aki... Aki mit tudom én! Még most is csak arra tudok gondolni, hogy megütöttem. Ez hihetetlen. És rettenetes.

Na mindegy. Frofensz azt mondta, hogy amikor arról a karavánról beszéltem, amiben ő is látott, amit sosem ért utol, pedig ha sikerült volna, legalább a mocsártól megmenthetett volna, hirtelen rátört valami legyőzhetetlen kényszer, hogy megcsókoljon, megtartsa magának, hogy megmentsen mindentől.

Nem tudtam, mit mondjak. Most sem tudom. Hülyén hálás voltam neki a csókért, és izgatott és ideges. Alig mertem ránézni, főleg, hogy láttam, mennyire kivörösödött az arca az ütéstől, és szerettem volna, ha újra megcsókol, és ezúttal viszonzni akartam. Jó ideig nem szóltunk semmit.

Sokára megkérdezte, szerintem létezhet-e valaha is „kettőnk”. Akkor úgy éreztem egy pillanatra, hogy igen, igen, igen! Szédültem, és azt hittem, elfelejthetek mindent, lehetek fiatal lány, aki tud szeretni. Meg akartam fogni a kezét, ami felé már jó ideje araszolgattam csigalassan az ujjaimmal, igent mondani neki.

És akkor belesajdult a nyakamba a fájás, Ixof fogának a nyoma. Amikor

megsebzett, azt mondta, az övé vagyok. És tudom, hogy most is így van.

Nem gondolkodtam, csak kicsúszott a számon, hogy nem, és otthagytam Frofenszet. Azóta nem is láttam. Nem tudom, mit mondhatnék neki. Félek, Jáhu. Nem merek neki beszélni Ixofról. Még rágondolni sem merek. Ugyan mit kezdhetne ő azzal, amit elmondanék?

És ha mégis megértené, utána mi lenne? Én nem tudom, akarom-e őt. Nem bírok figyelni az érzéseimre. Vajon ez csak a hála? Vagy a hasonlóság öröme? Vagy micsoda?”

„Elanai, én nem tudom megmondani, melyikünk lenne esélyesebb a legneveltségesebb liba kitüntető címéért, de kezdem azt hinni, hogy a legszerencsétlenebb, legröhejesebb két lány széles e vidéken mi vagyunk. De akkor mit akar tőlünk két ilyen fiú? Ezek még nálunk is hülyébbek?

Én nem egyszer mondtam, hogy nincs igazad, fogsz te szeretni. És nem hiszem el, hogy mindeddig nem tűnt fel neked, hogy máris szereted Frofenszet. Ennyire nem lehetsz vak! És én vagyok ütődött, mi?

Szereted őt, hidd el. Csak félsz ezt beismerni. De biztosra veszem, hogy dűlőre jutsz vele. Te erős vagy. Nekem azt mondtad, legyek őszinte. Te miért nem vagy az? Keveset beszéltél a múltadról, különösen a mocsárról, de neki el kell, hogy mondd. Miért hiszed olyan rendületlenül, hogy te vagy a legocsmányabb lény, akit csak elképzelhet bárki? És ha nem is olyan szörnyűek az érzéseid, amit tettél, ahogy éltél? Mi van, ha Frofensz el tud fogadni? Kockáztasd meg. Másképp sosem hagyod magad mögött.

Én tényleg nem értem ezt az egész Ixof-ügyet. És azt hiszem, nem is akarom túl mélyen megismerni. De én nem Frofensz vagyok. Ahogy te biztosra vetted, hogy Cipur és én összeillünk, már én is tudom, hogy te meg ő egymásra fogtok végül találni. Talán nem a legegyszerűsebb út felé, ha először felképeled a szerencsétlent, majd elutasítod és faképnél hagyod... De hát legfeljebb tesztek pár felesleges kanyart.

Mégsem nőttünk még fel egészen, látod? Bájjos kis négyesünk, lássuk be, úgy viselkedik, mintha még nyolc évvel ezelőtt lennénk, gyerekesen ügyetlenül bánunk egymással. De azért majd csak kikecmergünk ebből.

Egyébként ne haragudj, de ma nincs túl sok időm írni. Olyan vagyok, mint egy holdkóros. Folyton Cipurral vagyok, vagy rá várok, vagy róla álmodozom. Beteg vagyok, ha nem látom. Most is nemsokára megérkezik, addig be kell fejeznem a levelet.

Olyan hihetetlen. A fejem búbjáig szeretem. Sokadszorra és immár végleg beismerem, hogy igazad volt, ő tényleg nagyszerű. Imádom a csendes humorát, a gúnyos megjegyzéseit, a hajlíthatatlan igazságérzetét, a becsületes lelkét, az őrjítő sárga szeméit, és el sem hiszem, hogy így szeret, és nem is látja, milyen haszontalan vagyok. Olyan büszke rám, én meg egészen kicsinek érzem magam ettől.”

„Ugye hogy ugye! Tudtam én! Igenis tudtam, és megmondtam, és annyiszor fogom az orrod alá dörgölni ezt, ahányszor csak lehet! Annyira örülök nektek! És nyugodtan ne írj inkább egy sort se, csak légy boldog.

Nos, ami Frofenszet illeti, úgy tettem, ahogy mondtad. Beszéltem vele, nagy nehezen. Elmondtam, hogy nem érzem méltónak magam bárki szeretetére. Meséltem azokról a szerencsétlenekekről a mocsárban, akiket hagytam meghalni. Nem menthettem volna meg őket, akkor sem, ha meghalok velük, mégis olyan szörnyű, hogy nem is sajnáltam őket. Akkoriban lassan már senkit sem tudtam sajnálni. Csak magammal törődtem, és hiába, hogy muszáj volt, ez nem ment fel.

Lassan besötétedett, és úgy könnyebb volt beszélnem Ixofról. Frofensz

bátorítóan magához ölelt, és nem is értettem, honnan támadt hirtelen ez az egész, miért enged vissza, miért nem mondott le rólam. Hogyhogy még lepofozni sem tudom magamról? Úgy éreztem, meghalok, ha elenged. Ha többé nem lesz a közelemben.

De nem igazán hittem, hogy ezt elkerülhetem. Ahogy beszéltem, nem kellett látnom őt, éreztem a bőre minden rezdülését, átfolyt rajtam a döbbenete. Azt hiszem, addig igyekezett nem is gondolni Ixofra, elhitette magával, hogy nem is voltam egészen olyan, amilyennek látott. Vagy ha igen, csak kényszerből. Tudnia kellett, hogy nem így volt. Nem lehet biztos benne, hogy akar engem, amíg nem tudja, hogy valóban kényszer vezetett, de másféle, mint ő hiszi. Nem csak az életösztön. Kellott valaki, akihez tartozzak. És nem csak *valaki*, de épp Ixof.

Nem akartam elhallgatni semmit. Akartam, hogy tudja, egy részem mindig hozzá fog tartozni, és nem csak azért, mert ő nem enged el. Én sem engedem el őt. Akkor én nem mérlegelhettem, mi lesz *azután*, ha lesz olyan egyáltalán. Én Ixofot örökre választottam. És ez az örökre nem csak egy szó volt. Övé volt a testem, és mindaz, ami léleknek volt még benne nevezhető. Neki adtam, és már nem vehetem vissza. Nem is akarom, nem is tehetem. Még most is vágyom vissza hozzá néha. Az az élet könnyű volt. Öltünk, ettünk, aludtunk. Amikor már ő is beleszokott ebbe, hitt nekem, olyan természetes volt minden. Nem volt min gondolkodni, nem volt mit érezni. És időnként olyan nehéz e nélkül a szabadság nélkül.

Féltem elmondani, de Frofensznek tudnia kellett. Már tudom, hogy kell nekem. Ahogy éreztem a teste melegét, rájöttem, hogy nagyon akarom, kell a közelsége. Hogy talán szeretem. De ez nem változtat semmin Ixoffal kapcsolatban. Mindig velem lesz, és elképzelni sem tudom, hogy *vele* is elfogadjon bárki. Sosem leszek már újra kislány, semmi sem lesz ugyanaz. Sosem lehet ugyanaz. A gyerekek csak egyszer nőnek fel. Csak egy esély van. És az enyém így alakult.

Amikor kifulladásra elhallgattam, ő nem szólt semmit. Én nagyon akartam megkérdezni, még mindig ugyanúgy érez-e. De előbb tudnia kellett, hogy nem volt igaz, hogy nagyon is el tudom képzelni *kettőnket*. Hogy nagyon, nagyon szeretném, hogy legyen olyan.

Elmondtam, hogy miatta szeretném, ha másképp lenne, ha újrakezdhetnék mindent, Ixof nélkül.

Ő továbbra sem szólalt meg, és még abban sem voltam biztos, levegőt vesz-e egyáltalán. Végül csak megkérdeztem egészen halkán, hogy akar-e még mindig engem.

Nem tudta megmondani. De nem is kellett szólania, süttött belőle az ellenkezés mindazzal szemben, amit elmondtam. Szerette volna, ha nem kell elhinnie. Végül azt mondta, gyűlöli Ixofot, amiért ezt tette vele. Megráztam a fejem. Nem gyűlölhetsz. Nélküle halott lennék, jobban, mint most. És különben sem ő tette. Ő nem is akart engem. Én voltam, én tettem, én akartam. De tudom, milyen nehéz ezt elfogadni.

Már nem tudtam mit mondani, és ő sem. Megfogtam a kezét, felé fordultam, és ezúttal én csókoltam meg. Reméltem, hogy megtudom, mit érez. Nem ellenkezett, de nem csókolt viszont.

Ez tegnap történt, az óta nem láttam. Talán tud majd szeretni. Akarom, hogy így legyen.

És bármilyen furcsa ez nekem, nem csak remélem, de *bízom benne*, hogy így lesz.

Aztán persze hogy az után, ha tényleg elfogad engem, mi lesz, azt tényleg nem tudom. Viszont igazából nem is izgat. Úgy érzem, majd megoldódik minden.”

„Jó hallani, hogy jó irányba haladnak a dolgaitok.

Bár én is hasonlóan derűs képet festhetnék a magam helyzetéről. De Cipur meg

köztem egyre mélyül valami szakadék, és nem tudom megállítani. Folyton veszekedünk. Nem hisz nekem, én meg nem tudom meggyőzni. Elveszítette a türelmét. Nem hibáztathatom. Több idő már nem jár nekem. Úgy érzi, nem szeretem úgy, ahogy ő engem.

Pedig ez nem igaz, esküszöm. Tényleg szeretem, de mondhatom akárhányszor, ha látja, hogy még mindig kényelmetlenül érint ez a helyzet. Igaza van, hogy nem bízik bennem.

Megkérte a kezemet. A boldogságtól csak hápogni tudtam, nem is tudom, mennyi időbe telt, mire kinyögtem, hogy igen. Aztán hozzátette, hogy majd csak akkor vesz el, ha igazán kell nekem. Ha többé nem nézegetek hátra, látja-e valaki, hogy a kezem fogja.

Ez nagyon fájt. Főleg azért, mert talált. Belém nyilallt, hogy sosem fogom tudni levetkőzni a berzenkedésemet. Nekem igenis kell, annyira kell, mint senki, de nem ígérhetek olyat, amit nem tudok megtartani. Legalább egy kicsit mindig bennem marad, hogy bár olyan lenne, mint én.”

„Jáhu, én ezt nem hiszem el! Ha most itt lennél, esküszöm, felképeelnék! Olyan lehetetlen vagy! Mi kellene még, hogy boldog légy, az égre? Nem vagyok képes felfogni, hogy miért olyan fontos neked ez az ostobaság. Hát csoda, ha Cipur kijött a béketűrésből? A lelkét kiteszi érted, mindent vállal, csak légy az övé, és te még ennyit sem tudsz elnézni neki?

Térj észre, mert egyedül maradsz.

Ne haragudj, talán túl szigorú vagyok. Én... Sajnálom, de nem tudok mit mondani. Túl dühös és túl csalódott vagyok. Nem akarlak bántani.”

„Természetesen igazad volt, Elanai. Már megint.

Cipur elhagyott.

Olyan fáradt vagyok, olyan erőtlen. Olyan hihetetlenül szomorú.

Én tényleg megpróbáltam... Azt hittem, már nem zavar. De zavar. És ő elment. Nem tudom, mit tegyek. Hogy tehetek-e egyáltalán valamit. Hiába sírok, hiába mondom neki, hogy többé soha. Azt mondta, sosem fogom elfogadni őt, és ez így van, igaza van. Annyira hiányzik, hogy el sem tudom mondani. Már is hozzászoktam, hogy mindig velem van, és most úgy fázom nélküle. Rég megértettem, amit mondtatok, ő meg te, tudom, hogy nem fontos, milyennek születünk, és nem számít semmit. De nem bújhatok ki a bőrömből. Ilyen vagyok. Bár megváltoztathatnám a színét, akkor minden olyan tökéletes lenne.

Lett volna.”

„Jáhu, most mégis mit mondjak? Hiszen még most sem érted, hogy nem *neki* kell megváltoznia.

De elég is. Ezt mind hallottad már. Sajnálom, hogy így történt, nagyon. Sajnálom, hogy fáj neked. Szerettem volna, hogy sikerüljön, örömmel láttalak volna Cipur feleségéként. De ha így érzel, ne kínozd magad tovább, és őt se. Felejtse el őt. Majd lesz más, valaki, akit te is tudsz ugyanúgy szeretni. Remélem.

De ha tévedtem, és bármiért is, mégsem tudtok együtt boldogok lenni, azért legalább egy ideig szép volt, nem igaz?

Össze-vissza beszélek. Szeretnék jó barátod lenni, de nem tudom, mi okosat mondhatnék, mivel segíthetnék. Mást nem tudok mondani, csak hogy sajnálom.

Viszont ne haragudj érte, talán neked most teher erről olvasni, de nem tudom magamban tartani, mi van velem meg Frofenksszel.

Elfogadott engem. Azt hiszem, Cipur is erre vágyott tőled. Már nem vádol Ixof

miatt, pedig látom, hogy fáj neki a tudat, hogy valami korecs módon szerettem, szerettem őt. Nem gondolod, hogy te is tehetnél még egy próbát? Talán Cipur... Na jó, befejeztem. Nem az én dolgom. Csak olyan boldognak tűntél Cipurral.

Én az vagyok, azt hiszem. És ez olyan szokatlan.

Néhány napig Frafenksz került engem, én meg nem zavartam. És úgy tűnik, végül arra jutott, hogy mégiscsak szeret. Amikor nemrég Prifinél voltunk, és ő megkért minket, hogy ne menjünk olyan gyakran hozzá, Frafenksz nagyon elkomorult. Azt hiszem, még sosem merült fel benne, hogy Prifi nélküle is létezik, hogy talán nem akar mindent megosztani vele. És dühítette, hogy most, amikor a lány a legnagyobb bajban van, nem tőle vár segítséget. Nem tehet érte semmit, csak várhatja, mi lesz a vége ennek a szörnyű betegségnek.

Önző dolog, de én viszont örültem, hogy Frafenksz mindezt nekem mondja el. Az én kezemet fogja közben. És azóta is.”

„Köszönöm, hogy segíteni akarsz, Elanai, de már késő. Cipur nem jön vissza hozzám. Megpróbáltam beszélni vele, de hiába.

Azt hiszem, már túl vagyok rajta. Vége. Biztosan jobb is így. Talán nem is a bőre miatt történt. Lehet, hogy egyszerűen nem illettünk össze. Már nem fáj. Legalábbis már nem olyan elviselhetetlen.

A szüleim örömmámorban úsznak. Remek, nem?

De képtelen vagyok csak elképzelni is, hogy mást szeressek így.

Tudod mit, hagyjuk ezt. Nem akarok most ezen rágódni.

És ne félj, nem bánt, hogy legalább te boldog vagy. Szeretném, ha mesélnél még Frafenkszről, és elfelejtenénk ezt az egészet. Szerencsétlen eset volt. Most már vége, zárjuk le. Jobb lesz így mindenkinek.

Talán nemsokára meglátogatlak. El kell mennem innen, egy időre kiszabadulni Dolosorból. Nyomaszt ez a hely.”

„Gyere csak, kedves, én örömmel várlak. De azért ne hidd, hogy ez segíteni fog. Örülnék, ha kezdenéd kiheverni Cipurt, de valahogy nem hiszem, hogy tényleg így van. Még nem.

Frafenksz mostanában nagyon elfoglalt, alig látom. Nemsokára hivatalosan is ő lesz az örökös. Ambraf nagyon büszke rá.

Különben ő, mármint a király, határozottan kedvel engem. Nagyon figyelmes velem, és sokat beszélgettünk mostanában. Azt mondta, néha nagyon hasonlítok Anyára. A felesége viszont egyenesen gyűlöl. Nem hibáztatom, elvettem tőle a fiát, csaknem örökre. De egyszer az életben úgy szeretném, ha egy pillanatig senki sem hibáztatna azért, amit tényleg nem én akartam. Hihetetlenül hálás vagyok Frafenksznek, amiért rám talált, hazahozott, de nem kértem rá. Nem én kértem, hogy hagyja el a családját. Hogy érezzen úgy, ahogy.

Bocsáss meg, ez biztosan nem érdekel most. Elég bajod van nélkülem is.”

„Nem haragszom. Mesélj csak bármiről, ami bánt, aminek örülsz. Már nem vagyok szomorú. Valójában ütődötten boldog vagyok.

Sajnos el kell halasztanom a látogatásomat. Történt egy s más, ami marasztal.

Miért szeret ez a fiú, mondd meg?

Hihetetlen, de mégis visszakaptam, és többé nem engedem el. Ez már biztos. A felesége lesznek, és az összes zöldhátú elmehet a fenébe!

Nem tudom, mi vette rá, hogy újra, ezredszer is megbocsásson. Nem is érdekel. Csak az számít, hogy megtette. Amikor ott állt, és összeszorított fogakkal megkérdezte, akarok-e egy utolsó próbát tenni, hirtelen rám szakadt, mennyire

hiányzott. Tartottam magam, meggyőztem magam, hogy már elmúlt, talán nem is szerettem olyan nagyon. De amikor ott volt, amikor lehetőségem volt, hogy újra az enyém legyen! Soha nem fog kelleni más, szeretem, azt akarom, hogy ő is mindig szeressen, és ne hagyjon el többé.

Már megint elbőgtem magam, hát persze. De még ő kért tőlem bocsánatot! El tudod te ezt képzelni? Olyan nagylelkű, úgy szeret. Azt mondta, őt is aggasztotta, mások elfogadnak-e minket, és egy kicsit fellélegzett, amikor vége lett. De hiányoztam neki, sokkal jobban, mint hitte volna, és végül feladta. Megbocsátott, végleg. Ha szeretem, már nem érdekli más.

Annyival jobbat érdemelne nálam, nem? Akkor miért kellek én neki? Mit adhatok én neki?

Félek, de akár megérdemlem őt, akár nem, most már megtartom örökre.”

Frofenksz úgy érezte, megőrül. Tiffi, Máktif és Mifo csaknem belehaltak a hírbe.

Pillanatokon belül talpon volt egész Monoje és Dolosor, és mindenfelől jöttek a sárkányok. Hihetetlen volt, hogy újra megtörtént, hogy még mindig nincsenek biztonságban, és az e felett érzett düh nagyon sokakat feltüzelt. Ijesztő tömeg lendült a rablók után, veszélyesen gyors és elszánt tömeg. Ezúttal senki nem kételkedett Szomex bűnösségében, és mind átkozták magukat, amiért nem ölték meg. Hatalmas lendülettel vetették magukat utána, királyi seregek és egyszerű polgárok együtt törtek át a hegyeken, és Prifi újabb álmának hála tudták azt is, merre induljanak.

Időközben csatlakozott hozzájuk Atkis is, a hayok nép vezére, aki szerencsésen kívül maradt Kheren bűvkörén, és néhány még szabad alattvalója. Tőle szereztek tudomást Szomex szövetségeséről. Felkészülten indultak neki. Frofenksz nem kérdezte, miért segítenek, nem érdekelte a hayokok és más keverékek gondja, de elfogadta a segítséget, bárkiét.

Hirtelen rengetegen lettek. Számos keveréklény, mágus és ember tartott velük, ki ezért, ki azért. Sokan a Világot féltették Kherentől, mások a népüket védték vagy Elanaít keresték. Kheren hamar kénytelen volt belátni, hogy alaposan elszámította magát. Ekkora hatásra nem számított, alig érte el kis csapatával a rá váró seregét. De azért elérte.

A pusztában ütköztek meg, és vívták meg a sorsdöntő csatát, amelyről a Világ nagyobbik része mit sem tudott.

Nem volt könnyű. Kheren már nagyon erős volt. Hosszú harc volt, és a keverékek számára külön kint jelentett a sajátjaik ellen is harcolni. A megbúvölteknek követni kellett a parancsot, ha nem is akarták, a kívül maradotoknak pedig védekezni. De végül győztek.

Frofenksz örülten kereste Máktiffal, Cipurral és Mifóval az oldalán Szomexet a legyőzöttek közt, de már csak a hullájába botlottak. Lázasan faggattak mindenkit, aki az útjukba került, de Elanai nem volt sehol. Egyszerűen sehol. Mintha nem is létezett volna.

Atkis hiába figyelmeztette őket, hogy most Kherennel törődjenek, Frofenksz rá

sem hederített. A hayok vezér minden erejével próbálta meggyőzni a sárkányt, hogy segítsen neki, magyarázta, hogy ha nem találnak megoldást, a veszély nem tűnik el, Kheren újra veszélybe fog sodorni mindenkit. De Frofenszet nem érdekelte a gúzsba kötött, bekötött szájú vezér, sem az elmenekült mágus-felesége, akit üldözni kellett volna. Csak Elanai érdekelte. De őt sehol sem találta.

Atkis, aki nem ölhette meg Kherent, mert akkor mindazok, akik a varázsa alatt álltak, vele halnak, de el sem engedhette, magára maradt. Csak egy zgabe sietett a segítségére.

Szofing, Kerafiel legnagyobb hatalmú varázstudója rendelkezett némi látnoki erővel is, így jó ideje tudott Kherenről, és az óta ő meg a fia, Szofeng előkészítettek egy megfelelő tervet. Velük, meg Szofing tanítványaival, Pritoffal és Pratiffal Atkis egy szokatlan börtönbe zárta a vezért, addig is, míg rájönnek, hogyan szabadulhatnak a varázs alá vontak: a két zgabe minden erejét bevetve elválasztotta Kheren testét a lelkétől; utóbbi egy távoli, titkos helyre rejtették, a testét pedig Kerafielbe vitték, ahol Pritof meg Pratif éjjel-nappal őrizte.

De Frofensz számára ez semmit sem jelentett. A látnok zgabe kimerült, így hiába kérlelte, fenyegette, nem tudott a segítségére lenni, hogy felkutassák Elanait. A herceg az alatt az ötvennégy nap alatt se élő, se holt nem volt. Elképzelni sem tudta, mi lesz vele, ha nem találja meg a feleségét. Ismét a pusztát járta társaival, ismét őt kereste, és minden pillanatban látta maga előtt holtan.

Amikor nem bírta tovább, hirtelen a Kerafielt őrző hegyek felé fordult. Egyszerre biztos volt benne, hol van Elanai. A többiek elszakadtak tőle, és tovább köröztek a pusztában, de ő elszántan követte az egyetlen sugallatot, amelyre hallgathatott.

Nemsokára meglátta a kiürült, rossz emlékű mocsarat, és nagyon mélyről megborzongott. De ment tovább, míg a rozoga kis házhoz nem ért, amely valahogy megmenekült a mocsarat elpusztító lángoktól.

Amikor belépett, a szíve mintha megállt volna. Minden megszűnt körülötte, csak a tengermély megkönnyebbülés maradt.

A felesége a földön feküdt a régi, rongyos ágyneműk közt, és rögtön feleszmélt a zajra. Meglátta őt, és Frofenszbe hirtelen villámfényesen, fájón belényilallt, kivel osztotta meg ezt a fekhelyet Elanai. Valami megmagyarázhatatlan félelem szállta meg, úgy érezte, mintha ő is itt lenne, hogy elvegye tőle, akit szeret. Visszafojtott lélegzettel figyelt, próbálta tudni, hogy Elanai őt várta-e. Félt, hogy a csalódást látja majd a szemében.

De Elanai már ott is volt a karjaiban, egy pillanat alatt odaért, és sírva ölelte.

Amikor az elrablóival átértek a hegyeken, ő megragadta az első kínálkozó alkalmat. Elszánt volt és gyors. A múltból az elhamvadtnak hitt ösztönök, a kegyetlen erő pillanatok alatt előkúszott, és előntötte a testét. Nem az agya, a teste döntött és cselekedett. Nem félt a haláltól, és nem tűrte a kényszert. Nem érdekelte, ha meghal, de nem úgy, ahogy ők akarják. Amikor Szomex Kherennel tárgyalt, ő az őreire támadt, és megölte őket. Hiába üldözték, ő jobban ismerte a terepet, ez volt az otthona. Minden emléke olyan tisztán tört elő, mintha csak tegnap vésődtek volna belé. Nem volt esélyük elérni.

Nem tudta, miért nem ölték meg rögtön, még Kerafielben Szomexék, de nem is törődött vele. Rohant. Azok kitartoan keresték, és ő nem bujkálhatott tovább a mocsár maradványai közt. A hegyek felé sem mehetett, ott túl lassú lett volna, és túl könnyű célpont. Ismét távolodnia kellett Kerafieltől, de megtette, muszáj volt. Egyre mélyebbre merült a pusztában. Aztán amikor úgy érezte, már biztosan elmentek, visszaindult. Kimerült, alig evett hosszú napok óta, így mielőtt nekivágott volna újra a hegyeknek, lepihent az ismerős házban, hogy erőt gyűjtsön.

Amikor elengedte magát, rárontott a félelem. A régi életétől kölcsönkapott erő

elszállt. Már nem tudta, mi várja otthon, kiben bízhat, hová mehet. Esztelenül félt, ha már nem is volt rá oka. Ott maradt a házban, ahol életében a legnagyobb biztonságot érezte. Várta, hogy elég bátorságot igyon magába a hazaúthoz.

Frofenksz nagyon boldog volt, hogy visszakapta, de sokára merte megkérdezni, gondolt-e Ixofra, amíg a házukban volt.

– Rád gondoltam – felelte Elanai. – Téged vártalak.

– Nem éreztél semmit, amikor visszatértél oda? – erősködött Frofenksz, bár félt a választól.

– Annak a háznak már nincsenek emlékei. Már nem beszél sem Ixofról, sem rólam. Meghalt, és vele az az élet is. De nincs is szükségem rá ahhoz, hogy eszembe jusson Ixof. Nem gondolok rá gyakran, de időnként befurakszik a bőröm alá, és emlékeztet mindenre. Akkor, ott nem gondoltam rá.

– Máskor igen.

– Frofenksz, ne kínozd magad. Már mindent elmondtam róla, amit lehetett. Az, ami vele összeköt, nincs semmilyen hatással arra, amit irántad érzek, ezt el kell hinned végre. Rettentően félttem, és nem rá vágytam, hanem rád. Csak az ösztöneim tartottak ott. Téged szeretlek. Hozzád akartam hazajönni.

Hiába időzítették az eseményt az év rendszerint legderűsebb időszakára, a Wytena esküvője előtti estén komor, esős idő volt. Csak remélni lehetett, hogy másnap reggelre kisüt a Nap.

A lány látta már magát és Oreyt, amint együtt igazgatják a Sziget két legszebb, legpompásabb földbirtokát, Plara és Lorzal földjét. Szüleik, azok szülei és azok szülei száz meg száz éve egyébe szánták a két birtokot, hiszen bár gazdagok, de kicsik voltak, és mindig is testvérien szoros viszonyuknak köszönhetően maradtak fenn. Az életük alapját jelentő, lédús bilcra cserjéi egymásba kapaszkodtak a határköveken át, és a családok mindig is együtt végezték a betakarítást, együtt vitték a piacra a gyümölcsöt, meg a belőle sajtolt, bonyolult, titkos folyamatok során áttetszővé, selymessé varázsolt, pótolhatatlanul fenséges frissítőt, és az évente kivágott cserjék hajlékony, illatos vesszőiből font kosarakat.

Kiváló fiai születtek ennek a családnak is, annak is. Bármelyik Plara nyugodt szívvel bízhatta volna földjét bármely Lorzalra, és viszont. Mégis, a terv valahogyan mindig csak terv, a két birtok kettő maradt.

Amikor azonban – mintegy jelként: ugyanazon a napon – megszületett a Plara uradalom szívében Wytena, a Lorzal-házban pedig Orey, a szülők látták, hogy eljött az idő. A két gyermek házassága forrasztja majd egybe a két földet. Ők fejet hajtottak, ahogyan kell. Nyolcesztendő koruktól úgy tekintettek szomszédjukra, mint leendő házastársukra.

Mindkettejük szerencséjére mindig is kedvelték egymást. Közös feladatuk – a föld együtt tartása, művelése, felvirágoztatása – útjába akadályt gördített volna az idegenkedés. Egész gyerekkorukat együtt töltötték, jobban bíztak egymásban, mint a szüleikben. Természetes volt, hogy mindig együtt éljenek, hogy csakis egymáséi lehetnek. Sosem támadt kétségük, egyetlen bánatuk a késlekedés volt.

Wytena apja ugyanis, aki mindennél jobban szerette egyetlen lányát, a biztonság kedvéért kikötötte, hogy a kézfogót csak a huszadik születésnapjukon tarthatják meg, hogy a lány felnőtt fejjel döntsön Orey mellett. A szíve ebből a földből táplálkozott, nem csak otthona volt, de az élete. Mégis inkább látta volna Plarát kiszikkadni, mint Wytenát boldogtalanul élni.

Az óvatosság azonban feleslegesnek bizonyult, és Wytena – mindenki öröme – a kijelölt idő letelte után sem gondolta meg magát. Orey sem nézett soha másra, hiába félték a szülei a hosszú várakozást. A fiút egy pillanatilag sem érdekelte a legszebb környékbeli lány sem, csak Wytena.

A menyegző reggelén a Nap kitett magáért, felszárította az esti eső minden nyomát, ragyogtatta a két uradalom minden fűszálát. Késő nyári nap volt, a bilcracserjék már súlyosan hajoltak a föld felé könnycseppformán lógó, mélykék gyümölcsseik alatt, s mintha valaki kifényesítette volna valamennyit.

Wytena öltözködött, vagy inkább hagyta, hogy a rengeteg szolgáló és öltöztető előkészítse őt, mint valami díszes tortát. Feszélyezetten ácsorgott a sok dísz közt. Ő szívesebben viselt egyszerű, praktikus holmikát. El nem tudta képzelni, hogy fogja épségben megőrizni mindezt a szépet és kényeset a nap végéig. De hát az esküvő az mégiscsak esküvő! Túrta hát a cicomázást, és hallgatta az izgatott nevetéssel kísért híreket arról, hogy a szomszéd birtok szolgálói szerint hol tart a készülődésben Orey.

Csupán az utolsó pillanatban esett meg a baj: amikor Wytena lelépett a kis sámliféléről, amelyen állt, ruhájának szegélye beakadt egy sarokba, és tenyéryni részen elrepedt. A lány úgy meredt a szakadásra, mintha halálos sebére. Rettenetesen megrémült, mint mindig, ha elrontott valamit. Csakhogy ezúttal nem egy egyszerű új ruhát szakított el, hanem a *menyasszonyi ruháját*.

A szolgálók gyakorlottan nyugtatgatták, biztosították, hogy egy pillanat alatt rendbe hozzák a hibát, de ő nem nyugodott meg. Reszketve nézte, ahogy a szakadás eltűnik, de tudta, hogy az valami nagyon rossznak a jele volt. És azt nem tünteti el a legtehetségesebb varrónő sem. Aggódón pillantgatott az ajtó felé, amelyen hosszú pillanatok óta nem rontott be egyetlen hírhozó sem. Próbálta összeszedni magát, és hinni a többieknek, akik azt ismételték, hogy megesik az ilyesmi, és nem kell törődni vele. Mélyeket lélegzett, ahogy mondták, és mosolygott, amikor azt kérdezték, ugyan mi történhetne most már?

A bilcra kékjével vetekedő ruha magával ragadó természetességgel ölelte fiús, hajszálnyit csontos, ruganyos alakját, kiemelve annak minden kecsességét, törekenységét, elfedve szögletes tökéletlenségét. Minden húzás, minden réteg Wytena körül hullámozó fátyolszövet a helyére került. Készen volt.

És ő az idegességtől kissé kipirulva el is indult, le a sok-sok lépcsőn, a kertben felállított sátor felé, ahol feleség lesz belőle. Szaporán szerette volna szedni a lábait, hogy mielőbb lássa: Orey sértetlen, és vár rá, büszkén és boldogan, de a lábai nem engedelmeskedtek. Remegve, lassan ereszkedtek alá vele.

Nem kellett végig megtennie az utat, hogy megtudja, mi is az, ami még történhet: már elébe is szaladtak a szolgálók, apja, anyja. Arcukról a Napnál világosabban láthatta, hogy nagy a baj.

Lekuporodott egy lépcsőfokra, lábai már nem tartották meg. Gyámoltalanul, szóttalanul várt, nézte a szánakozó arcokat. A szeme akkorára tágult, hogy szinte az egész arcát betöltötte. Anyja hozzá lépett, mellé ült, tehetetlenül ölelgette a vállát,

könnyeivel hiába küzdve, potyogtatva őket a makulátlan ruhára. Wytena nem volt elég erős, hogy felé fordulva megkérdezze, mi is történt. Apja szólalt meg helyette:

- Wytena, egyetlen kislányom... A vőlegényedről van szó...

A lány szíve olyan kicsire húzódott össze, hogy már-már nem is létezett. Mi következhet most? Mi történhetett Oreyjel? Egymást kergették szeme előtt a szörnyűbbnél szörnyűbb, képtelenebbnél képtelenebb látomások, s egy-egy pillanatra mindet igaznak érezte.

Talán Arla a faluból... Talán az a piszkos banya rontást küldött rá, vagy megmérgezte... Vagy talán Enelin! A falu legszebb lánya, és ezt tudja is. Hallatlanul megsértődött, amikor *megengedte* volna Oreynek, hogy udvaroljon neki, és ő visszautasította. Talán ő talált ki valamit. De az is lehet, hogy mérges patkány esett a kútba, és Orey szörnyű kínok között szenvedett ki... Vagy... Vagy mi történt hát?!

Apja még mindig remegő szájjal dadogott, kereste a megfelelő szavakat. Aztán végre kibökte:

- Orey eltűnt!

Wytena egy pillanatra megkönnyebbült. Orey él. Él!

Aztán félresöpörte megkönnyebbülését a csalódottság, a kegyetlen bánatalom hulláma. Arca még vörösebbre gyúlt, szeme megtelt könnyekkel. Orey elhagyta őt! Elmenekült a kötelesség elől, az életük elől, előle...

- Csak ez maradt utána – folytatta az apja, egy különös formájú üvegcsét húzva elő.

Wytena megpróbálta kipislogni szeméből a könnyeket. Felállt és bizonytalanul az apró holmi felé nyúlt. Kézbe vette. Nem volt semmi fenyegető a hűvös tapintásában. Éles szögletei, anyagának dinamikus, belső mintái elütöttek minden addig látott üvegtárgytól. Semmi jel, semmi magyarázat nem tartozott hozzá, csupán a nyakán körbefutó szűkszávú, díszes arany betűk: „Fogadj magadba, bátor lelkű!”

Wytena értetlenül nézte a feliratot. Az nem lehet, hogy Orey régóta tervezgette volna a szökést, és még ezt az üvegcsét is előkészítette – különben minek is?

Akkor viszont baj érte!

Talán mégiscsak Arla keze van a dologban? Rontást küldött a fiúra mégis, és most ezzel az ismeretlen főzettel akarja őt is megbabonázni?

Vigyázva kidugaszolta az üveget, és beleszimatolt. Apja ijedten ugrott hozzá, hogy kikapja a kezéből a veszélyforrást, de lánya feltartott keze megállította.

- Bilcra – közölte Wytena ellentmondást nem tűrő, mindazonáltal meglepett hangon.

De mi az, hogy „Fogadj magadba”?!

Wytena időnként felpillantott a szülei aggodalmas arcára, aztán vissza az üvegre. Bár tudta, hogy orra nem csapja be őt, tett még néhány próbát. Rejtett méreg szagát kereste – hiába. Aztán hirtelen elszántsággal megmarkolta a fiolát, és telt kis ajkaihoz szorítva, egyetlen korttyal elnyelte a folyadékot. Apja már hiába ütötte ki a kezéből az üres üveget, ugyanazzal a mozdulattal nyúlhatott is élettelenül összecsukló lánya után.

Wytena elvált a testétől, tisztán érezte, hogy *nem érzi* magát. Formátlan, testetlen, valójától megfosztott lényként lebegett, várakozón meregetve szemeit – vagy olyasmit – a távolba. Onnan ugyanis mozgást érzékelt.

És máris előtte állt valami vagy valaki, ismeretlen és felismerhetetlen lény, éppoly testetlen, mint ő. De Wytenát nem is ő érdekelte – mögötte ott látta Orey elmosódott alakját. Nem tudta volna megmondani, honnan tudja, hogy az a formátlan, halvány folt Orey – de biztos volt benne. Ekkor a közelebbi alak megszólította:

- Hát itt vagy. Tudtam én, hogy találkozunk – a hangja is meghatározhatatlan

volt ennek a lénynek. – Tudtam, hogy nem hagyod cserben a lovagodat.

- Ki vagy? – kérdezte Wytena, és meg sem lepődött saját hangjának szintén torz, nem emberi voltán.

- Atkis vagyok. Többet majd ráérsz a végén megtudni rólam.

- Minek a végén? – nyögte a lány rosszat sejtőn.

- A játszmánk végén. Mert játszani fogunk, te meg én. Kapsz egy feladatot, elvégzed, és ripsz-ropsz, máris a tiéd a kedvesed.

- Miért épp én? Miért épp *mi*?

- Rossz kérdés.

Wytena felsóhajtott:

- Mit kell tennem?

- Na ugye! – nevetgélt elégedetten a jelenés. – Tudod te, hogyan kell okosan viselkedni. Tartsd meg jó szokásod! A feladatod tehát... Elég egyszerű dolog különben. Annyit kell tenned, hogy megkeresed Kherent, a keveréklények urát, és megölöd. Orey a tiéd, élhettek boldogan. Ennyi.

Wytena szája tátva maradt.

- Még hogy milyen urat?! *Én* megölök valakit? Minek nézel engem? És mi közöm nekem a te...

- Ne szájalj annyit. Kheren egy roppant alantas lény, bár jobb híján kénytelen vagyok embernek nevezni. Rettentően rosszindulatú, féregszerű teremtmény, akinek – szerencsétlenségünkre – igen nagy hatalom került a kezébe.

- Ki az a „mi”?

- Tessék?

- Azt mondtad: „szerencsétlenségünkre”...

- Ja igen. Hát mi. A hayok nemzetség.

- Hayok. Aha. Most már minden világos...

- Ne epéskedj, ha kérhetlek. Azért, mert te még a hayokokat sem ismered, attól még mi léteünk, ahogy a többi keverék is. Tündér-származékok, a gyengébbek kedvéért. Mint említettem, Kherennek hatalma van felettünk. Hadseregnek akarja használni a népemet, és halomra öletné őket. Valójában már meg is tette, és sokunk meghalt a mocskos harcában. Én pedig, mint a hayok nép legfőbb feje, nem tűrhettem ezt. Úgy döntöttem, megállítom őt. Pontosabban megkeresem azt, aki megállítja. És ez te vagy.

- Pont én. Na és hol keressem őt, hogyan öljem meg, ki ő egyáltalán?

- Ez még ráér. Mindent megtudsz időben. Most készülődj, és ne feleddj valamit: összesen hatvan napod van. Eddig tudom életben tartani a te Oreyedet. Aztán vége, nem lesz több esélyed.

- De hát miért? Mit csináltál velem?

- Úgysem értenéd. Törődj most a feladatoddal. Indulj el északra.

- Hol van Orey?!

De ezt már hiába kérdezte. Az alak eltűnt.

Wytena feleszmélve talpra ugrott, a szobájába szaladt. Lecibálta magáról az idegenül finom, szépséges díszcsomagolást. Ha szakadt, hát szakadt, már nem érdekelte. Magára rángatta az általában palántázáshoz felöltött, viseletes, szellősen felhasított bőrnadrágját és hosszú vászoningét. Puha csizmába ugrott, kerített egy meleg köpenyt, aztán már rohant is. Elviharzott elképedt szülei mellett, le a konyhába. Ráparancsolt a szakácsnőre, hogy azonnal készítsen neki néhány napra való ételmezt. Otthagyva a meglepett asszonyt, az istállóba szaladt. Felkantározott egy jó lovat.

Eddigre szülei utolérték, és emelt hangon kérdőre vonták.

- Kérlek, hallgassatok – vágott a szavukba Wytena.

És ők elhallgattak. A lány maga is meglepődött határozott hangján. Mindig is kissé akaratos teremtés volt, de sosem követelőző.

Mindenesetre kihasználta a pillanatnyi csendet, és hamar elhadarta közlendőjét, utolsó szavai közben pedig már lóra is szállt.

- Orey bajban van. Ki kell szabadítanom, meg kell találnom. Vagy fordítva... Ég veletek.

- De lányom!? – fakadt ki az apja.

Wytena persze sejtette, hogy nem fog ilyen könnyen menni. De hogyan győzhetné meg őket, hogy el *kell* mennie?

- Lányom, ez nem a te dolgod. Ha a fiú eltűnt, majd én meg a rokonaid megkeressük. A férf...

- Nem, Apa! Ez az én kötelességem. Orey az én jegyesem.

Nem várta meg a választ, már ki is lovagolt az istállóból, csupán a kapunál állt meg egy pillanatra, ahol átvette a szakácsnőtől az ételmet, amelynek nagy része az esküvői vacsorájából került ki. Aztán már vágatott is, maga sem tudta, hová...

Mire a lány a domb tövébe ért, az idegen mégis feladta addigi mozdulatlanságát. Felemelte a kezét, és intése valamiféle barátságos gesztusnak tűnt. Elindult lefelé. Wytena megállt, hogy bevárja.

Ekkor valami villanást látott maga előtt, majd valaki a fülébe suttogott, és nem Atkis volt az:

- Ne félj! – mondta a nevetős, Yeraméhoz hasonló, csilingelő hang. – Ő jó ember.

Wytena valóban felbátorodott kissé. Közben a férfi odaért hozzá. Végigmérték egymást, egy ideig egyikük sem szólt. Wytena valahogy zavarban volt, ahogy az idegen föld szülőtte előtt állt. Tudta, hogy elég rémesen fest bőrig ázva, szakadt blúzával, véres karjával, térdig homokos lábával, és egyáltalán, amúgy sem túl tetszetős külsejével. Aztán arra gondolt, voltaképpen teljesen mindegy, mit gondol róla az idegen. Bemutatkozott.

- Wytena vagyok – mondta. – Messziről jöttem, és fontos dolgom van itt... valahol. Nincs egy eladó lovad?

- Az én nevem Barque – felelte a férfi. – És itt nem kapsz lovat, az biztos.

- Miért? Szükségem van rá.

- Csakhogy nekem nincs. Vagyis csak egy, a sajátom.

- És másnak?

- Nincs más. Itt csak én vagyok.

- Hogyhogy?

- Ez itt a sivatag pereme, nem látod? Talán a vízben laktál eddig? Itt nincs senki.

- És hol a legközelebbi falu?

- Talán tábor, vagy oázis. A legközelebbi ország messze fent van, északon. De még a következő oázis is... Hát az bizony messze lesz, különösen gyalog. Nincs esélyed eljutni oda. Egyáltalán, hogy kerültél ide? Se hajód, se lovad.

- Hosszú történet, de most tovább kell jutnom.

- Éppenséggel elvihetlek egy oázisig, a lovam elbír, amilyen csont és bőr vagy. Ha muszáj, vizet és élelmet is kaphatsz. Nem venném a lelkemre, ha itt halnál meg.

- Köszönöm – sóhajtott megkönnyebbülten, bár a külsejére vonatkozó megjegyzéstől kissé megbántva a lány. – De nem tudok fizetni érte. Annyim van, amit rajtam látsz.

- Hát, az nem valami sok. Az előbb mégis lovat akartál venni.

Wytena nem felelt.

- Azért ne lógasd az orrod – mondta Barque. – Nincs szükségem semmire. Megengedhetem magamnak, hogy segítsék.

- Nem tudom eléggé megköszönni.

- Akkor ne tedd. Gyere, sötétedik, ideje tüzet rakni.

Ezzel Barque elindult vissza a domb teteje felé. Wytena leszaladt a partra, felkapta a csizmáit. Először fel akarta húzni őket, de aztán úgy döntött, jobb sáros lábbal a csizmán kívül maradni. A dombon lobogó sötét lepel után iramodott. Menet közben Barque újra megkérdezte, hogy került ide.

- Hát, nem figyeltem igazán. Yeram teljesen lenyűgözött.

- Te ismered Yeramot? – szólt hátra a válla fölött Barque, csodálkozó elismeréssel a hangjában.

- Hát, azt azért nem mondanám. Csak egyszer láttam.

- Ő hozott ide?

- Ahogy mondod.

- Ki vagy te, hogy egy tündér segít, és mindjárt a tündérkirály?

- Hát... Afféle senki.

- „Hosszú történet”, mi? Megérkeztünk.

Wytena ezt már magától is tudta, mivel az említett egyetlen ló ott álldogált mellettük egy ványadt fa alatt. Barque nekilátott a tűzgyújtásnak, Wytena pedig lekuporodott és várt.

Kezdett hűvösödni, ijesztő gyorsasággal. Mintha az aludni készülő tenger lehelné a hideget a homok felé. De hamarosan már barátságos kis tűz mellett üldögélhettek, és Wytena örömmel engedett Barque intésének, amivel közelebb hívta. A vékony kis holmik, amiket viselt, nem védtek sokat a hideg ellen.

Nemsokára elkészült a szerény vacsora, amit Barque dicséretes önzetlenséggel osztott meg vendégével. Wytena mohón falatozott. Barque nem zaklatta, míg evett, csak utána fordult hozzá:

- Na és nem akarod elmesélni a te hosszú történetedet?

Wytena felpillantott, és ismét csak zavarba jött Barque fürkésző tekintetétől. Nem tudta eldönteni, hogy a sivatag fiának szeme csak visszatükrözi a tűz fényét, vagy maga is abból van.

- Nem is olyan hosszú, végül is. Elmondhatom, ha érdekel. Ha cserébe te is elmondod a tiedet.

- Hát akkor kezd el – biztatta Barque, miközben előhúzott a ló nyerge alól egy meleg, jó szagú pokrócot, és a még mindig kissé didergő lány vállára terítette.

Wytena belefogott a történetbe.

Barque figyelmesen hallgatta, nem szólt közbe, nem kérdezősködött. Wytena először elakadt néhányszor, de a férfi szemében nyoma sem volt ítéletnek, csak érdeklődésnek. Végül mindent elmondott neki. Azt hitte, soha senkinek nem fogja elárulni, mit érzett a Noiru vizén, vagy amikor Zuavét megölte. De Barque tekintete

nem engedte, hogy bármit elhallgasson.

Közben a szótlánul figyelő férfit nézte. *Azelőtt* illedelmesen lesütötte a szemét, ha a birtokra idegenek jöttek, és csak lopva nézte meg őket. Hajadon lány ne bámuljon férfiakat, különösen, ha jegyese van. De ez nem a Sziget volt, és itt ez nem tűnt helytelennek.

Bár úgy emlékezett, egy pillanatra sem vette le a szemét a férfieről, valahogy mégis örökre az emlékeibe vésődött az egész éjszaka; a szikrázó, számlálhatatlan sok csillag, a köztük hajózó, büszke orrú Hold-bárka, a foszlányi, fátyolforma felhők, a hideg, tiszta levegő sós íze, a homok néha egy-egy dombról meginduló csendes pergése, a tűz valamennyi gazdag színe, a közelben szuszogó ló illata, a tenger örök moraja, a férfi laza tartása, válláról könnyedén leomló fekete köpenye, az arcának minden pici részlete, amit a tűzfény látni engedett.

Barque nem volt kistermetű férfi, harcoshoz méltó alkattal. Apja nagyon büszke lehetett volna rá. A tőle örökölt, hátrafelé törekvő tincsek az anyja hajának feketeségét, lány hullámosságát utánozták, fényesen, erősen növekedtek, nem túrték a rendszabályozást. Jócskán szabadon hagyták a homlokát, mint az apja haja is tette. Mélybarna, szinte fekete szeme kedvére játszott a tűz fényével, mély üregéből bátorítón csillant Wytena felé. Hegyesen előretörő álla végül hirtelen hagyott fel a buzgósággal, és egyenes vonalban végződött, középen kissé benyomódva. A sötét borosták otthonosan fészkeltek itt, és körbekúszták a mindig teltnék tűnő arcot. A két mély ránc a szája körül, amikről nehéz volt eldönteni, a férfi körül kerengő derű vagy a komor gondolatok vésték-e őket oda, a sötét kis sörtéktől még hangsúlyosabbá lett. A hegyes, barátságos orr alatt a mintha csakis felfelé törni képes szájugok bizalmat keltettek. A vékonyabb felső alatt a telt, kissé előreeső alsó ajak fényes, lányos élénkségével bevégezte az arc kedvessé, kedvelnivalóvá alakítását.

Ahogy Barque két ujjára támasztott homloka alól nézett Wytenára, ő már nem is hallotta a saját hangját, nem is tudta, miről beszél. Észre sem vette azt sem, hogy csak ő mesél, Barque az egyezség ellenére hallgat arról, ki ő, miért kóborol egymaga. Beitta a férfi vonásait, vonakodás nélkül szeretetébe fogadta őket.

Amikor Barque lefeküdt, a lány teljes természetességgel húzódott a közelébe, és osztotta meg vele a lószagú takarót. Amióta csak elindult, először aludt végre mélyen, békésen, gondtalanul. Nem gondolt rá, hogy egy ismeretlen férfi mellett fekszik, ahogy Orey mellett soha. Barque ehhez az idegen helyhez tartozott, megnyugtatóan védte a teste az övét, és Wytena álomtalanul pihent reggelig.

Hajnalban azonban mégis álmodott. Holtan látta Oreyt, és a kép nagyon valóságos volt, ő pedig mellette állva részvétlen és hideg.

Barque a sírására ébredt. Wytena erejének végső tartalékaihoz ért. Úgy érezte, nem bírja tovább, és már végképp nem látta értelmét az egész küzdelemnek. Egyre biztosabb volt benne, hogy Atkis becsapja, és szerette volna feladni. De ha igaz is a hayok örült története, máris feláldozta miatta a lovát, az otthonát, a mágusnőt, a saját életét. Ha Orey életben van is, elvárhatja-e, hogy még többet adjon érte? Kapaszkodott az idegenbe, próbált elbújni az ölelésében, és elfelejteni mindent. Bánta, hogy nem hallgatott Zuavére, nem hagyta rá a felelősséget, és nem fogadta el, amit kínált.

Barque ölelte őt, várta, hogy megnyugodjon, és közben a szeme előtt elvonultak a maga fájdalmai, amelyeket a homok sodort magával, amit ezért éppúgy meggyűlölt, mint az anyját. A kétségbeesett, magányos lányt karolva arra gondolt, milyen furcsa, hogy mégsem hagyta el hosszabb időre az óta sem. Valahogy mindig vissza kellett térnie. A pusztá nem engedett el könnyen senkit.

Ahogy Wytena egyre mélyebbre merült a bánatában, hirtelen megjelent előtte Atkis. De a lányt nem érdekelte, merre kellene mennie, kit kéne megölnie, min kéne

átgázolnia. Egyszerre túl sok lett az egész, és hiába jutott idáig, nem akart továbbmenni, újabb rossz döntéseket hozni. Bezárta a füleit a hayok előtt. Kitépte magát a kábulatból, és újra a csak előző este megismert, magától értetődő könnyedséggel találta meg a megoldást.

Félresöpörte az emlékeit, mindent, engedte, hogy magával ragadja a puszta sajátos hatalma, maga mögött hagyott mindent. A homok majd eltemeti a romokat. Sosem ismerte a sivatagot, nem is hallott róla. De máris érezte, mire képes.

Szótlanul bámulta egész nap a homokot, és nyugodtabbnak érezte magát. Nyugodtnak, de szomorúnak. Barque tiszteletben tartotta az érzéseit, nem zavarta őt. Aztán este, amikor újra letáboroztak, leültek egymás mellé a tűznél, megkérdezte, jól van-e.

- Köszönöm, nagyjából – mondta álmatagon a lány. – Zavarodott vagyok, és furcsán érzem magam.

- Szomorú a szemed.

- Szomorú is vagyok. De majd elmúlik. Remélem.

Barque válasz helyett a sivatagi népek közvetlenségével magához karolta a lányt, és vigasztalóan megsimogatta a haját. Wytena mosolyogva engedte el magát a karjában, kilazult az izmaiban a folytonos feszültség, és hálásan, könnyedén viszonzta Barque ölelését. Egy pillanat múlva el akart húzódni tőle, de olyan jó volt a közelség, hogy már nem is tűnt olyan sürgősnek elengedni a férfit. Az illata, a melege betöltötte az estét, a bőre jólesően simult az övéhez.

Kiemelte a fejét Barque nyakának tövéből, és lehunyt szemmel megcsókolta őt. Barque nem húzódott el. Viszonzta a csókját, és közelebb húzta magához. Lesimította a szakadozott inget a lány válláról, borostái finoman végigkarmolták a puha, sápadt bőrt.

A tűzben valami roppant egyet, Wytena ijedten összerándult. Falpattantak a szemei, és a büntetést keresték. De csak Barque arcát találták, senki nem volt, aki helytelenítse, hogy ennek az idegennek adja, amit Oreynek ígért. Mindig tudta, mi történik, ha egy pár házasságot köt, de amikor Orey megcsókolta, sosem érezte, hogy vágyna rá. Nem érezte, amit Barque szemébe nézve.

Ő végigsimított az arcán, és újra megcsókolta. Wytena ujjai hamarosan a sötét köpeny alatt találták magukat, miközben a saját bőrén egyre szaporodtak az apró piros karcolások.

Reggelre felettébb megsokasodtak mindenfelé, és Wytena arra ébredt, hogy épp újak keletkeznek a tarkója, füle tájékán. Mosolygott, és megsimogatta a derekán átvett karta. Nem akart felkelni, Barque meleg teste helyett a hűvös reggeli szeleknek adni a hátát. A csuklójába kapaszkodva még jó ideig fogva tartotta őt, míg ígéretet nem kapott rá, hogy minden este visszakapja ezt a biztos kis fészket. Aztán már muszáj volt engednie, mivel a gyomruk versenyt korgott, a Nap pedig egyre magasabbra kapaszkodott.

Így végül nem csupán egy oázisig kísérté Barquét. Vele maradt inkább. Nem kérdezte, szüksége van-e rá a férfinak, hogy akarja-e őt. Nem gondolt Oreyre, és magára sem. Olyan könnyű volt. Barquének mintha ugyanúgy nem lett volna múltja, elfogadta őt, és Wytena elengedte Oreyt, mindent, hogy vele lehessen. A játékos sivatagi szelek örömmel ragadták fel, amit kaptak, és elvágattak vele.

A Világ befogadta a lányt, és ő fellélegzett végre. Nem érdekelte a feladata, csak ment a szél és Barque után. Úgy érezte, őt kereste végig. Mintha nem is Orey után indult volna, hanem azért, hogy itt találjon otthonra, mellette, ahol nem voltak gondolatok, nem volt múlt és jövő, nem voltak vádak, sem kötelességek. Csak ő volt, aki mellett még azt sem kellett eldöntenie, merre menjen. Nem volt több felelősség.

Az idő telt, és ő már nem tudta, lejárt-e a határidő. Fehér bőre napbarnává lett,

mint Barqu  , és a sivatag lassan elnyelte összeolvadt alakjukat, megosztott  jeiket és nappalaikat, elveszített emlékeiket.

Wytena a lehető leggyorsabban haladt a sivatag pereme felé, ahol várta a két óriás hegy, és Orey.

Időközben Barque is  r lten vágtatott, utána. Amikor reggel hiába kereste az o ziban, majd észrevette a sárga kanca hiányát, nem tétovázott. Nem tudhatta, hogy Wytena ezúttal visszajönne hozzá, és az elvesz t s be nem tudott belenyugodni. T l fontossá vált. Dvia h  társa volt, és neki sosem volt ellene semmi kifogása. Szerette, hiányozott, ha nem volt vele. De ha annak idején az anyjával marad,   nem könyörgött volna, elfogadta volna az elv l st. Wytena más volt.  t nem engedhette el. Egyszer megtette, még egyszer nem lehet.

Estére aztán el rt k a sivatag határát. Wytena meghallotta maga mögött a homokon szaladó lovat. Tudta, hogy Barque az. Ut naj tt h t! Másodszorra nem mondott le róla.

Megállt, bev rta a férfit. Sz tlan  r m mel érintette meg a kezét, és boldog volt, hogy visszakapta. De visszamenni nem volt hajlandó vele, előbb be kellett fejeznie az útját. Adnia kellett Oreynek egy utolsó esélyt. Már nem érdekelte, sikerrel jár-e. Remélte, hogy Orey  l, és meg tudja menteni. De nem magának. Csak azt akarta érezni, hogy mindent megtett. Barque pedig inkább vele tartott, mint hogy elszakadjon tőle.

Wytena megkönnyebbült, hogy nem kell egyedül mennie, és hogy Barque nem engedte el. Ut naj tt, ahogy egy olyan férfi tenné, amilyenre   vágyott. Néhány nap, és vége lesz a régi menyegzői napon kezdődött rémálomnak. Ha nem is kapja vissza az életét, amibe már amúgy sem tudna visszatérni, Barque mellett várja majd egy másik. Türelmetlen volt, le akarta zárni ezt az ostoba játékot, és belekezdeni abba az új életbe. Nem érdekelte többé Dvia, és semmi más, csak hogy elmelessen végre Barqu vel, és felejthessen.

Együtt m szt k meg az előttük tornyosuló hegyet, és a csúcs közelében találkoztak Frofenksszel és a feleségével. T l k végre megtudta a l ny, hogy ki is az a Kheren, akit meg kellene  lnie. Hallott a hatalmáról, a legyőzéséről. Aztán le rtek a hegyek lábához.

Ott már várta őket Atkis, a maga testi valójában, már amennyire egy kever kl ny teste valósnak nevezhető. Wytena nem lelkesült fel túlzottan a találkozástól.

– M r igazán nincs sok hátra – mondta a hayok. – Hamarosan vége.

El is indultak Monoje felé, ahol a palota alatt, egy mély  regben v rt Kheren, hogy Wytena megk zdhessen vele. Frofensz nagyon feszült volt, nem tudta, helyes-e, hogy megtartja Atkis titkát, és újabb f j  meglepetésnek teszi ki a l nyt. Legszívesebben sutba vágta volna az egész szörnyű tervet, amelynek az  r t Wytena kellett, hogy megfizesse. Mégsem tette meg, bízott benne, hogy Atkisnak igaza volt.

Aztán el rt k Monoj t,  s Wytena ott állt remegve a palota egy titkos ajtajában,

amely egy sötétbe vezető lépcsőt rejtett. A lány mindig is szorongott a sötétben, úgy érezte, teste van, összenyomja őt. De Atkis rászólt, hogy induljon, és ha leért, mondja el Daimen varázsszavait. Akkor Kheren felszabadul, és ő megölkheti.

Elanai elvette a kardját, és egy másikat nyomott a kezébe, amit sárkányvérben mártottak meg, ami minden halált véglegessé tesz, semmilyen varázs nem segít azon, akit azzal ölnek meg. A sárkányok természetének minden vadsága, ereje és mérges indulata testet öltött a vérükben, és ellenállhatatlanná tette a halál hívó szavát.

A lány képtelen volt elindulni. Barque kezét szorongatta, és már azt sem tudta, mitől fél jobban, a sötétől, a rá váró küzdelemtől, vagy attól, hogy visszakapja Oreyt. Aztán egy nagy lélegzettel csak megtette az első lépést. Tapogatózva lépkedett. Nevetségesnek találta, hogy azok után, amiken keresztülment, míg ideért, még képes egyszerűen a sötétségtől félni, de ettől még így volt.

Erőt vett magán, arra gondolt, már csak ez az egy lépés, és megszabadul. Vett egy nagy levegőt, hogy elsorolja a varázsszavakat. De aztán úgy döntött, előbb meggyújtja a fáklyát, amelybe a keze akadt, amikor leért.

Fény lobbant a teremre, Wytana maga elé rántotta a kardját, hátha valami meglepetés várja, a szeme káprázott a vaksötét után. Pislogott néhányat, a tekintete feltisztult. Már kivehette a keskeny kőpadon fekvő férfi vonásait – és azok Oreyéi voltak.

Történetem végéhez értem. Most az én plüss-, műanyag- és álom-dinoszauruszokból élő sárkánnyá lett kedveseim gyülekeznek. Indulataikat, örömeiket és múltjukat, életüket-halálukat, szenvedélyes, ellentétektől tomboló természetüket feledve kézen fogva lépnek elő, és térdre hullva egyként, üveggként ragyogó, szomorú szemmel emlékeznek teremtőjükre, vágva őt látni, élve. De akit az édesanyja mérhetetlen szeretetének gyémántnál keményebb burka nem védhetett meg, azt hogyan is támaszthatná fel néhány mesesárkány, erőtlen képzelet-alak?

Minden szeretet, minden vágy kevés. Erejükből csak arra futja, hogy maguk közé idézzék egy pillanatra a félénken mosolygó kicsi lány bájos arcát, lágy barna haját, pici anyajegyekkel pettyezett bőrét, a szemeit, ártatlan-fehér blúzáját. A halvány kép minden évben ott lebeg előttük ezen a napon, amikor megáll az élet Kerafielben, gyűlésük napján, és ők megérintik, szeretetükkel megsimogatják. Mind ott térdelnek ilyenkor, Ambráf és Brefenghu, Frofensz, Mortesz, Cártif és Háfrif, Máktif és Tiffi, Mifo meg Mákrof, Mikrof és Szefengsz, Prifo, Pritof és Pratif, Cipur és Jáhu, Kutesz és Mátex, Mátrif és Ixof, Szofing és Szofeng, Morell, Minász, Prefik, Szomex, Frofik, Cimu, Prifi és Tenx: mindannyian, a sárkányok mesei nemzete. Szemük lángja érte ég, és ők örökké élnek: neki.

És ott van velük az egyetlen sárkány, akit nem ő, akit már a halála teremtett, halálra: Elanai; és ott vagyok én is. Vigasztal a tudat, hogy ha én sem leszek már, ők emlékeznek helyettem is. Ott vagyok velük és kinyújtom én is a kezem felé. Próbálok elengedni, és hinni, hogy már nem fáj neki. Hogy neki már nem fáj.

Próbálok elbúcsúzni tőle. De azt hiszem, mindig ott leszek, sosem hagyhatom magam mögött a sárkányaimat, és Őt. Ugyan ki, ugyan mi pótolhatná, mitől szállhatna rám béke, ha eszembe jut? Hogyan szakíthatnám ki magamból? Nem tehetem, nem akarom. Az enyém, és én az övé vagyok.

Nyugodj békében, kicsi Nikolett!